

Giới thiệu Âm Áp Nhất Là Lúc Tuyết Rơi

Truyện Âm áp nhất là lúc tuyết rơi của tác giả Lam Ninh thuộc thể loại truyện ngôn tình. Là một câu chuyện tình đáng yêu, dễ thương.

Một cô nàng ngốc nghếch, một chàng trai lý trí ưu tú, một câu chuyện dừng cảm theo đuổi tình yêu đích thực, có lẽ trong quá trình theo đuổi có muôn ngàn trắc trở, nhưng họ không hối hận, chỉ cần được ở bên nhau. Thì lúc tuyết rơi là âm áp nhất.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Âm Áp Nhất Là Lúc Tuyết Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Chương 1:

Khi kết thúc môn học tự chọn, trời bỗng đổ mưa.

“Hành Vân, cậu xem kia, hôm nay thực sự có mưa. Xem ra tớ ngày ngày khăn cầu đã linh nghiệm rồi.” Ôn Noãn cắt tập viết vào túi xách rồi hào hứng nói với đứa bạn chung bàn kèm bạn cùng phòng.

Giáo viên thể dục của bọn họ là một người đàn bà rất đáng sợ, lần nào cũng bắt đầu tập bằng việc chạy vòng sân thể dục 800m. Cả lớp chỉ có thể vừa vô hạn ganh tỵ với những bạn khác đang khởi động nhẹ nhõm vừa ra sức chạy về phía trước, nếu như quá thời gian mà chưa xong thì sau tiết học sẽ bị phạt chạy thêm hai vòng nữa.

Chỉ khi tới tiết thể dục mà đổ mưa đổ tuyết thì mới có thể miễn được cực hình, thành thử trước khi đi học ai nấy cũng đều thành kính cầu mưa, rất giống cuộc sống trên hoang mạc Sahara ở Châu Phi.

“Mưa lúc này thì có tác dụng gì, chiều mai mới có tiết thể dục.” Hành Vân bình tĩnh đánh tan mộng tưởng của cô. Ở đây không phải là Giang Nam nên ngay cả trong mùa mưa thì mưa cũng sẽ không kéo dài không dứt.

“Vẫn có hi vọng mà!” Ôn Noãn vẫn giữ nguyên nét cười ngọt ngào, đáng vẻ như vừa ăn đường ngọt: “Hành Vân, cậu tên là Hành Vân mà, sao chịu không kéo mây làm mưa ở tiết thể dục của chúng mình đi.”

“Tớ tên Hành Vân thì có thể kéo mây làm mưa, vậy cậu tên Ôn Noãn có làm thay đổi nhiệt độ được không?”

“Bộ cậu không biết hiệu ứng nhà kính toàn cầu à? Đó đều do nị lực của bốn cô nương đây.”

“Thật sự không nói lại cậu, tại sao lúc này rồi mà cậu còn cười thoải mái như thế? Hai đứa mình không mang theo dù đi học đó.”

“Không có à... ể gọi điện cho Như Anh đến đón bọn mình vậy, chắc cậu ấy còn trong phòng.” Hai người họ rời khỏi phòng học, Ôn Noãn lục chiếc cặp in hình cô bé hạt đào cả buổi trời mà vẫn chưa lấy điện thoại ra được: “Á, tớ để quên nó trong ngăn bàn rồi.”

Hành Vân hết cách nhìn cô chạy bẹp bẹp về hành lang còn bản thân thì xoay người đi chậm chậm xuống sảnh chính dạo chơi.

Trong tủ kính trưng bày ảnh chụp dòng thác phía bắc núi Lao Sơn, cô đứng ngắm dưới ánh đèn mờ nhạt, một nam sinh cao ráo đi tới gần bên cạnh cô, nghiêng người tựa lên mặt kính: “Không đem theo dù à? Để tôi đưa em về.”

Hành Vân cảnh giác nhích sang bên phải một bước, dịu dàng từ chối khéo: “Không cần, cảm ơn.” Cô lấy điện thoại ra dấu với anh: “Tôi sẽ nhờ bạn tới nước.”

“Cần gì lãng phí tiền điện thoại, có thể đưa một bạn nữ xinh đẹp như em về là niềm vinh hạnh của tôi.”

“Nhưng chúng ta không quen nhau.”

Anh cười đến chói mắt, vươn tay: “Tôi là Ngô Đặc.”

Thực ra không cần giới thiệu thì Hành Vân cũng biết anh ta chính là ‘đàn anh Ngô’ nổi tiếng gần xa. Lớn thì ở các buổi liên hoan mừng năm mới hay lễ tốt nghiệp, nhỏ thì có tên trên bảng thành tích học tập, không việc gì có thể làm khó chủ tịch sinh viên Ngô Đặc cả.

Nhìn anh thân thiện duỗi tay kết bạn, Hành Vân hơi chần chừ nắm lấy.

“Giờ thì chúng ta quen nhau cả rồi, chắc không có lý do để cự tuyệt chứ?”

“Á?”

Anh bất ngờ giắt điện thoại trong tay cô, đi tới cửa rồi căng dù bước ra ngoài, cô theo quán tính núp dưới tán dù đuổi theo: “Sao anh lại lấy đồ của tôi, mau trả lại đây.”

Anh dừng lại, múa điện thoại trong tay: “Trả lại cũng được, đưa em về cũng đồng ý luôn.” Anh đắc chí hát cảm một cách điển trai, chỉ dãy lầu lớp học cách chỗ đó 10 mét.

Mưa to như thác, nếu cứ thế mà quay về thì sẽ bị tạt ướt sũng, e rằng ngay cả điện thoại cũng không may mắn thoát nạn. Hành Vân neho mảy suy xét, quyết định không nên vì tức giận mà làm chuyện điên rồ. Dù sao vẫn còn trong trường học, có thách thì anh ta cũng chẳng dám làm ra chuyện bản thiù.

“Muốn đưa tôi về cũng được nhưng còn bạn cùng phòng của tôi nữa, anh cũng phải đưa bạn ấy về.”

Ôn Noãn đi trên hành lang khó hiểu nhìn Hành Vân cùng Ngô Đạt.

“Chuyện này dễ.” Anh nhìn xung quanh một cái rồi quát một bạn nam vừa mới xuống cầu thang: “Này, nhờ cậu đưa đàn em đáng yêu đó về giúp với, ngày mai đãi cậu ăn cơm.”

Sau đó quay người rời khỏi, hoàn toàn không cho đối phương có hội cự tuyệt.

Trương Dực Chấn bị *** hại gánh vác nhiệm vụ lúc lâm nguy nhìn cô gái ngậm kẹo mút trong mồm, cặp má phình lên, hai tay thì trống trơn, lễ phép mở dù: “Mời.”

Ôn Noãn không rõ mấy chuyện đang xảy ra, chỉ trì độn đi theo anh.

Mưa tiếp tục rơi, từng giọt từng giọt, nhỏ lên tán lá rộng của cây ngô đồng, kêu vang lộp bộp lộp bộp. Mấy ngọn đèn lác đác bên đường rọi sáng làm phản chiếu cây cối, nhà cửa lên nền đất ướt sũng, giống như một bức tranh trừu tượng. Trong sân trường đầu tháng chín yên ắng, Ôn Noãn len lén đánh giá bạn nam ở bên cạnh.

Anh rất cao, nhìn cũng rất điển trai, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản cùng quần kaki dài, nét mặt lạnh nhạt. Vốn tưởng rằng tất cả anh đẹp trai trong trường cô đều xem qua nhưng không ngờ lại còn con cá lọt lưới này! Hôm nay thật sự may mắn mới gặp nhau. Thế nhưng dường như anh ta không có hứng thú nói chuyện cùng cô khiến cô cũng không tiện nói chuyện.

Không biết từ đâu truyền tới tiếng ca của Lương Tĩnh Như.

Em có thể vờ như không thấy, nhưng có thể âm thầm tưởng nhớ.

Là [Ninh Hạ] mà cô rất thích, Ôn Noãn không tự chủ mà nhỏ giọng ngâm nga theo:

Biết sẽ ngủ, yên lòng ngủ dưới bầu trời mùa hạ trong lòng em.

Biết sẽ ngủ, yên lòng ngủ dưới bầu trời mùa hạ trong lòng em.

Trên bầu trời mùa hạ yên ắng lốm đốm sao trời, suy nghĩ thấy nhớ, nhớ lấy gương mặt của anh.

Em có thể vờ như không thấy, nhưng có thể âm thầm tưởng nhớ.

Đó là một bầu trời yên lặng của ngày hạ, anh tới trong một ngày hạ lặng yên.

(Ninh Hạ – Lương Tĩnh Như)

Cô hát không hay, âm vực yếu, thỉnh thoảng còn lạc nhịp, thế nhưng giọng ca ấy nghe rất vui. Trương Dực Chấn hơi kinh ngạc quay đầu lại nhìn cô kỹ hơn một chút nhưng cô lại không biết mà tiếp tục vừa ca vừa ngậm kẹo. Ca từ của bài hát đó cũng rất đơn giản, chỉ có vài lời lặp tới lặp lui.

Dáng người của cô không ấy, chỉ khoảng 1 mét 60, mắt to, mặt mũi dễ thương, mái tóc dài không uốn nhuộm mà đen nhánh như mực. Anh thả chậm bước chân, phối hợp với bước đi nhỏ của cô để tránh cô đi vì đuổi theo mà đi quá nhanh.

Tới dãy phòng trọ nữ, Ôn Noãn cảm kích nói: “Cám ơn anh đã đưa em về.”

“Đừng khách khí.” Anh qua loa nhếch miệng: “Gặp lại sau.”

Ôn Noãn không nhịn nổi nên bật cười, cô cảm thấy anh rất giống một quyển sổ lễ nghi phép tắc biết đi, anh nói tổng cộng với cô ba câu, tất cả đều dùng kính ngữ.

“Còn chuyện gì không?” Cứ vậy rời khỏi thì không khỏi vô lễ, hơn nữa Trương Dực Chấn không hiểu cô ta đang cười điều gì.

“Có có, em muốn hỏi anh một vấn đề.”

Dưới ánh đèn đường sáng ngời dưới lầu ký túc xá, cô bắt gặp bờ vai của anh ướt sũng vì nhường phần lớn tán dù che cho cô, áo sơ mi ẩm ướt dính lên cơ thể, lộ ra đường cong nơi bả vai. Anh nhướn mày ra hiệu bảo cô nói tiếp.

“Híc, đột nhiên quên mất tiêu rồi.” Cô kinh ngạc nhìn khuôn mặt mỉm cười của anh, đầu óc trống rỗng, nói đại một câu khách khí: “Thời tiết hôm nay thật tốt.”

“Thời tiết tốt?” Mưa đầy trời như thế này mà cũng coi là thời tiết tốt?

“Ai nói trời mưa thì không phải thời tiết tốt?” Cô phảng phất như nhìn thấu nghi vấn của anh.

“Không có việc gì thì tôi đi trước.” Anh gật nhẹ đầu, xoay người rời đi, bóng dáng của anh trong màn mưa hết như một thân cây cao ngất.

Mãi đến khi cô không còn nhìn thấy bóng dáng ấy nữa thì mới nhớ ra cô đã quên hỏi tên của anh.

“Cậu về rồi?” Sinh viên mẫu mực chỉ biết cúi đầu vào học tập Chu Như Anh nhìn Ôn Noãn mình mẩy khô ráo bước vào phòng: “Không phải quên mang dù sao? Tớ còn định chuẩn bị đi giải cứu mấy cậu nè.”

“Ha ha, hôm nay bốn cô nương có điểm ngộ, được một anh chàng tuần tú đưa tớ về.”

Như Anh tức thì làm ra vẻ buồn nôn: “Thôi đi, Hành Vân có điểm ngộ thì còn tin nổi chứ là cậu thì chắc... tạm tạm thôi.”

Ôn Noãn giờ tay ném gói qua đây, cô cũng không cam lòng cầm hộp khăn giấy ném trả đũa. Chiến hỏa bay tán loạn, tất cả đồ vật không sợ bể đều bị ném văng ra ngoài.

Hành Vân mở cửa vào đúng lúc nhìn thấy cảnh này. Cũng may sau một năm ở chung với nhau cô đã sớm luyện được tới cảnh giới nhìn thương binh rơi đầy đất mà mặt vẫn bình tĩnh, vẫn đi thẳng ra trước.

Ôn Noãn cùng Như Anh nhìn nhau cười lớn rồi tự đi tìm lại đồ của từng người.

“Không phải mấy cậu đi trước sao, lẽ ra phải về sớm hơn tớ mà?”

Hành Vân vô lực ngồi trước bàn học: “Đừng nói nữa, vị nhân huynh đó suýt nữa đã đi lạc đường. Bọn tớ vòng một vòng lớn ở sân trường mới tìm về được đây.”

“Ồ...” Ôn Noãn thần thần bí bí chớp chớp con mắt to: “Nhất định là đàn anh Ngô Đặc muốn ở cạnh cậu lâu hơn chút nữa.”

Cô mím môi, từ chối góp ý kiến trong mấy chuyện này.

Trái lại Chu Như Anh ở một bên hai mắt tỏa sáng: “Ngô Đặc? Người kia là chủ tịch hội học sinh Ngô Đặc?”

Thời gian chuẩn bị ra nước ngoài khổ không thể tả, mỗi ngày đều phải gồng mình học chữ la tinh, thú vui lớn nhất của cô chính là bát quái.

“Chủ tịch gì mà ngay cả đường trong trường cũng đi sai! Tớ đoán nhất định lúc làm thống kê phiếu bầu thì máy tính đã bị nhiễm virus.” Hành Vân gần đây ôn hòa nhã nhặn cũng không chịu đựng nổi mà kêu khổ.

Hứa Gia vừa mới đi tắm ở phòng bên cạnh về cầm gói khoai tây chiên leo lên chiếc giường ấm áp ngồi xuống: “Có muốn biết tình báo thâm mền mới nhất của Vi Vi không?”

Năm học đầu thì phòng của bọn họ có tám người, tuy hiện tại đã chia ra thành hai phòng sát nhau nhưng vẫn thường xuyên tới lui, chỉ kém việc không xây một cánh cửa trên vách tường.

“Nó còn chưa chịu nói rõ nữa à?” Thái Vi có một câu chuyện thâm mền vừa dài dòng vừa buồn ngủ, từ lúc còn ở trường cấp hai đã thích một anh chàng hàng xóm, tới lúc đại học thì từ bỏ trường đại học tốt hơn chỉ vì muốn mỗi tuần có thể về nhà nhìn anh chàng đó nhiều hơn vài lần.

“Nếu như tớ là nó thì nhất định đã sớm nói rõ với anh ta, con gái ở thế kỷ hai mươi mốt phải có tinh thần tự lập, sợ đầu sợ đuôi thì làm ăn được gì? Dầu gì chúng ta cũng theo học quảng bá thị trường (marketing), không thể ngay cả bản thân cũng không chào hàng nổi.” Ôn Noãn nâng cằm lên, bỗng dưng hỏi: “Cậu có khi nào bỗng thấy đầu óc chột trống rỗng, cái gì cũng chẳng nhớ nổi không?”

“Đó là biểu hiện của chứng bệnh Parkinson, tốt nhất nên dự phòng từ lúc này.”

“Nói xàm, tớ còn đang độ thanh xuân thì sao có thể bị bệnh đăng trí ở người già được chứ.”

“Nhưng mà cậu cũng không thể làm ngơ nha, chuyên gia y học có nói phải chăm sóc từ tấm bé, nên bắt đầu dự phòng từ năm 18 tuổi.”

Ôn Noãn giựt lấy gói khoai tây chiên, hung hăng gom một đồng lớn bỏ vào miệng: “Gia Gia, vì đại kế thân gầy của cậu, vẫn nên dâng hiến khoai tây chiên ỉnh.”

Trong lòng Hứa Gia thiên-nhân giao chiến một hiệp rồi lại một hiệp xong, quyết định đáng người vẫn quan trọng hơn, chạy vào toilet đánh răng.

Nghe chuông điện thoại reo, cô đi ra trong khi miệng mồm còn dính đầy bột kem. Ai trên trái đất cũng biết đây là giờ hẹn của cô cùng bạn trai, mỗi khi trời tối thì lại quyền tiền cước gọi đường dài cho cục bưu chính. Thế nhưng lần này cô chỉ “alo” một tiếng đã đưa cho Hành Văn.

“Tìm ra em rồi.”

Nghe giọng nói xấu xa đó, Hành Văn nhú chặt đôi mày thanh tú: “Ngô Đặc? Sao anh lại biết số điện thoại phòng ký túc xá của tôi?”

“Bởi vì em quên lấy lại di động của mình.” Anh vô tội cười gheo.

“Anh — bây giờ tôi sẽ đi tìm anh, anh ở đâu?”

“Please, trời còn đang mưa đó. Trưa ngày mai sau khi tan học thì em hãy đến trước dãy lầu môn sinh vật lấy lại nhé.”

Nắng trời sáng lạn, gió lớn nhưng dịu nhẹ. Ôn Noãn đứng trên đường đi cong cong trước dãy lầu sinh vật, tâm trạng hơi ủ rũ, xem ra chiều nay phải chịu ngược đãi không còn là con người ở tiết thể dục rồi.

Do Hành Văn làm thời có cuộc họp gấp nên đành phải nhờ cô hoàn thành nhiệm vụ lấy lại di động gian khổ. Đứng ở chỗ này năm phút đồng hồ rồi mà chẳng thấy Ngô Đặc đâu mà trái lại gặp được nam sinh che dù giúp cô ngày hôm qua. Hơn nữa, cô nheo mắt nhìn kỹ lại thì thấy điện thoại mà anh cầm trong tay đúng là của Hành Văn.

“À, xin chào.” Ôn Noãn lập tức chủ động đi tới cạnh anh chào hỏi: “Em tới lấy điện thoại giúp Hành Văn, bạn ấy phải đến phòng tuyên truyền tư tưởng cho đảng viên dự bị rồi. Anh biết Ngô Đặc ở đâu không?”

“Tôi cũng giúp Ngô Đặc trả điện thoại lại.” Anh hơi gật đầu, mỉm cười: “Hắn cũng đi nghe lớp tuyên truyền ấy rồi.”

“Bọn họ cùng đến đó sao?” Ôn Noãn không chịu nổi mà kêu rên, vậy chẳng phải cô đi uống công một chuyến rồi hay sao, sớm biết như thế nên ở lại ký túc xá nghỉ ngơi lại sức mới phải. Thế nhưng, cô ngẩng đầu nhìn gương mặt tuần tú của anh, quyết định vẫn nên tha thứ cho Hành Văn.

Trương Dục Chân nhìn nét mặt của cô lúc thì rầu rĩ lúc thì tươi tắn, nói: “Gặp lại sau?”

“Gặp lại.”

Khi anh sắp xoay người lại thì thấy cô vụng về ôm thùng sách được đặt trên bục lên, lắc la lắc lư rồi đi. Anh cũng không như Ngô Đặc luôn nhiệt tình quan tâm tới mọi người xung quanh, nhưng đứng trong bóng mát dưới lầu quan sát vài lần, cuối cùng vẫn không nhận được mà đi tới giúp đỡ. Ai bảo anh là con trai nên không thể nhìn lọt cảnh nữ sinh yếu đuối chuyển vật nặng một mình được.

“Em xách nhiều đồ như vậy đi đâu?”

“Hôm nay lớp của bọn em phát bổ sung sách giao tiếp trong thương nghiệp. Vốn do em cùng Hành Văn tới lĩnh tài liệu, kết quả đi nửa đường thì bị cú gọi liên hoàn thông báo có buổi họp tuyên truyền nên chỉ có thể ôm đồm một mình.” Chức lớp trưởng này của Hành Văn ngày trước rất thanh nhàn nhưng gần đây hình như đặc biệt bận rộn.

Nhìn vóc người nhỏ nhắn cùng mồ hôi phản chiếu ánh nắng trên mặt, anh chuyển thùng sách sang người mình: “Tôi xách giúp em.”

Trương Dục Chân dùng một tay ôm thùng sách một cách nhẹ nhõm, có điều đi trên đường nghe cô lúi lúi tự thoại thì anh rất hoài nghi có phải định nghĩa ‘yếu đuối’ sai lệch rồi không.

“Anh học năm mấy? Ngành gì?”

“Tôi học năm ba, học ứng dụng toán học.”

“Vậy anh cao hơn em một năm rồi. Em học quảng bá thị trường, ứng dụng toán học là làm gì?”

“Không cố định, lớp chúng tôi chủ yếu kiểm soát số liệu từ xa trên máy tính.”

Nghe rất thâm ảo, “À, vậy anh thường xuyên nhìn máy vi tính đúng không?”

“Phải.” Người hiện đại có mấy ai không thường xuyên nhìn máy vi tính.

Cô như đang nghĩ ngợi gật đầu, “Vậy nhất định khó học hơn ngành kinh tế của bọn em rồi.” Sinh viên khối Văn thi đợi đến cuối học kỳ bắt đầu quý thần bái phật cũng kịp, dù sao đều là những kiến thức mang tính chất quá khứ nên ôm đồm sớm quá trái lại sẽ quên; còn sinh viên khối tự nhiên thì thảm hơn nhiều, nếu ngày thường không tập trung lo học thì đợi lúc lâm trận mới chịu mài giũa sẽ bị phạt tổ Như Lai đá ột cước. “Lúc tiểu học em cũng từng học qua lớp tính nhẩm đó nha.” Ôn Noãn tích cực kéo gần khoảng cách với anh đẹp trai. “Lúc còn tiểu học tôi từng học qua lớp tính nhẩm.” Trương Dục Chân mỉm cười, tuy nhiên anh cũng không cho rằng lớp tính nhẩm có liên quan gì tới chuyên ngành của anh cả.

“Vi sao em lại không quen anh nhỉ?”

“Chẳng lẽ em phải quen anh sao?”

“Gần như tất cả.” cô kịp thời nuốt hai chữ soái ca ngược tọt vào trong cổ họng, nam sinh cũng không quá quan tâm tới sở thích “dùng sắc đẹp để làm việc”, nếu như dáng vẻ bên ngoài được khen ngợi thì sẽ mất tự nhiên:

“Tất cả nhân vật nổi danh trong trường em đều biết mặt cả.” Nam sinh anh tuấn xuất chúng như anh lẽ ra phải nổi tiếng gần xa bên lở tai của nữ sinh mới phải.

Không thể không thừa nhận, con gái cũng rất háo sắc.

Xác thực là vậy, Trương Đức Chấn phát hiện bọn họ chưa đi đầy 10 phút thì đã có mấy người đi lướt ngang chào hỏi với Ôn Noãn.

“Có lẽ tôi không thường xuyên tham gia các hoạt động của trường.” Đối với anh mà nói, sức hấp dẫn của mấy con số lớn hơn hoạt động tập thể cùng kéo bè kết đảng nhiều lắm.

“Điều đó không tốt lắm đâu, em nghe nói bạn bè tốt nhất trong đời người đều quen biết nhau ở trường đại học.” Trung học, tiểu học thì không tránh được sự ngây thơ, còn sau khi ra làm việc thì không tránh được khúc mắc lợi ích.

“Tôi nghĩ tôi cũng có bạn.” Không thích tham gia hoạt động trường không có nghĩa là người lập dị, hơn nữa bạn bè càng nhiều thì càng ra ngoài nhiều hơn. (*Emily, lười hết mình :D)

“Ồ.”

Bạn đang đọc truyện *Ám Áp Nhất Là Lúc Tuyết Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Queo hết một cua là tới dưới lầu ký túc xá, sau khi anh thả thùng sách xuống thì lập tức chào tạm biệt.

Cô nhìn thấy anh rời khỏi, mãi tới tiết thể dục xé chiều thì Ôn Noãn mới nhớ ra cô lại quên hỏi tên của anh. Hu hu, chẳng lẽ cô nên dự phòng chứng bệnh đăng trí người già ở tuổi này sao? Vì vậy cô đã hóa bị phấn thành động lực, trong lần kiểm tra chạy 800 mét chạy được thành tích 4 phút 50 giây – kỷ lục chậm nhất trong lịch sử.

Vì sao hồi nãy không đẩy xe siêu thị tới chứ?

Tổng Hành Văn vô lực mặc cho đồng quả vật tràn lan dưới đất mà đi tới kệ bánh tây cùng mì ăn liền, bắt đầu bài tập vận động tiêu hao thể lực nhất – dạo siêu thị.

“Nhân sinh hà xứ bất tương phùng ah.”

Cô nghe giọng ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt không muốn thấy nhất.

“Ngô Đạt - sao anh lại ở đây?”

Không biết vì sao gần đây anh lại rất thích kiếm chuyện với cô, hợp hành gì cũng đều chỉ đích danh cô đứng lên báo cáo; rõ ràng biết số điện thoại của cô mà lại đứng dưới dây lầu lớn tiếng gọi cô xuống, khiến cho người ở toàn bộ dây lầu đều biết; ghê gớm nhất là đêm khuya đêm khoắt chẳng có chuyện gì quan trọng cũng gọi điện nhắn tin cho cô.

Lạ lùng nhất là có lần cô vừa tắt đèn không lâu thì anh lại gọi tới số điện thoại phòng cô, dùng giọng điệu sồn gai ồm nói với cô rằng: “Alo

tôi là

chân tử (mako-chan), một năm trước đã chết ở đây vì tai nạn xe cộ. Nhưng - đầu tôi vẫn còn ở - dưới giường của cô, tìm giúp tôi được không? Cảm ơn ~”p>

Nếu đổi lại là một nữ sinh nhát gan thì đã sợ mất ngủ trắng đêm. Rất đáng tiếc, tuy Tổng Hành Văn nhìn vào thì có vẻ cổ điển nhưng không tin chuyện quái thần, vì vậy đã dùng giọng điệu âm trầm kinh khủng trả lời: “Có lỗi quá, dưới giường chỉ có gậy của tôi, mày rãnh thì quay về giường của mày kiểm tiếp đi.”

Sau đó chuyện này đã trở thành đề tài một tuần trong phòng của cô, Hứa Gia còn cố ý gọi một cuộc điện thoại dọa bạn trai của cô.

“Đến siêu thị đương nhiên là mua đồ rồi.” Anh rất đường hoàng trả lời, còn lấy đồ cô chọn mua bỏ vào rổ xe đẩy của mình.

“Anh -”

“Cầm mấy cái này mời tay lắm, khỏi cần cảm ơn.” Anh đẩy xe tới dãy nước giải khát.

Cô cũng đi theo đằng sau, tức giận ném một hộp cà phê Nestlé vào trong đó.

“Uống cà phê không tốt cho sức khỏe.” Anh đặt nó về chỗ cũ, đổi lại một lon cocacola.

“Uống mấy thứ nước đầy cacbon-axit càng có hại.” Cô trừng mắt lườm anh, lại trả cocacola về chỗ cũ.

Người tiếp thị ân cần đi tới: “Hai vị đều có quan niệm về sức khỏe rất tốt, chỉ bằng hãy uống nước khoáng của công ty chúng tôi, tuyệt đối tinh khiết không ô nhiễm

”

Sau năm phút mua sắm, trong xe của bọn họ nhiều hơn một lốc Nongfu Spring.

Không ngờ Ngô Đặc không nói nhảm nói cuội nữa mà đứng ở sau lưng cô nhỏ giọng ngâm nga:

“Mặt trời ở trên không,

Bé hoa cười với tôi,

Chim nhỏ nói, nè nè,

Tại sao trên lưng cậu lại vác thuốc nổ?

Tôi đi nổ banh trường học,

Để mỗi ngày đều không đến muộn.

Giật dây kíp xong, tôi chạy ngay, ‘Bùm’ một tiếng, trường học biết mất tiêu đâu chẳng thấy nữa —”

Hát xong còn đắc chí khoe: “Mắc cười lắm phải không.”

Tổng Hành Văn nhoen nụ cười đầy ngọt ngào một cách giả tạo: “Cấp hai tôi đã nghe qua rồi.”

Tên này quá ngây thơ ấu trĩ rồi, rốt cục hẳn làm cách gì mới trở thành đảng viên? Nếu để mấy cô ả nữ sinh trong trường sùng bái nghe hẳn ca bài ca thiếu nhi ngây thơ như vậy, nhất định từ đó về sau sẽ không biết hai chữ thâm mến viết như thế nào nữa.

Bên cạnh quầy thu ngân có một dãy bán hoa, đủ loại hoa cỏ đều nở rộ rực rỡ. Anh cầm một chùm bông hồng màu hồng nhạt đến: “Tặng cho em một nhành.”

“Tôi không thích hoa hồng.” Quá dung tục.

“Dù sao tôi cũng mua rồi, em sẽ không đành lòng lãnh phí vứt nó vào sọt rác chứ?” Anh nhét bông hồng vào trong tay của Hành Văn.

Cô suy nghĩ, tháo giấy gói hoa hồng ra, sau đó đâm vào lớp xốp gần đó: “Để ọi người nhìn ngắm như vậy chắc không tính là lãng phí chứ?”

Ngô Đặc cũng không cãi lại: “Vậy em thích gì?”

Cô ngẩng người, sau đó nở nụ cười xảo hiểm thấy: “- tôi thích Niccolò Paganini.”

Nhìn dáng vẻ bó tay bó chân của anh, tâm trạng của Hành Văn lập tức tốt hơn.

Mussolini thì anh còn biết chứ Paganini, có cho anh mười năm nữa thì cũng chẳng biết cái thằng cha chỉ biết lừa gạt con gái người ta này.

Chú cảnh sát mặc đồng phục đội giao thông thổi còi, lớn tiếng kêu cô gái vượt bậy qua đèn đỏ lại.

Ôn Noãn cầm bong bóng vừa mua, ngoan ngoãn từ giữa đường quay trở lại lắng nghe chú cảnh sát giao thông phê bình, cuối cùng, chú ấy làm lễ rồi nói: “Cô vượt băng qua đường lúc đèn đỏ là làm trái với [luật an toàn giao thông đường bộ], căn cứ theo quy định, hiện tại tôi phải phạt cô mười nguyên.”

Còn có vụ phạt tiền nữa hả? Ôn Noãn hơi ngây ngốc, đưa một tay lật tới lật lui túi xách, sau đó lại ngây ngốc tiếp: “Ví của cháu mất rồi.”

Đây cũng không phải là chuyện mới mẻ gì, bình quân mỗi tháng cô đều mất một ví tiền, tần suất cao đến Gia Gia nghĩ sau này nếu không có công ăn việc

làm thì đi theo sau lưng cô lụm tiền làm giàu. May mà trong ví không có giấy tờ quan trọng, tiền mặt cũng không nhiều lắm, còn chỉ phiếu thì có thể đi báo mất, thế nhưng cửa trước mắt phải qua làm sao đây?

Chủ cảnh sát giao thông đánh giá cô từ trên xuống dưới một lần, ánh mắt rành rành về “Ăn mặc gọn gàng như vậy dè dặt bủn xỉn quá trời”, cúi đầu bắt đầu nói: “Tôi cũng không muốn làm khó cô. Nhưng hôm nay có cấp trên xuống thị sát tình trạng chấp pháp, nói không chừng đài truyền hình cũng tới phỏng vấn. Chẳng lẽ cô hi vọng chuyện mình đóng phạt lên ti vi sao? Mười nguyên không nhiều mấy, cô đưa tiền là chuyện sẽ ổn ngay thôi.”

“Cháu cũng không muốn quýt tiền nhưng trên người cháu thực sự không có tiền.”

Một tờ giấy bạc đưa tới, “Đề cháu trả thay bạn ấy.”

Nói thực chằm bông bóng trên tay cô quá bắt mắt, Trương Dực Chân ở rất xa cũng bị thu hút, nhìn đáng vẻ gấp gấp tới mức tay chân luống cuống của cô thì dừng lại nghe một chút.

“Dòng xe qua lại trên đường này rất nhiều, sau này đừng qua đường ẩu nữa.” Giọng của anh vẫn mờ nhạt nhưng có sự quan tâm.

Cô gật gật đầu, cảm thấy ấm áp trong lòng, giống như đang chơi xích đu trong gió mát buổi chiều, bình thản nhưng vui sướng. Thế nhưng vì sao mỗi lần cô gặp anh ấy đều nhếch nhác vậy nhỉ, quá mất mặt rồi. “Thật ngại, khiến anh mất tiền không.”

“Không sao.” Anh nhanh tay giữ chặt cô, ngăn bước chân muốn đi xuống đường của cô lại: “Còn muốn qua đường ẩu để bị phạt lần nữa hả? Đi cầu vượt đi.”

Trên cầu vượt không có ai trừ một bé gái chừng tám chín tuổi ngồi cô đơn trên lối đi, sắc mặt cháy đen âm ỉ, quần áo mặc trên người cũng không còn rõ màu, trước người có một túi nhựa plastic xin ăn.

Cô đi tới ngồi xổm trước người của bé gái: “Hôm nay chị mất ví rồi nên không có tiền, nhưng chị có cái này cho em nè.” Cô cầm chùm bong bóng rực rỡ đủ màu sắc nhét vào trong lòng bàn tay ôi bẩn của bé gái: “Nắm chặt một chút để nó đừng bay đi mất. Nếu như em ngoan ngoãn thì nó sẽ mang em bay đó!”

Trước khi xuống cầu vượt cô xoay người lại phát tay, bé gái đó cũng nở nụ cười e dè phát tay với cô, bong bóng đủ màu đập chồm liên tục trong gió, những thanh sắt thép lạnh ngội trên cầu vượt bỗng nhiên sôi động hẳn lên.

“Em có lòng thương người quá.”

“Đâu có.” Ôn Noãn then thùng nuốt nước bọt: “Thực ra em thấy anh mới là người có tấm lòng thương người.”

“Tôi?” Anh cũng không biết bản thân lại có lòng thương người, đương nhiên anh không tiếc rẻ mấy chuyện quyền tiền từ thiện nhưng anh chưa bao giờ làm điều tốt như cô gái này cả.

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta tổng cộng gặp nhau ba lần mà lần nào anh cũng đều cứu em trong lúc nước sôi lửa bỏng cả, che dù cho em, vác đồ dùm em còn giúp em nộp tiền phạt nữa, thật sự đã làm phiền anh rồi. Không bằng để em mời anh đi ăn cơm nhé.”

“Không phải đã mất ví tiền rồi sao?”

“Em có mang theo thẻ sinh viên.” Cô tự đắc móc tấm thẻ ra khỏi túi quần jean quơ qua quơ lại cho anh nhìn: “Nếu vừa rồi nếu anh không đến thì em suýt nữa đã định hỏi chú cảnh sát giao thông quét thẻ lấy hóa đơn nộp phạt được hay không rồi đó. Thế nhưng em chỉ có thể mời anh ăn ở căn tin thôi.”

“Khỏi.”

“Hả, anh ghét ăn cơm giả rẻ ở căn tin sao?”

Dực Chân chỉ có thể cười gượng: “Sao tôi dám ghét bỏ chứ! Nhưng hãy để tôi mời đi.”

Tới trước cửa sổ lấy thức ăn, kết quả vẫn do Ôn Noãn trả tiền. Nguyên nhân rất đơn giản, anh quên mang phiếu ăn. Bởi vì chủ nhật nên căn tin không có món ăn gì ngon nên bọn họ chỉ có thể ăn mì hoành thánh thập cẩm.

Mì hoành thánh vừa đặt lên bàn thì cô không nói thêm câu nào mà dùng thìa lớn bắt đầu vừa ăn vừa húp súp, sau đó lập tức là đầu lưỡi màu hồng phấn ra quạt mạnh.

“Đói lắm hả?” Trương Dật Chân gần như mất chữ O miệng chữ A.

“Không có.” Cô lại ra sức ăn một ngụm lớn.

“Vậy thì đừng ăn gấp như thế, rất dễ mắc nghẹn.”

“Ừm.” Cô cũng ý thức được đáng về lúc này của mình rất không thực nữ, vốn định giả vờ lịch thiệp một chút nhưng mới đó đã hiện nguyên hình rồi. Trời ạ, sao lại làm ra chuyện hủy hoại hình tượng như thế này trước mặt của anh chứ. “Đều do Hành Văn cùng mấy đứa bạn làm hại. Hồi trước em ăn gì cũng nhai kỹ nuốt chậm nên kết quả mỗi lần đi ăn cơm chung bọn họ đều dừ dừ ra lệnh không được nói gì cả mà chỉ tập trung ăn nhanh khiến em bây giờ

phản xạ có điều kiện.” Thế nhưng mỗi lần cô vẫn là người ăn cuối cùng.

Anh cười: “Thời gian của tôi không gấp, em có thể ăn từ từ.”

Ôn Noãn chôn đáng tư cười vào trong chén súp nóng hổi, trên mặt súp có rắc rau thơm xanh biếc, hơi trắng mon tròn gò má làm chảy mồ hôi.

Cách ăn uống của anh rất lịch lãm, dung mạo rất anh tuấn, mày kiếm mắt sáng, cái mũi vừa cao vừa gọn, nét mặt lập thể có chiều sâu. Cô rất thích người có mũi đẹp, dù ngũ quan bình thường nhưng nhìn trông cũng rất có cá tính. Còn như cô thì thôi rồi, Ôn Noãn sờ sờ sống mũi bẹt của mình, lấy thìa inox sạch ngắm lại gương mặt mình, hài, chỉ có đôi mắt to tròn coi như xuất chúng nhưng đáng tiếc không được mềm mại tinh tú như nước buồn man mát của ngày thu.

Nhưng về mặt này cô không thấy tò mò hay sinh lòng hảo cảm. Ở trường khoa tự nhiên chiếm ưu thế này, tỉ lệ nam nữ là 6:4 nên nam sinh đẹp trai ở đâu cũng có, nhưng anh lại khác biệt.

Ở anh có một khí chất ưu nhã ẩn sâu, con người chính chắn không phù hợp với nam sinh tuổi hai mươi mốt. Ánh mắt của anh thâm thúy khiến cô không kìm nổi lòng mà muốn mở cánh cửa tâm hồn đó bước vào trong, tìm hiểu tất cả.

“Trên mặt của tôi dính gì hả?” Anh bị nhìn tới mức thấy quái lạ.

“Không có. Em vừa ăn một cái bánh hoành thánh nhân hạt dẻ.” Cô vui vẻ reo lên: “Em thích ăn mì hoành thánh thập cẩm lắm, bởi vì từng nguyên liệu làm bánh đều khác nhau, ăn vào có cảm giác vui vẻ bất ngờ.”

“Sau đó em sẽ nói đời người như một chén mì hoành thánh, vĩnh viễn không biết nhân bánh kế tiếp có vị gì đúng không?”

“Á. Cuộc đời của hoành thánh hơn giản hơn đời người nhiều, chúng nó được một bàn tay ôn nhu nhào nắn rồi tương thân tương ái xếp gần cạnh nhau, sau đó lặn mình trong nước cái rồi kế tiếp được một cô gái đáng yêu như em ăn sạch, ôi, cuộc sống hoàn mỹ biết mấy! Không cần phải thi cử gì hết.”

“Nhưng khi hoành thánh ra lò đều được kiểm tra chất lượng, có lẽ chúng cũng phải thi cử như chúng ta.”

“Em không nghĩ tới —” Cô bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, “À, em có một vấn đề muốn hỏi anh.”

Anh buông đũa xuống, cũng nghiêm chỉnh lắng nghe câu hỏi của cô.

“Em là Ôn Noãn. Anh tên gì?”

“Trương Dực Chấn.” Vấn đề này quan trọng lắm hả?

Trương Nghị Chấn? Hay là Trương Diệc Chấn*? “Là ba chữ nào?”

* Trong Hán ngữ thì cách phát âm của ba chữ Dực, Nghị, Diệc giống nhau, đều là “yì”. Nhưng bộ chữ thì khác nhau hoàn toàn. 翼 (dực) 毅 (nghị) 亦 (diệc). Ôn Noãn không chỉ nhầm chữ Dực mà cả chữ Chấn cũng nhầm. Chấn tên của anh là 軫 – nghĩa thì Dực Chấn sẽ giải thích ở dưới; Chấn thứ hai là 疹 – có nghĩa là chân bệnh, coi bệnh; Chấn cuối cùng là 缜 – nghĩa là người tinh tế, tỉ mỉ hay bền bỉ không sờn lòng. Bởi vì không rõ nên Ôn Noãn mới hỏi ba chữ đó là gì.>

Anh xé một trang giấy notebook, viết tên của mình lên đó, nét chữ thưa nhưng có lực.

“Trương Dực Chấn — chữ cuối thật đặc biệt, trước giờ em chưa biết, có ý gì vậy?”

“Đây là một chữ chuyên dụng trong lĩnh vực thiên văn thời Trung Hoa cổ. Trương – Dực – Chấn theo thứ tự là tên gọi của ba vì tinh tú cuối cùng trong hai mươi tám tinh tú.

“Tên của anh rất có phong thái trí thức. Chẳng giống cha em, lấy họ “Ôn” rồi tùy tiện ghép đại thêm một chữ để đặt tên.”

Tên của Hành Vân cũng được trích từ thành ngữ “hành vân lưu thủy” đó, trình độ biết mấy.

Nhìn Ôn Noãn cẩn thận cắt tờ giấy vào trong ba lô, hẳn rất khó hiểu: “Em giữ lại để làm gì?”

“Ha ha...” Cô nở nụ cười không mấy ý tốt: “Sau khi trở về phòng em sẽ ghi lên phía trên tên của anh là: Trương Dực Chấn đã mượn bạn học Ôn Noãn một nghìn nhân dân tệ nên đặc biệt viết đơn này. Ha ha, anh phải trả tiền cho em đó, ở đây có chữ ký của anh đó nhé.”

Nhìn ngắm nét mặt vui vẻ của cô khi biến chuyện không thành có hơn nữa còn nói rất thật rồi lại tự đắc luôn miệng cười tủm tỉm.

“Em là người phương Bắc?” Anh nói tiếng phổ thông rất chuẩn, không cần lưỡi hay phát âm sai, giọng nói trầm thấp dễ nghe, giống như tiếng đàn violin du dương.

~“Anh là người Chiết Giang hả?” Tiếng phổ thông của cô không được chuẩn lắm, có chút ít cảm giác mềm mại ở nông thôn, lại ngọt ngào như chè trôi nước đậu đỏ.

“À, em là người Tô Châu.” Nhất định do mỹ nhân thường đến từ Tô Hàng* cho nên anh mới hỏi vậy, ha ha.

*Tô Hàng là Tô châu với Hàng châu. Hàng châu thuộc tỉnh Chiết giang còn Tô châu thuộc tỉnh Giang Tô.

Khi ra căn tin thì hoàng hôn vừa tới, đến giao lộ chia hai đường dẫn đến ký túc xá khu nam cùng khu nữ thì anh lịch thiệp cúi đầu chào tạm biệt. Ở gần đó có một hồ sen, nước hồ trong vắt, mỗi lần gió thổi đều gợn sóng lăn tăn, trong mái đình bên hồ có một đôi tình lữ đang ôm nhau hôn hít.

Thực ra đây là cảnh thường thấy, mọi khi bắt gặp vẫn thấy bình thường nhưng không hiểu tại sao Trương Dực Chân cùng Ôn Noãn đứng nhìn từ xa một chút thì chợt thấy xấu hổ, cùng lúc cúi gằm đầu lướt ngang.

Cô bắt gặp trên mặt Trương Dực Chân được thoa lên một lớp phấn hồng không mấy tự nhiên thì trái tim chợt rung động.

Anh khiêm tốn, hiền hòa cùng ung dung – đó đương nhiên đều là những phẩm chất tốt đẹp. Nhưng nháy mắt đó, cô nhìn thấy được dưới nét mặt lạnh lùng cơ trí ấy là một thiếu niên đơn thuần cũng có lúc biết thẹn thùng.

“Em

” Cô không muốn cứ từ biệt như thế, khi gọi anh lại thì không biết nên nói gì nên mắt tự chủ bật thốt: “Trương Dực Chân, em thích anh.”

Tầm màn lúc chạng vạng cùng với gió nhẹ như muốn ru cho người ta ngủ say, kim chỉ giờ trên chiếc đồng hồ được làm bằng gỗ trên mái nhà khu hành chính xếp chồng thành một đường thẳng, tất cả đèn đường ở sân trường đều bật sáng, phản chiếu ánh sáng khiến con người ta hoa mắt, giống như có một loại ma thuật kỳ diệu làm con người bất động.

“Vừa rồi em nói gì?” Anh gần như không tin vào lỗ tai của mình.

“Em thích anh... anh có thích em không?” Cô hít một hơi sâu, nói chuyện cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Anh chưa bao giờ được người khác thổ lộ thẳng thừng như vậy nên nhất thời không biết nên làm sao: “Chúng ta vừa quen nhau chưa được mấy ngày, như vậy có vẻ quá —”

“Em vừa gặp đã yêu anh.” Cô ngược đầu, nét cười của cô còn sáng hơn cả đèn đường, giống như mặt trời thu nhỏ.

“Tôi không tin chuyện vừa gặp đã yêu.”

“Vậy anh có thể từ từ bồi dưỡng tình cảm với em”

Trương Dực Chân rút cuộc cũng lĩnh ngộ được chuyện anh quyết không đầu lại cô nên lập tức vội vàng cáo từ “tôi còn có việc”, để lại Ôn Noãn đứng tại chỗ, kỳ quái nhìn cử chỉ thất lễ đầu tiên của anh.

Bạn đang đọc truyện *Ấm Áp Nhất Là Lúc Tuyết Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Chương 2:

“Hôm qua lúc em đến tiệm sách nhìn thấy một bà mẹ trẻ dắt con gái tới mua sách thiếu nhi, mẹ của bé hỏi chủ tiệm có sách phù hợp cho con nít không, chủ tiệm hỏi chị có yêu cầu gì? Bà mẹ trả lời chỉ cần không có cảnh giết người, bạo lực hay tình dục là được hết. Chủ tiệm suy nghĩ rồi lấy quyển [bản đồ giao thông ở các tỉnh Trung Hoa] đưa cho cô ấy.”

Trương Dực Chân bị Ôn Noãn níu chặt ngay trước đây lâu thí nghiệm, vênh tai lắng nghe cô kể một câu chuyện cười trong dòng người tan học như thủy triều.

“Anh nói xem ha ha, vui biết là mấy.” Ôn Noãn cố gắng thuật lại cảnh tiếu lâm mà cô nhìn thấy hôm qua, chuyện còn chưa kể nhưng trái lại cô đã bật cười trước.

Trương Dực Chân nhìn sợi tóc mềm mại của cô cùng gương mặt tuổi mười chín nhưng lúc nào cũng có nét ngây thơ còn đọng lại.

“Ôn Noãn, tối mai em rảnh không?”

“Hả, có gì không?”

“Tôi muốn mời em ăn một bữa cơm.” Anh cảm thấy có lẽ nên nói rõ, nếu yêu một ai đó thì không nhất định phải nói toẹt ra nhưng đã không yêu thì cần

phải báo sớm cho người đó biết.

Hơn nữa khi nói cần phải trao đổi trong một không gian tương đối yên tĩnh, anh không thể thoải mái như Ôn Noãn nói 'em thích anh' ở ven đường như thế.

Ôn Noãn khó tin mở to hai mắt.

Cô rất thích Trương Dực Chấn cũng không quan tâm việc đeo đuổi có kết quả hay không. Nhưng mọi lần bất cứ cô nói thẳng nói ngầm thế nào anh đều gắng sức chống cự, sao hôm nay mặt trời lại mọc ở hướng Tây nhỉ?

Trương Dực Chấn là loại người dù bạn có dẫm chân anh thì anh ấy cũng sẽ nói xin lỗi trước, cử chỉ phong độ như thân sĩ nước Anh, không chê được chỗ nào cả. Gặp tí chuyện thì nói xin lỗi, bất kể chuyện lớn chuyện nhỏ đều nói tiếng cảm ơn, thậm chí lần trước ăn cơm ở căn tin thì Trương Dực Chấn cũng không quên kéo ghế giúp cô; khi nói chuyện với người khác thì hơi ngả thân thể ra trước chăm chú lắng nghe, khiến cho đối phương có cảm giác bản thân được gọi trọng.

Nhưng anh cũng không thân thiết với một ai, đối với ai anh cũng đều giúp đỡ bầy phần, chưa lại ba phần khách sáo.

“Được, đồng ý, nhưng tại sao lại muốn mời em ăn cơm?” Không phải là tiệc Hồng Môn Yên chứ.

“Lần trước em đã mời anh, phải nên có qua có lại.”

“Ừm, vậy chúng ta ăn ở đâu?”

“Em quyết định đi.”

“Thế chúng ta đi ăn Pizza Hut được không? Em có tuyệt chiêu muốn biểu diễn cho anh xem.”

Anh đáp ứng.

“Tối mai chúng ta sẽ gặp lại ở đây.” Cô nghe thấy tiếng chuông vào lớp thì chạy vào dãy lầu, quần áo bay phấp phới, nhìn giống như một chú chim sơn ca bay trong trời quang.

Xe tới xe lui chạy trong bãi đỗ xe cỡ nhỏ của cửa tiệm Pizza Hut với mục đích muốn tìm được một chỗ đậu xe trong thời gian cao điểm.

Ôn Noãn níu chặt tay áo của Trương Dực Chấn: “Anh nhìn khẩu hiệu dán ở phía sau chiếc xe kia kìa: người già xe mới, bạn hãy coi tôi là đèn đỏ đi. Thật thú vị nha.”

Nét mặt của anh vẫn lạnh nhạt đứng y tại chỗ. Mấy lời đó thực sự rất khoa trương cùng buồn cười nhưng đã nhìn vài trăm lần rồi nên anh từ lâu coi như không thấy.

“Em cảm thấy với tình hình trong nước hiện nay vốn chẳng thích hợp cho phép cá nhân mua xe, chỉ riêng việc tìm bãi đỗ thôi đã khiến người ta rầu rĩ bạc 1000 mét tóc*. Thật chẳng hiểu nổi tại sao bọn họ lại cứ vội vã mua xe làm gì không biết, hại cho đường giao thông loạn đến rối tinh rối mù.”

*Nguyên văn là 3000 xích, đơn vị quy đổi 1 xích = 1/3 mét Anh.

Mãi đến khi chủ xe đỗ xong, mở cửa đi về hướng của bọn họ.

“Dực Chấn, con cũng tới đây hả?” Người đàn ông trung niên lớn tiếng chào hỏi: “Cô bé này là thằng nhóc con cặp bồ rồi hả?”

“Ba, em ấy chỉ là đàn em của con, không phải là bạn gái.”

Trời, Ôn Noãn đứng im bất động tại chỗ, người vừa rồi bị cô phê bình nửa ngày lại là cha của anh!

Ông quả thực rất giống Trương Dực Chấn, có lẽ tướng mạo của Trương Dực Chấn là thừa hưởng gen di truyền của cha anh. Cả hai có gương mặt cùng dáng người tương tự thể nhưng khí chất thì khác nhau.

“Đừng có ngại, bố mày với mẹ rất coi mở.” Ba Trương vừa nhìn là biết đàn ông coi mở phương Bắc, mặc kệ nét mặt từ từ biến đổi của con trai, “Cháu nói đúng không hả?”

Nhớ ngày đó, ông cùng mẹ của Dực Chấn cũng yêu đương ở giảng đường đại học.

“Dạ.” Cô vô ý thức trả lời, tất cả tâm tư của cô đều rối rắm khi anh gọi một tiếng “ba”.

Biết làm sao giờ? Có thể coi như vừa rồi cô không nói gì hay không? Nếu là ba ba của Dực Chấn mua xe thì cô chẳng có ý kiến gì cả nha.

Trương Tư Khiêm coi vẻ xấu hổ của cô thành sự ngượng ngùng nên hào phóng trả cho bọn họ thể giới riêng của hai người: “Ba có hẹn với bạn, các con ăn từ từ nhé.”

Cô bất an chọn đại vài món, đợi nhân viên phục vụ vừa rời khỏi thì cô gấp gấp hỏi: “Chú ấy là ba của anh thật hả?”

“Tất nhiên rồi.” Anh cũng không có sở thích đi khắp nơi nhận cha.

“Vậy không biết vừa rồi chú ấy có nghe mấy câu nói của em không nữa?”

“Ông không có thuận phong nhĩ.”

“Vậy anh có định nói mấy câu em nói cho chú ấy biết không?”

“Không biết nữa.”

“Vậy anh có vì vậy mà không thích em không?” Anh hơi ngạc nhiên, nhìn ánh mắt nghiêm túc của cô, sau nửa ngày mới trả lời: “Tôi sẽ không vì chuyện đó mà không thích em.”

Ôn Noãn lấy tay xoa ngực, thở dài một hơi, may quá.

Anh lại nói tiếp, “Bởi vì tôi chưa bao giờ thích em.”

Nụ cười ngọt ngào chưa kịp hé nở đã đông cứng trên khuôn mặt, tức thì cô như người điếc không còn thính giác, “Anh lặp lại lần nữa.”

“Ôn Noãn, tôi không thích em, đừng tốn thời gian trên người tôi nữa.”

“Anh hẹn em ra đây là để nói cho em biết chuyện này.”

Trương Dục Chấn gật đầu.

Nếu như không thích thì nên nói rõ chứ đừng kéo dài vô vị, như thế chỉ càng khiến vết thương thêm sâu. Nhưng nhìn bộ mặt như đưa đám của cô, anh có chút đau lòng.

Dù xuất phát từ lòng tốt nhưng cuối cùng thì vẫn làm trái tim cô bị thương.

“Vậy sau này anh thích em được không?”

“Ai đoán được chuyện tương lai? Chúng ta đang nói thực tại.”

Cô im lặng ăn pizza, không nói thêm gì nữa.

Mãi tới khi nửa bàn cánh gà thơm ngon bị cô ăn sạch hết thì mới như hồi phục lại tinh thần: “Chúng ta đi lấy một phần salad tự phục vụ đi.”

Món salad tự phục vụ ở Pizza Hut không hạn chế số lượng, chỉ cần để vào chén không rót là được. Nhưng cái chén thủy tinh ấy rất nhỏ, lượng bằng một muôi canh cũng không chứa nổi. Nhưng lọt vào tay của Ôn Noãn thì tình huống khác biệt rất lớn, cái chén đó như tụ bão bùng* có thể chất chồng mấy tầng không rót.

* Theo truyền thuyết Trung Hoa thì đây là một vật báu chứa vô số tài của, nhiều tới nỗi có thể nuôi quân một nước giúp chủ nhân của nó biến giấc mơ bá nghiệp thiên hạ thành sự thật.

Đây chắc là tuyệt chiêu của cô. Trương Dục Chấn cùng khách lấy salad gần đó quan sát, trước tiên cô lấy một miếng xà lách xanh tươi lót ở đáy chén rồi nặn một lớp tương salad, rải hạt bắp đầy mặt lại gấp đưa chuột cùng dưa miếng xếp thành hàng dọc ngay thẳng đan chéo với nhau như hình hoa sen nở rộ. Cứ thế một lần rồi lại một tầng, ở giữa lót thêm đào vàng cùng đậu hà lan, tiếp tục để lên một ít hạt dẻ trang trí, cuối cùng nặn một vòng tương salad trắng như tuyết để làm đỉnh.

Khách hàng sôi nổi học theo trình tự của cô, đến cả nhân viên phục vụ cũng bị thủ pháp tinh xảo của cô hấp dẫn.

“Nếu như em thích thì có thể gọi thêm phần khác.” Nhìn cô chất đến chồng thứ bốn thì Trương Dục Chấn đã không nhịn nổi nữa.

“Đây là vui thú mà. Bộ anh không thấy rất có cảm giác thành công hả?” Cô nhìn cái chén trong tay, cảm thấy vừa đủ liền bùng thành lũy salad đó về chỗ ngồi.

Phân nửa người trong sảnh nhìn không dời mắt, sau đó rất nhiều người gào lên: phục vụ đâu, cho chúng tôi thêm một phần salad.

Dáng vẻ của mọi người đều rất kích động cùng hưng phấn

“Lát nữa chúng ta đi dạo chợ đêm được không?”

Xuất phát từ tâm lý áy náy chẳng biết chui từ đâu ra, anh đồng ý ngay.

Rất đông người, đồ đạc rất lung tung, không khí không sạch sẽ, đây là ba điểm đặc sắc nhất ở chợ đêm. Từ CD lậu tới quần áo và trang sức nhập lậu,

thứ gì cũng có, loạn xạ cả lên như một nồi cháo bát bửu. Anh cam chịu đi theo sau lưng Ôn Noãn đang như con cá bơi qua bơi lại, nhìn cô đôi lúc cao hứng hồ to gọi nhỏ.

Anh không biết anh đã không vui về được như cô bao lâu rồi, nhưng cô thì mọi thứ dưới mắt đường đều là chuyện mới mẻ.

Ven đường bày thành một hàng toàn sạp bán trang sức, mà dường như cô rất nghiên cứu trang sức nên đường nét hoa văn có ý nghĩa gì cô đều nói rành rẽ, giúp đỡ một nam sinh trung học chọn được một món trang sức bằng xương thích hợp còn bản thân thì không mua gì cả.

Cô cầm một chiếc lắc chân Thái Lan, quay lại hỏi: “Anh biết vòng chân đại biểu cho gì không? Ý là hẹn gặp nhau ở kiếp sau.”

Dự Chấn từ chối cho ý kiến mà chỉ cười, bà bà mở sạp không ngừng khen ánh mắt của cô tốt. Cô đeo lắc vào cổ chân, đầy mong đợi ngược đầu lên hỏi: “Xem có được không?”

Khiến anh còn có thể nói nó khó coi được sao?

Rẽ sang đoạn đường khác là dãy bán chén sứ, cô dừng lại.

Trên sạp là những cái chén vẽ hình Marc đáng yêu, Trương Dự Chấn nhắc nhở: “Ôn Noãn, hàm lượng chì ở các sạp đồ sứ ven đường đều vượt mức chỉ tiêu, không thể dùng.”

Nhìn bộ mặt xám ngắt của ông chủ sạp, cô tranh thủ lấy tay che miệng anh lại: “Không dùng để uống thì để trang trí cũng được mà.” Vứt tiền, tranh thủ kéo anh chạy chối chết.

Mãi đến khi ngồi trên tuyến xe buýt 211 quay về trường học, cô còn oán trách: “Sao anh có thể nói hàng của người ta không tốt thẳng mặt như vậy, nếu em không kéo anh chạy trốn nhanh thì chưa biết chừng anh đã bị ông chủ sạp giết người diệt khẩu rồi.”

“Trị an chỗ này không kém tới mức đó.”

“Em đang nói đùa mà, anh quá không hài hước rồi.”

Ôn Noãn nhìn cái mũi nhỏ đáng yêu lại, duỗi thẳng hai chân; giày sandal màu xanh bạc hà phối với lắc chân, thêm mắt cá nhân sáng khỏe, quả thật nhìn rất đẹp.

Nhìn thấy một người phụ nữ có thai lên xe mà trên xe thì đã hết chỗ ngồi.

“Di ngồi ở chỗ cháu đi.” Cô đỡ người đó đang hành động bất tiện tới ngồi xuống.

Trương Dự Chấn cũng đứng lên, muốn nhường chỗ của mình cho cô.

“Khỏi... còn cách trường học mấy trạm hà.” Cô mỉm cười đề hai vai của anh ngồi xuống, ánh mắt cong như trăng khuyết: “Cầm túi xách giúp em là được.”

“Cảnh đêm ở đây thật đẹp.”

Anh nhìn theo, nhìn biển người cùng dòng xe lấp lánh ánh đèn như thủy triều mà mọi ngày vẫn thấy, thành phố về đêm, cũng không có chỗ gì đặc biệt. Nhưng cô nói rất chắc nịch: “Rất đẹp.”

Vì thế anh không nói gì nữa mà cùng cô bắt đầu thưởng thức cảnh đêm.

Những ngọn đèn hồng cùng đèn đỏm nhà cửa ngoài ô cửa sáng lạn nhưng lại không tươi sáng bằng hai lúm đồng tiền của cô.

Vừa bị từ chối nhưng sao cô còn có thể cười ngọt như vậy, đẹp như vậy?

“Mấy bồ nói lần sau mình nhuộm tóc màu đỏ lửa coi có được không?”

Hứa Gia nhìn gương mini xoắn xoắn mái tóc nhuộm có hơi phai màu trung cầu ý kiến của mọi người.

“Theo tớ thì cậu dứt khoát nhuộm xanh hay tím đi, như thế nhìn sẽ cao hơn.” Chu Như Anh đưa ra lời đề nghị không đáng tin cậy.

“Tớ cũng rất muốn nhưng chỉ sợ sau khi ông ba của tớ thấy sẽ phát bệnh tim mất thôi.”

“Phải rồi, hồi hè bố mẹ cậu không có ý kiến gì với mái tóc nhuộm vàng của cậu à?”

“Heh heh, tớ nói với họ rằng bởi vì ăn không quen thức ăn chỗ lạ nên thiếu dinh dưỡng thành thử tóc mới ngả vàng.”

“Thế à ha ha.”

“Mẹ của tớ cũng vì vậy mà đặc biệt cưng tớ, mỗi ngày đều hầm canh cá canh gà bồi bổ cho tớ, kết quả mấy kg tớ ở trường vắt và lấm mới giảm được

đều quay trở về với tớ.” Gia Gia là một cô gái có tư thái quyến rũ, ngày thường hay đòi giảm béo đều do tánh tình chỉ có ở con gái mà ra, cũng vì để ai đó vui mắt. Nhưng bạn trai của Gia Gia lại rất bất mãn với cân nặng của cô nên thường xuyên bắt ép cô ăn com, còn Gia Gia hết lần này đến lần khác đều bất mãn, lúc nào cũng nghĩ tới việc giảm cân.

Nhưng khi nhìn Ôn Noãn cầm một cây kem vị dâu ngọt về phòng thì niềm tin giảm béo của cô lập tức dao động.

“Cho tớ ăn một miếng có được không?” Nét mặt ủy khuất như cún con, để người không rõ chuyện nhìn vào nhất định sẽ nghĩ rằng đó là một đứa bé nhịn ăn nhịn mặc.

“Cậu có thể xuống dưới lầu mà mua.”

“Tớ chỉ ăn một chút xíu thôi, sẽ không ăn quá nhiều đâu.”

“Được rồi được rồi, vốn không định cho cậu ăn đâu đấy nhé.” Cô cầm que kem tới trước mặt Hứa Gia,

“Cảm giác ăn bữa tối với người tình trong mộng sao hả?” Chu Như Anh nghiêng người chặn Ôn Noãn lại để dò thám tin tức.

Cô đẩy cánh tay thừa thãi ấy ra, nằm lên trên giường ngửa mặt, “Ảnh nói không thích tớ.”

“Hic?” Hồi nãy nhìn từ xa thấy cô mua một đồng hồ về nên còn tưởng tối nay rất vui chứ.

“Là do tâm trạng không được tốt nên mới đi mua sắm.” Cô lười biếng ghé đầu vào giường bày ra thành quả shopping: “Thấy cái này như thế nào?”

Gia Gia tròn mắt: “Ôn đại tiểu thư thân yêu ơi, sao cô lại chẳng có dáng vẻ thất tình một chút nào hết vậy?”

“Tớ không thất tình.” Bởi vì chưa bắt đầu yêu đương thì cô đã bị cự tuyệt rồi, “Nè, các cậu có đề nghị nào mang tính xây dựng không?”

Đọc nhiều tiểu thuyết tình cảm cùng xem nhiều phim thần tượng đều vô dụng, cô vĩnh viễn không học được ba mươi sáu kế trong tình yêu.

“Đề nghị thì không.” Như Anh lên tiếng hết như một chuyên gia tâm lý, cô rất thích đảm nhiệm vai trò chỉ đạo đường tình duyên của người khác. Nguyên nhân bởi vì cô có rất nhiều hiểu biết trong chuyện này nhưng không thể ứng dụng lên bản thân nên chỉ đành dành ra một ít chỉ điểm chúng sinh, thuận tiện xem thử hiểu biết của cô trong thực tế có phải là chân lý hay không.

“Nhưng bình thường thì chẳng nam sinh nào thích bị theo đuổi, cho dù có chấp nhận thì sau này cũng dễ dàng chia tay, vì càng dễ lấy tới tay thì càng không biết quý trọng ấy mà.”

“Thật hả?” Ôn Noãn có chút lo lắng cùng nghi ngờ dựa vào thành giường, tay ôm một quyển [Hamlet] bìa cứng. Vì tăng hứng thú tiếng Anh cũng vì giúp bản thân có chút khí chất cao nhã nên ngày đầu tiên khi khai giảng cô đã mua mấy quyển kịch Shakespeare có đủ nguyên văn lẫn dịch văn. Đáng tiếc khi mua về mới phát hiện tiếng Anh ở thời đại của Shakespeare có sự thay đổi rất lớn trong thời đại bây giờ, thay đổi từ ngữ pháp cho tới từ vựng nên cô đọc vào chẳng hiểu mớ gì. May mà mấy quyển kịch cô mua phần lớn là mấy vở kịch lãng mạn như [Giấc mộng giữa đêm hè], thỉnh thoảng lấy ra xem phần dịch tiếng Trung cũng không tệ lắm.

Đối với vị vương tử người Đan Mạch do dự thiếu quyết đoán, sinh tồn hay hủy diệt, đó là cả một vấn đề.

Còn đối với Ôn Noãn, theo đuổi hay không theo đuổi, đó càng là một vấn đề lớn hơn.

“Nhưng cũng chưa chắc.” Như Anh thấy nét mặt ẻo oải của cô thì đổi giọng ngay, “Tục ngữ có nói: nam theo đuổi nữ thì cách một ngọn núi, nữ theo đuổi nam thì cách một tầng sa*.”

*tầng sa: màn rèm hay màn nhung mỏng, ai vừa xem xong phim Gu Family Book thì chắc biết tấm màn che mẹ của Kang Chi lúc ở nhà trọ Bách Niên, cái đó đó.

“Lời của cậu mâu thuẫn quá.” Cô đương nhiên hiểu Như Anh muốn an ủi mình, nhưng tầng sa đó lại như Kim Chung Tráo với Thiết Bó San*, thế thì làm sao mới đâm thủng được đây?

*Đây là hai môn ngoại công nổi tiếng trong các truyện võ hiệp truyền thống, luyện tới cảnh giới thượng thừa thì gần như mình đồng da sắt.

“Nhưng tớ cũng không suy nghĩ nhiều đâu, chỉ cần có thể nói thêm với ảnh mấy câu, nhìn thấy ảnh cười thì tớ vui rồi. Ảnh chỉ nói không thích tớ thôi, tớ sẽ khiến ảnh sau này sẽ thích tớ. Chẳng phải ở lớp Triết cũng có dạy: phải dùng cái nhìn xa rộng để xem xét những chuyện đã qua, con đường là quanh co, tiền đồ mới là quang minh.”

Cô hùng hỏ xiết chặt nắm tay nhỏ.

“Tớ nhớ tới một câu nói.” Như Anh cùng Hứa Gia nhìn nhau, sau đó cùng nhau cười: “Thượng Đế muốn cô chết, trước sẽ khiến cô phát điên. Noãn Noãn, cậu hết cứu rồi.”

“Đừng có đá kích tớ.” Thấy Hành Vân bước ra khỏi toilet, “Vừa rồi tớ có thấy Ngô Đặc ở dưới lầu.”

Gióng như muốn nghiệm chứng lời của Ôn Noãn rất đáng tin cậy, ở dưới lầu lập tức vang lên tiếng la vô cùng phấn khích của chủ tịch Ngô: “Tổng Hành Văn.”

“Ông tôi làm gì nữa vậy?” Mới yên tĩnh được mấy ngày. “Nếu ông cứ làm vậy tiếp thì mọi người ở cả khu nhà trọ này đều biết tó.”

E rằng bây giờ mọi người ở khu nhà trọ đã biết tó cô rồi đó.

Nhìn thấy anh ta giờ cao đĩa CD bản kỷ niệm 24 bản caprice số lượng có hạn của Niccolò Paganini, Hành Văn thực sự bị dọa sợ.

“Anh cũng biết Paganini?”

“Đương nhiên, đừng có mà xem thường người ta nha. Niccolò Paganini vừa là nhà chơi violin người Ý, vừa là nhạc sĩ, là một trong những nghệ sĩ violin vĩ đại nhất trong lịch sử âm nhạc. Ông theo học hai người thầy là Servetto và Rolla, lần đầu tiên lên sân khấu là vào năm 13 tuổi. Trừ đàn violin ra, ông còn có sở trường về guitar và violon xen, Paganini có được thành công rất chói mắt nhờ những tác phẩm tự sáng tác. Ông có vóc người cao gầy, khi chơi đàn có cảm xúc rất mãnh liệt, như say như ngốc, như ma quỷ nhập thân, kỹ xảo điêu luyện có thể thấy được qua 24 bản caprice độc tấu mà tại thời điểm viết ra rất khó để chơi, trong đó có một vài kỹ xảo mới được hình thành từ việc chơi ghép piano với Listeria và Schumann. Về những tác phẩm khác thì có ít nhất 5 bộ violin với guitar, piano hợp tấu được chơi trong thánh phòng. Do sinh hoạt phóng túng không điều độ nên sức khỏe xấu đi, ngày 27 tháng 5 năm 840 đã khuất tại Venice, cũng có lời đồn nói rằng ông chưa chết mà đã bị chôn sống do nhầm lẫn.” Ngô Đặc khoa trương lớn tiếng thuyết minh, cánh tay còn không ngừng vung vẩy.

Tổng Hành Văn bày ra dáng vẻ có mắt như mù để phối hợp với dáng vẻ tự đắc của anh nên khiến Ngô Đặc cảm thấy có lỗi.

Anh cúi đầu, thành thật bổ sung: “Thực ra tôi lên google tìm mới biết cái thằng cha này.” Internet quả thật là thứ tốt.

Cô dùng tay che miệng, cười không chịu nổi.

Ngô Đặc đỏ mặt vì thẹn, “Có gì buồn cười chứ.”

Cô nhìn CD đã bị xé bìa bao kiếng, “Anh nghe qua rồi hả? Thấy sao?”

“Rất đặc biệt.” Anh châm chọc một hồi lâu mới rặn ra một câu mang tính đánh giá như thế.

“Khó nghe lắm phải không?”

Mặt trời tháng chín vẫn mang nhiệt độ của mùa hè tỏa khắp trong buổi hoàng hôn, cô bỗng cảm thấy hơi cay lòng, “Anh tốn sức như thế để tìm tôi là vì chuyện gì?”

“Em đoán xem?”

“Sao tôi biết chứ, dù sao cũng không phải theo đuổi tôi rồi.”

Tại sao không? Anh tiêu sái nghiêng mặt: “Rồi, vậy thì không nói. Mà em biết chơi violin hả?”

“Ừ.”

“Cuối tuần này có buổi liên hoan hội Trung Thu, hi vọng em có thể trở tài chơi đàn.”

“Là vì chuyện đó sao?” Hoàng hôn dần buông, cô vừa thoải mái lại vừa có chút rầu rĩ không vui.

“Vậy em hi vọng vì chuyện gì?”

Hồ hập của cô dồn dập, “Tôi chơi đàn chỉ để tiêu khiển.”

“Một người vui chi bằng mọi người cùng vui.”

“Ở trường này không phải chỉ có một mình tôi biết chơi violin.”

“Bọn họ đều từng biểu diễn mà tôi cũng không muốn cứ nhìn tới lui mãi một gương mặt.”

“Thật tận chức trách!” Giọng cô đầy vẻ mỉa mai: “Anh không phải là người ở đây sao, lẽ Trung Thu không chịu về nhà chơi mà xem náo nhiệt ở liên hoan hội Trung Thu làm gì?”

Ngô Đặc dứt tay vào túi quần, hơi mất tự nhiên, “Thiếu tôi thì đêm liên hoan đó sẽ mất 1/2 mỹ lực.”

“Tự ki.”

“Em sợ biểu diễn trước mặt mọi người đúng không? Để tôi cho người chỉnh độ sáng đèn mờ một chút, bảo đảm người ngồi ở hàng sau sẽ không thấy rõ mặt mũi của em.”

“Ai nói tôi sợ hả?” Không phải là diện cánh hóa bướm sao, năm cô mười tuổi đã thử.

“Vậy thì tốt, chiều thứ ba sẽ diễn tập. Không gặp không về.”

Bạn đang đọc truyện *Ám Áp Nhất Là Lúc Tuyết Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

“Hơn 2000 năm trước, nhà triết học Hy Lạp Aristotle hệ thống lại các nghiên cứu và suy luận của mình và sáng lập nên truyền thống logic, còn gọi là dạng thức logic; sau này Frege cùng Russell lấy đó làm mệnh đề để sáng lập ra logic toán học, hay còn được gọi là phép logic. Dạng thức logic có bốn định luật cơ bản: luật thống nhất, luật không mâu thuẫn, luật bài trừ, luật bổ sung cho nhau. Còn logic biện chứng cũng có bốn quy luật cơ bản: luật không thống nhất, luật mâu thuẫn, luật bao nhận, luật không bổ sung. Qua đó có thể thấy dạng thức logic dùng để phân tích cùng nhận định một việc thực còn logic biện chứng dùng để dự đoán tương lai. Nói một ví dụ đơn giản, về luật đồng nhất trong dạng thức logic: người tốt chính là người tốt, kẻ xấu chính là kẻ xấu; luật không mâu thuẫn: là người tốt thì không phải là kẻ xấu, là kẻ xấu thì không phải là người tốt; luật bài trừ: không có ai không tốt hoặc không xấu; luật bổ sung: người tốt luôn có lý do để trở thành người tốt, kẻ xấu luôn có lý do để trở thành kẻ xấu.” Giáo sư vừa giảng vừa gõ cao tay phải vung vẩy trong không khí nhìn rất giống người chỉ dục đàn nhạc.

Cây bút máy trong tay Ôn Noãn xoay tròn còn nhanh hơn cây quạt điện trên đầu, cô sắp không phân biệt rõ đâu là tốt đâu là xấu nữa rồi, nhảm chán chọt chọt Trương Dực Chấn đang ngồi học ở bên cạnh: “Sao anh lại chọn môn học tự chọn khó khan như vậy chứ?”

Người thầy lớn tuổi tóc bạc trắng ở trên bục giảng tiếp tục giải thích cho sinh viên theo học tiết của ông: khái niệm mặt trong là khái niệm chỉ ra phản ánh thuộc tính của đối tượng. Khái niệm mặt ngoài là khái niệm chỉ ra phản ánh bản chất của đối tượng. Dạng thức logic có mặt ngoài càng lớn thì mặt trong sẽ càng nhỏ. Ví dụ mặt ngoài sách thì lớn hơn còn mặt trong sách thì nhỏ hơn. Khái niệm hạn chế là khái niệm chỉ mục đích thông qua việc gia tăng mặt ngoài để thu hẹp mặt trong. Khái niệm khái quát là khái niệm chỉ mục đích thông qua việc gia tăng mặt trong để thu hẹp mặt ngoài.

“Vậy sao em còn chọn?”

Bởi vì anh đó, cô cười thần bí mà không trả lời. Ghé mặt lên trên mặt bàn gỗ bóng loáng nghe giáo sư trích dẫn điển cố để phân tích. Tông giọng đều đều, tốc độ chậm rãi, thỉnh thoảng còn chen vào vài câu tiếng Pháp êm tai tới nỗi nghe xong chẳng hiểu câu nào.

Anh quay sang nhìn cô thì phát hiện cô đã ngủ. Thật là một cô nàng ngốc nghếch, rõ ràng không có hứng thú lại cứ đòi chọn môn dạng thức logic làm tiết học tự chọn. Kết quả nghe chưa tới mấy câu đã mơ mơ màng màng mơ về Tô Châu rồi (Quê của Ôn Noãn). Có lẽ đã tập thành thói quen nên anh chỉ cảm thấy hơi bất đắc dĩ chứ không bài xích.

Cô gối đầu lên cánh tay, tóc dài mềm mại rũ xuống che chắn đôi má trắng nõn xinh xắn, ngay cả trong mơ mà đôi lúc cũng nở nụ cười.

Trong lòng anh gợn lên một cơn sóng dịu dàng xa lạ.

Khi Ôn Noãn mở mắt thì phòng học hình bậc thang rộng rãi chỉ còn lại hai người bọn họ, à còn có một nhân viên vệ sinh đang quét tước. Cô ngồi thẳng lưng, chớp chớp cặp mí dài chưa tỉnh ngủ: “Người đâu hết rồi? Sao đi sạch hết rồi?”

“Hiện tại là 9 giờ 30, tan học lâu rồi.” Anh kẹp sách đi ra ngoài: “Tôi thấy tốt nhất em nên đổi môn tự chọn lại như cũ đi.”

Vốn cô theo học lớp lịch sử mỹ thuật phương Tây, đó là lớp có tỉ lệ đậu cao nhất nổi tiếng toàn trường. Còn dạng thức logic cũng nổi tiếng toàn trường với tỉ lệ đậu thấp nhất. Cho nên cô mới đổi lớp dễ dàng như vậy, cả đám người ai nấy đều nhìn chằm chằm vào cái ghế trống đó. Ôn Noãn bỗng cười rộ: “Bộ em chưa kể chuyện hôm đó ở lớp lịch sử mỹ thuật phương Tây hả? Tiếng chuông vừa reo thì chỉ thấy ông thầy ngẩng cao đầu đi lên bục giảng, mặt mày dữ tợn mà quát: đầu tiên xin báo ấy người biết để mấy người chuẩn bị sẵn tâm lý, số sinh viên đủ điểm ở khóa thầy trước giờ rất ít. Tất cả bạn học ngồi bên dưới bàn tán với nhau cho rằng anh chị khóa trên lừa gạt muốn đẩy bọn em vào hố lửa chứ chẳng hề đậu dễ như đón chút nào. Sau đó lại thấy thầy uống một hớp nước hắng giọng nói tiếp: thầy biết các em bẽ bộn nhiều việc nên không có thời gian học hành. Vì vậy mới chọn môn học nhẹ nhàng để chỉ cần chăm chỉ một tí thì dễ dàng đạt loại ưu. Nhưng tóm lại mấy anh chị coi trọng lớp của thầy ngày trước gần như không ai đủ điểm.” Cô nhớ ngày đó cả lớp đều ngập trong trận cười như lũ, tới bây giờ nghĩ lại cũng muốn cười.

Trương Dực Chấn cũng hơi nhoen miệng: “Thầy Phương có yêu cầu rất nghiêm đối với học sinh, em cứ như vậy thì rất khó đậu kỳ thi kiểm tra.”

“Không sao đâu, vận may trong khi thi của em dạo này rất tốt. Chỉ cần không phải thi tiếng Anh thì nhất định có thể gặp dữ hóa lành. Hơn nữa hôm nay do em mệt trong người nên mới ngủ gật, lần sau sẽ không như thế nữa.”

“Đã đi học thì cần phải học cho giỏi, không thể lãng phí thời gian.” Đầu phải chỉ cần đậu các kỳ thi thì mọi chuyện thuận lợi?

“Em không có lãng phí thời gian. Có thể học đậu dạng thức logic hay không cũng không quan trọng, em tới đây học là vì để em thấy vui vẻ, như thế thì không phải là lãng phí thời gian.”

Cô phản đối rồi tung tăng bước xuống bậc thang, còn ca hát nữa.

Anh kinh ngạc nhìn về phía trước, anh biết mình thông minh lắm rồi, cộng thêm sự chăm chỉ của bản thân thì mọi chuyện anh đều có thể làm tốt nhất. Từ nhỏ tới lớn, đoạn đường từ tiểu học thực hành - trường điểm trung học đến đại học tiếng tăm, thành tích mỗi năm của anh đều đứng nhất. Môn Teakwondo (Tiết Quyền Đạo) được đai đen ba vạch, anh từng leo qua ngọn núi 5400 mét (cao hơn Fran xi phăng), ảnh chụp của anh từng được đăng trên tạp chí chuyên nghiệp.

Thế nhưng mình có thực sự vui vẻ không? Vui vẻ, một điều đơn giản tưởng chừng như bình thường chẳng có gì lạ lại bị rất nhiều người bỏ sót.

Còn cô thì chẳng hề xuất sắc mấy nhưng tại sao lại có thể vui vẻ đến như thế.

“Em rất thích hát hả?”

“Phải.” Cô ra sức gật đầu, sau đó lè lưỡi, “Chỉ tiếc em hát rất tệ, đã tra tấn lỗ tai của anh rồi.”

Nhìn hai con mắt sáng sủa, anh chỉ có thể lúng túng nói: “Đâu có, tôi thấy rất êm tai.”

“Thật không, thật không? Vậy em sẽ thường xuyên hát cho anh nghe.”

Thế giới khi có anh thật đẹp biết mấy,

Khi em nhớ tới nụ cười của anh,

Sẽ vô ý đọc lại lá thư tình năm đó,

Thời gian qua đi khiến tuổi xuân già cỗi,

Không thể quay trở lại khoảng ngày đẹp đẽ bên nhau.

Trên tờ giấy đã ố vàng này,

Là ký hiệu khắc ghi thời trẻ tuổi,

Đừng trách tại sao khi đọc lại mà tim vẫn còn đập.

Anh có biết đó là khoảng trời đẹp để biết bao.

...

Đó là một ca khúc mê mang đau đớn lòng nhưng lúc cô hát thì lại ngây ngô không lo không nghĩ, nhất định cho tới tận bây giờ cô vẫn chưa thực sự sầu khổ bao giờ.

Cô thực sự hiểu được ý nghĩa của yêu đương sao?

“Vì sao em lại thích tôi?” Nhìn thấy Ôn Noãn quay lại nhìn mình, anh mới phát hiện mình đã hỏi ra miệng vấn đề dấu trong lòng mà chẳng hề suy nghĩ đắn đo. Anh không hiểu vì sao có người vừa gặp gỡ đã yêu nhau, cũng không mấy quen với việc dễ dàng thích một ai đó. Bởi vì đó nhất định là hiện tượng giả của bộ não trong lúc mê say, mà đã giả thì cuối cùng cũng chỉ là hư ảo.

“Thích thì thích, đâu có định nghĩa gì. Em tin vào cảm giác của mình.” Cô cắn môi, mặt mày đỏ lửng có chút ngượng ngùng.

Nam sinh đẹp trai xuất sắc trên thế gian này còn nhiều nhưng chỉ có anh là khiến trái tim cô rung động, không có nguyên nhân nào cả, chỉ do trái tim rung động mà thôi.

Anh dùng chân lại, quyết định nên nói rõ: “Tôi không có dự định yêu đương khi học đại học. Bởi vì sau khi tôi tốt nghiệp chuyên ngành xong thì rất có thể sẽ ra nước ngoài để nghiên cứu sâu hơn, tôi không muốn chậm trễ tuổi xuân của em hay bất cứ một cô gái nào khác.” Khi lên kế hoạch đời người thì anh chưa từng nghĩ tới chuyện yêu đương. Ít nhất cũng phải tới lúc sau khi có công việc ổn định thì anh mới bắt đầu lên kế hoạch yêu đương.

“Là vì sau này rất có thể sẽ phải ra nước ngoài học tập nên không tính chuyện yêu đương?” Cô mở to hai mắt: “Thực ra em cũng có thể xin thi phúc khảo để xét tuyển ra nước ngoài, hay anh sau khi tốt nghiệp đào tạo chuyên sâu trong nước. Tóm lại vấn đề này có thể giải quyết, cần gì phải suy nghĩ một chuyện đơn giản ra phức tạp như thế?” Cô chu môi dưới: “Nếu như người anh thích là một cô gái khác thì cũng đừng vì lý do này mà từ bỏ.”

Nói xong cô lại cười rộ, đưa một tay cầm lấy lan can cầu thang rồi nhẹ nhàng bước xuống lầu, tiếp tục ca hát. Chiếc ba lô màu trắng có hình con tàu màu xanh biển do cô vẽ cứ hất lên hất xuống ở mỗi bước cô xuống lầu.

Hội liên hoan Trung Thu thành công hơn bao giờ hết, có rất nhiều sinh viên nhà ở thành phố đã ở lại cố vũ mà không trở về.

Hắn là do anh bạn Ngô Đặc rồi. Tống Hành Vân quay trở lại hậu trường tháo trang sức, tuy không muốn thừa nhận nhưng tối nay anh là người nổi bật

nhất, tất cả buổi diễn đều chẳng bằng vị MC tỏa sáng bốn bề này.

“Hành Vân, bọn mình phải về phòng trọ, cậu muốn về cùng không?”

Cô lắc đầu, “Các cậu về trước đi, mình muốn ở lại nghỉ ngơi thêm một lát.”

Thực ra chơi đàn violin chẳng khiến cô mệt, cô muốn ở lại chỗ này có lẽ là vì muốn nói với ai kia mấy câu, muốn được ai kia khẳng định.

Ai kia?

Đến khi tất cả buổi diễn chấm dứt, cô vẫn không nghĩ thông nên dứt khoát xách hộp đàn trở lại dây lầu trọ.

Ngày hội đoàn viên nhưng không có người thân ở bên cạnh thì ít nhiều gì cũng có chút cô đơn. Cô ngồi vào chỗ ngồi của mình trong sân thể dục dạng bậc thang, giữa mặt nhìn vàng trắng sáng sáng tỏ giữa bầu trời đêm.

Mãi tới khi nghe thấy phía sau có tiếng gọi tên cô của Ngô Đặc.

“Anh xong rồi?”

“Tôi đi tìm em khắp nơi đó, sao không chịu lấy quà kỷ niệm cùng bánh trung thu.”

Hành Vân chỉ lấy hộp pháo, “Bánh trung thu thì khỏi đi.” Cô trước giờ luôn xin kiểu mấy món điểm tâm béo ngậy như thế.

“Một năm mới có một ngày trung thu, không thích ăn thì cũng phải ăn cho hợp với hoàn cảnh.” Anh tháo gói quà thắt dây nơ, lấy ra một cái hộp thật to: “Đây là bánh kem trung thu, để đến mai sẽ tan. Nên ăn hôm nay cho kịp.”

“Hộp lớn như vậy sao hai người ăn hết chứ?”

Anh cười thần bí mở nắp hộp ra, bên trong cái hộp lớn ấy chỉ có hai chiếc bánh trung thu màu trắng, khoảng không gian lớn còn lại đều là nguyên liệu giữ lạnh.

“Ừ, anh quen thân với Trương Dực Chân hả?”

“Tất nhiên, cậu ta là người anh em 'trên giường' của tôi.”

Cô háng giọng, “Vậy anh ấy anh có biết anh ấy thích dạng con gái như thế nào không?”

Ài, sao gần đây cô lại nhiều chuyện như vậy, lại còn hỏi ra câu chẳng ý tứ như thế nữa. “Vì sao em lại nhắc người khác với tôi chứ? Chẳng lẽ tôi không hấp dẫn sao?” Anh khoa trương làm ra điệu bộ đau khổ vì trái tim đã tan nát, “Không phải em thích nó chứ?”

“Nói bậy bạ gì vậy, tôi hỏi dùm người ta!”

“May quá, tôi không muốn có thêm một kẻ địch mạnh mẽ như vậy.”

Cô vờ như không nghe thấy, “Vậy có biết hay không?”

“Điều này thì rất khó nói, Dực Chân chưa bao giờ nói chuyện gì về con gái cả. Có phải là cô bé Ôn Noãn thích cậu ta đúng không, tôi thấy cô bé đó dùng nên ôm quá nhiều hi vọng. Có rất nhiều cô gái thích Dực Chân thế nhưng không ai thành công cả. Con người của cậu ta thoát nhìn thì nhả nhận khiêm tốn dễ hòa đồng nhưng thực chất cậu ta chỉ dùng lại ở tình hữu nghị với mọi người, ở chung lâu rồi sẽ thấy rõ ranh giới của cậu ta, không ai có thể bước qua được ranh giới đó. Dù có thì cậu ấy cũng không phản ứng đến...” Cậu ta dấu tình cảm của một ở một nơi sâu không ai thấy, người có thể làm đảo lộn trật tự của cậu ấy vẫn chưa xuất hiện, hay nói, vĩnh viễn không xuất hiện.

“Có cơ hội thì hi vọng anh có thể khuyên bảo anh ta một chút, Ôn Noãn thật sự là một cô gái rất đáng yêu, hi vọng anh ta có thể quý trọng.”

“Yên tâm, đã là bạn tốt của em thì tôi đương nhiên nghĩa bất dung từ. Bạn bè với nhau thì phải giúp nhau mà không tiếc tính mạng nhưng vì mỹ nữ thì đâm bạn mấy nhát cũng ồ kè nỏ rộp lùm. Thế nhưng tại sao chúng ta lại nói chuyện của người ta rồi... em chơi đàn violin rất hay.”

“Học từ nhỏ, muốn dở cũng hết cách.” Vì ra sức nuôi dạy một cô con gái có khí chất quyền quý nên ba mẹ cô đã buộc cô phải biết chơi ít nhất một loại nhạc cụ, “Tuổi thơ của tôi cứ vậy bị hủy trên dây đàn rồi.”

“May quá, khi còn bé tôi từng mơ mình có một cây đàn violin.”

“Thật muốn đổi vai với anh quá.”

“Không, tôi tin em thích chơi đàn, chỉ có kỹ xảo mà không có tình cảm thì không đánh động lòng người được.”

Cô hơi kinh ngạc nhìn gương mặt của anh, suy nghĩ từ từ bay bổng, “Sau khi thi đậu trường cấp 3 chuyên vì do việc học căng thẳng nên không mời thầy về dạy đàn nữa. Tôi vì vậy mà rất vui, cũng không thêm đụng vào nó nữa. Nhưng có một lần khi ba tôi vệ sinh nó đã không cẩn thận đổ vài giọt nước,

tôi đã gặp tới độ phát khóc, sợ nước sẽ ảnh hưởng tới âm sắc. Khi đó tôi mới biết, cây đàn đó đã trở thành một bộ phận không thể thiếu trong cuộc đời tôi.”

Anh đưa hai tay cầm xà đơn, “Gãy một bản cho tôi nghe đi. Cổ nhân có nói “Ném tặng ta cành mộc qua, ta lấy quỳnh dao đáp lại”, tôi ném tặng em bánh trung thu, em có nên gãy đàn violin đáp lại hay không?”

(* Bài Mộc qua:

Đầu ngã dĩ mộc qua

Bảo chi dĩ quỳnh dao.

Phi báo dã

Vinh dĩ vi hảo dã.

(Dịch thơ - Tạ Quang Phát.

Cây đậu mộc:

Mộc đào người tặng ném sang,

Quỳnh dao ngọc đẹp mang ra đáp người.

Phải đầu báo đáp vậy thôi,

Đề cùng tốt đẹp đời đời kết giao.)

“Ngay cả nghệ sĩ violin đẳng cấp quốc gia Paganini anh còn không nghe lọt tai, sao tôi dám bêu xấu chứ?”

“Em chơi hay hơn thằng cha đó.”

Bầu trời yên tĩnh, nắng trắng xinh đẹp xả xuống như thác, gió đêm trong sân tập lỏng lẻo như trên sa mạc, tiếng đàn du đường của violin quanh quẩn, chậm chậm chậm chậm.

Ách, điện thoại chẳng thức thời vù reo lên.

“Hành Vân, bây giờ cậu đang ở đâu vậy, qua 5 phút nữa đúng 12 giờ rồi, bà đi dưới lầu muốn đóng rào lại rồi kia.” Ôn Noãn ở đầu bên kia điện thoại lo lắng hô lên.

Cô cũng sợ, “Đã trễ như vậy rồi à, tớ về ngay.”

Cúp điện thoại xong cô chạy xuống dài rồi lại quay trở lại lấy hộp đàn, Ngô Đặc kéo tay của cô chạy, “Để tôi cầm giúp em.”

Cuối cùng cũng tới trước dãy lầu trọ của nữ sinh, anh nhìn đồng hồ, “Còn 1 phút nữa, đừng gấp.”

Cô dựa lên tường thở gấp, “Sao anh còn chưa đi mau, coi chừng bị nhốt ở bên ngoài.”

“Không sao, tôi rất thân với người trực dưới lầu, hẳn sẽ tha cho anh một mạng.”

“Ngay cả người trực cổng cũng chẳng tha, nhân duyên của anh cũng quá tốt rồi.”

“Ai bảo trời sinh anh người gặp người thích chứ.” Anh chợt thôi không chọc ghẹo nữa mà ánh mắt trở nên trịnh trọng: “Hành Vân, anh sẽ vĩnh viễn nhớ kỷ đêm trung thu này.”

Đêm trung thu không có cha mẹ ở bên cạnh nhưng vẫn thấy đoàn viên.

“Tôi cũng vậy.”

Bầu trời không một áng mây, ánh trăng sáng lộng khiến con người ta say mê. Anh cúi đầu, ngửi mùi thơm Clairol trên mái tóc cô, cánh môi lo lắng lướt qua trán cùng má cô, trái tim vấp váp lắm mới bình tĩnh lại của Tống Hành Vân bỗng rung động dữ dội.

Bà đi rồi cuộc cũng không nhịn nổi nữa mà mở cửa sổ lớn tiếng réo lên, “Cô bé này, cô có muốn vào nữa không. Liếc mắt đưa tình quan trọng thật nhưng nghỉ ngơi đúng lúc cũng quan trọng không kém!” Trời ạ, mắt mặt quá đi.

Khuôn mặt đỏ ửng như đóa mây chín đỏ chạy xộc một hơi tới lầu năm, sau khi dùng nước lạnh lau mặt thì mới khôi phục lại bình thường.

Mấy ngày sau, khi Hành Vân đi qua phòng trực dưới lầu đều che mặt cúi đầu, sợ bà đi đó nhận ra.

Mười giờ sáng nắng xuân chói lọi, ba người trong phòng ngủ số 521 đều lười biếng nằm trên giường.

“Mấy cậu còn chưa chịu rời trường hả.” Hành Vân nhẹ nhàng mở cửa phòng mang bữa sáng về, mái tóc dài tới eo buông xõa, tiếng bước chân cùng giọng nói đều xinh đẹp nhẹ nhàng. “Con chim phải dậy sớm mới có sâu để ăn.”

“Tớ chỉ tin chân lí: con sâu mà dậy sớm thì sẽ bị chim ăn.” Ôn Noãn nằm lười trong chăn vung cánh tay nắm thành quyền.

Hành Vân ngồi vào bàn học của cô, “Sắp tới kỳ nghỉ quốc khánh, các cậu có tiết mục gì không?”

Gia Gia hưng phấn tuyên bố, “Ha ha, A Kiệt muốn tới đây tìm tớ.”

“Thật hả? Vậy để gã mời bọn này ăn đồ nướng đi, phải nịnh nọt bọn này cho thật tốt nha, nếu không - hừ hừ!” Ôn Noãn vừa rời giường nghe thấy chuyện đó thì lập tức trở giọng đe dọa, thật sự khiến người ta không rét mà run.

Như Anh nhếch nhếch nhô cái đầu ra, “Van cầu mấy cô mấy chị có lòng từ bi, làm ơn đừng bàn chuyện 'mười một' ngày nghỉ để tra tấn em gái đáng thương này.”

Ngày quốc khánh, nhân dân sinh sống ở mọi miền đất nước đều có ngày nghỉ hạnh phúc vui vẻ, vì sao cô lại phải học cái lớp huấn luyện chết tiệt kia chứ?

“Đời người vốn không công bằng, Như Anh ơi hãy cam chịu số phận đi!” Ôn Noãn miễn cưỡng xoay mình ngồi dậy, lấy trong ngăn kéo ra một bịch bánh ngọt vị táo, cuộc sống thật hạnh phúc quá.

Ngủ nướng chỉ có một khuyết điểm tệ hại là: không ăn bữa sáng đúng giờ. Nghe nói bữa sáng của các quý tộc ở Châu Âu đều có maid bụng tới tận giường, đó mới là cuộc sống hạnh phúc chân chính.

Cái bà không có lòng thương người, “Tớ muốn khóc!”

“Tớ đề nghị cậu tới phương Tây rồi hăng khóc, tài nguyên nước ở chỗ đó tương đối nghiêm ngặt, nói không chừng cậu có thể giúp đỡ bọn họ một tay.” Hứa Gia nghiêm mặt dặn.

Hành Vân nở nụ cười yếu ớt, “Mấy cậu đừng chọc nó nữa. Như Anh, hãy nghĩ tới vương tử William cùng Hugh John Mungo Grant, những hi sinh nhỏ nhỏ này chẳng đáng là gì.”

“Vẫn là cậu tốt nhất.” Cô đưa tay hôn gió, “Nếu như tớ là đàn ông sẽ theo đuổi cậu ngay.” “Nè nè nè, A Kiệt nhấn lại việc muốn anh ấy mời ăn cơm thì nó núp lùm, nhưng mấy cô gái đi cùng một mình nam sinh như vậy khiến anh ấy có cảm giác thụ sủng nhược kinh.”

Ôn Noãn vỗ vỗ vụn bánh ngọt trên tay, mang dép lê đi toilet đánh răng.

“Cậu lại không chịu gấp chăn nữa hả?”

“Dù sao đến tối cũng phải trải lại.” Cần gì về vội cho thêm chuyện.

Với cô mà nói thì việc gấp chăn là một công trình còn gian khổ hơn cả đi lên mặt trăng, lần nào lần nấy cũng đều xếp thành hình đa diện không có quy tắc, vĩnh viễn không thể xếp được như cục đậu hủ trong quân đội.

“Phải rồi, sao không tìm thêm mấy nam sinh tới để bóc lột nhỉ.”

“Tuyệt đối đừng tìm tới mấy con ếch ở lớp bọn mình! Tớ muốn sau khi A Kiệt thấy họ sẽ có cảm giác bị uy hiếp. Nghe nói trường của anh ấy có cả đồng cỏ xinh đẹp.”

“Lớp chúng ta đâu tệ như vậy, Tàn Vị Dương coi rất được nha.”

“Bọn họ đều là cọng cỏ có chủ hết rồi, tớ không muốn bị bạn gái của mấy gã giết bằng ánh mắt u oán.”

“Chỉ bằng chúng ta tìm Ngô Đặc đi.” Hành Vân vừa pha trà vừa nhàn rỗi xen lời vào.

Ôn Noãn đang rửa mặt trưng cái mặt dính đầy bọt trắng của sữa rửa mặt chạy tới, “Tớ không nghe lắm chứ. Ngô Đặc - chẳng phải cậu luôn nghiêng răng nghiêng lợi khi nhắc tới anh ấy sao?”

“Đâu có?” Hành Vân bày dáng vô tội kiên quyết không chịu thừa nhận, ưu nhã hớp một ngụm trà: “Nói sao thì tớ cũng đang lo cho cậu đó, nếu Ngô Đặc tới thì nói không chừng người tình trong mộng của cậu cũng sẽ tới. Tớ đang hi sinh bản thân để hoàn thành tâm nguyện của cậu, muốn đền đáp tớ như thế nào đây?”

“Đền đáp cậu? Tớ thấy phải hành hung cậu mới đúng. Tổng Hành Vân, khai thật đi, vì có sự gì mà đêm trung thu cậu lại về muộn như vậy?”

“Tớ... tớ tản bộ ngắm trăng trong sân trường.” Nét mặt trở nên quẫn rũ.

“Mọi người tin không?”

“Không tin.” Mọi người đồng thanh trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Ấm Áp Nhất Là Lúc Tuyết Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Chương 3:

Nếu như trên thế gian này có một vài thứ khiến bạn khó khăn để thờ ơ nó vậy thì biển nhất định là một trong số đó.

Trong rạp nướng thức ăn trên bãi cát, Ôn Noãn say sưa nhìn bọt biển trắng xóa xếp thành từng tầng.

“Ai sinh ra ở gần biển thật may mắn.”

Ngô Đặc đưa lap xường vừa nướng chín cho các cô. “Đương nhiên rồi, có muốn anh phát huy năng khiếu chuyên nghiệp giảng cho các em biết quan hệ mật thiết giữa biển và con người không?”

Hành Vân lấy lap xường chặn miệng anh lại, “Chừa lại thảo luận với giáo sư đi. Anh cũng từng chỉ lo giúp bọn em mà ăn trước đi.”

Anh chỉ mỉm cười ném cho Hành Vân một lon coca. Cô lắc đầu cười, giơ hồng trà trong tay lên, “Em uống cái này được rồi.”

“Mấy cậu nói nhỏ gì với nhau mà cười tươi rói, nét mặt gian trá nữa?”

“Cười một tiếng sẽ trẻ ra mười tuổi.” Anh nói đại một câu qua chuyện, đổi sang chủ đề khiến Ôn Noãn cảm thấy hứng thú, “Nhà Dục Chân ở đường 54, từ phòng khách có thể nhìn ra biển.”

“Thật hả?” Cô xoay lại chứng thực, “Có thật hả, nhà của anh đẹp chỗ vậy?”

Trương Dục Chân chỉ ừ nhẹ một tiếng, lạnh nhạt liếc nhìn “anh em tốt” của mình. Không biết Ngô Đặc lấy đâu ra tư liệu gia đình của anh, uy hiếp nếu như anh không đến thì sẽ mang theo một đại đội đến nhà anh làm khách.

Anh rất không ưa người ta tùy tiện mời người lạ đến ngồi nhà anh, tuy nhiên ba mẹ của anh lại hay như vậy.

“Nghe nói anh thích xem phim điện ảnh.” Đây cũng là tình báo của Ngô Đặc, “Em cũng thường xuyên xem phim, anh thích phim nào?”

“Đạo gần đây hay xem Tiểu tân An nhị lang (Ozu Yasujiro).”

Ozu Yasujiro là thần thánh phương nào? Ôn Noãn miệng đầy thức ăn, ồm ồm hỏi, “Là người Nhật Bản hả, diễn viên mới sao?”

“Ông ta là đạo diễn.”

“Vậy anh có VCD của ông ấy không, cho em mượn xem với?” Ôn Noãn kéo ghế xếp lại ngồi gần bên cạnh anh. Đạo diễn Nhật Bản thì cô chỉ biết đến Miyazaki với Iwai Shunji, bởi vì cô chỉ xem phim hoạt hình cùng phim tình cảm lãng mạn.

“Tôi nghĩ em sẽ không thích mấy phim khô khan như thế đâu.” Anh chợt nghiêm túc giáo huấn, “Cần gì phải ủy khuất bản thân chứ? Em không cần miễn cưỡng để làm theo ý thích của anh.” Anh sờ sờ sóng mũi thẳng tắp của mình, tiếp tục thuyết phục, “Tính cách của chúng ta khác nhau quá xa.” “Chẳng lẽ phải yêu đương với nữ sinh có tính cách y hệt mình mới được hả? Tính cách khác nhau mới có thể bổ sung cho nhau. Có khi vì cá tính của chúng ta không giống, đến khi yêu nhau thì chẳng phải thấy mình có thêm một thế giới, như thế không tốt hả?” Cô thẳng thừng phản bác, giọng điệu ngây thơ nhưng vang rõ.

Nói chuyện với Trương Dục Chân là việc vui vẻ nhất. Anh cũng không hay cãi tới cùng nhưng ít nhất cũng khiến không khí bớt tệ nhạt. Khi nghe thấy chuyện được mọi người bàn tán sôi nổi thì cũng bàn theo nhưng anh không hề nói gì về mình. Với cô thì cuộc sống như vậy chẳng vui chút nào. Hơn nữa ở anh có một phương thức “kiềm chế” ngôn ngữ của người khác, nếu như muốn tìm hiểu anh thì anh luôn có thể xảo diệu chủ động dời đề tài, hơn nữa không hề lộ ra dấu vết.

Cô nghiêm túc gọt vỏ táo, vỏ táo dài mỏng rũ xuống lay lắt, sau khi gọt xong thì nhìn qua rồi cuối cùng khắc một gương mặt cười lên táo. “Ấn tượng của anh với em như thế nào?”

“Em - có hơi kỳ lạ.”

Cô rất phiền toái và khó đối phó, nhưng mỗi hành vi cử chỉ của cô luôn có cảm giác ngây ngô dễ thương, anh thấy bắc đẩu dĩ nhưng không hề ghét nổi.

Ôn Noãn là một - cô gái kỳ lạ.

Anh biết điều kiện của bản thân không tệ, khi ở trường cấp hai cũng đã có rất nhiều bạn gái bày tỏ bằng nhiều cách như vô tình hay cố ý. Còn Ôn Noãn thì là người vụng về nhất trong số đó. Không có thủ đoạn hay kỹ xảo nào, cũng không biết sửa soạn ین.

Phần lớn mọi người khi biết không được hỏi đáp thì sẽ từ bỏ, thông minh biết cách tự bảo vệ mình. Nhưng tại sao cô lại không như vậy?

Ở thời đại bon chen này còn mấy ai có thể khư khư cố chấp, có mấy ai kiên trì tới cùng, có mấy ai tin tưởng vào tình yêu?

Mà mình... anh nhìn nửa quả táo bị nhét vào tay... vì sao mình lại không tiếp tục cảnh cáo với em ấy rằng tình yêu không thể khiêng cưỡng mà còn vui vẻ hòa thuận ăn táo với em ấy chứ?

Khí hậu tháng mười oi bức, “A Kiệt, vừa rồi em ăn quá trời cá nướng với mực nướng, thật sự không thể ăn nổi nữa.” Gia Gia bỏ nhào vào lòng Ôn Noãn, cười nói với cậu bạn trai đang đuổi theo: “Anh có biết nó có bao nhiêu ca lo không, ăn xong cái đó thì một tuần ăn uống điều độ của em sẽ thất bại trong gang tấc mất thôi.”

Hồ Lạc Kiệt cầm đùi gà trong tay, “Ngoan, Gia Gia, anh không ngại em béo đâu, đừng giảm béo làm gì.”

Trên vỉ nướng xếp một hàng nào là lạp xưởng, trứng cút, khô mực, thịt, thịt gà, bên trên còn rưới thêm gia vị, mùi thơm nồng nặc hút hồn, nhưng bạn học Hứa Gia có ý chí kiên định của chúng ta chỉ quay lưng lại, tay cầm một cọng rau hẹ xanh nhạt... ngấm

“Đâu phải vì anh nên em mới thế, đây là lý tưởng cá nhân của em”

Ôn Noãn nhận đùi gà, muốn cắn một cái, “Đừng cãi nhau nữa, nó không ăn thì em ăn cho.”

“Không được.” Hứa Gia bắt mắt ra mặt, “Đây là A Kiệt nướng cho tớ, sao cậu có thể ăn chứ?”

Hứa Gia nắm chặt đũa tay nhỏ, hiên ngang lăm lệt quyết định hi sinh lý tưởng cá nhân, “Tớ sẽ ăn tươi nuốt sống nó.”

Hồ Lạc Kiệt lén dưng ngón tay với Ôn Noãn.

Trời trong mây trắng, một vài bạn nhỏ đang xây lâu đài cát; cũng có một vài gia gia để râu dài đang câu cá, vất vả lắm mới câu được một con nhưng lại thả về biển cả; dưới cây dù gần đó có hai người đang đánh cờ, Ôn Noãn quan sát một lát rồi đột nhiên nói, “Trương Dực Chân, chúng ta cá cược chứ? Nếu như người ở bên trái thắng thì anh phải làm bạn trai của em”

Anh từ chối trả lời mà chỉ nói: “Vậy nếu người ở bên phải thắng thì em không theo đuổi tôi nữa?”

“Đi xem đi.” Cô rất có lòng tin nhưng không trả lời mà hỏi ngược, “Vậy anh có đồng ý hay không?”

Trương Dực Chân cũng chỉ lạnh nhạt nói, “Xem một chút cũng được.”

Ý định của Ôn cô nương là gì thì anh đã đoán được. Trái với phải không cố định như nam với bắc, nếu như ai thắng thì cô đứng bên tay phải của người đó là được.

Kết quả, ván cờ đó hòa.

Bỏ đi bỏ đi, người tính không bằng trời tính. Ôn Noãn xoắn tóc, cảm thấy cô đang bị trời phạt.

Còn Trương Dực Chân không biết bản thân được giải thoát hay thất lạc nữa.

“Anh nhờ mấy em chăm sóc em ấy tốt vào, tính tình của Gia Gia hơi trẻ con, hãy khuyên em ấy ăn uống nhiều hơn, nếu như em ấy có lỡ miệng thì cũng đừng để ý tới, em ấy chỉ được cái to mồm, lời nói không đi qua thần kinh lịch sự.” Trước khi lên xe, Hồ Lạc Kiệt trưng ra vẻ mặt chân thành nhờ cậy mọi người.

“Em đâu có ngu xuẩn như anh nói vậy?” Hứa Gia không phục giựt vạt áo của anh.

“Em đương nhiên không ngu xuẩn như vậy, bởi vì em còn ngu xuẩn hơn những gì anh nói.”

“Hồ Lạc Kiệt!” Cô nổi trận lôi đình, “Em ở trong lòng anh không hề có chút ưu điểm nào hay sao?”

Anh suy tư nửa ngày, “Hình như không có.”

“Con thỏ chết tiệt La Kiệt!”

Cô vừa gọi biệt hiệu của anh, vừa nhéo lên bắp thịt trên cánh tay của anh khiến anh đau tới mức kêu quai quái, “Mấy em thấy đó, em ấy còn có khuynh hướng bạo lực, cũng may có sức nên chẳng hề có sức sát thương.”

Ngô Đặc thay anh giải thích với Gia Gia, “Bởi vì cậu ta thích em nên mới thấy em cần chiếu cố đặc biệt, không thể chịu chút khổ cực nào. Giống như anh cũng hi vọng mấy em chăm sóc Hành Vân như thế.”

“Em? Em cần gì phải chiếu cố chứ?”

Hứa Gia lập tức buông tay, nheo mắt cười gian trá: “Hành Vân, cậu còn nói không có quan hệ gì với anh ta? Nhìn đi, người ta đã tới mua chuộc bọn này rồi kia.”

“Hành Vân, cậu đầu bọn này làm ra chuyện tổn hại danh tiếng như vậy, đáng bị tội gì đây?”

“Tớ không có Ngô Đặc, anh nói bậy gì vậy?”

Mất thấy mọi người đều chĩa mũi vũ khí về phía mình, Tống Hành Vân trừng mắt nhìn người khởi xướng. Nhưng anh chỉ bắt chéo tay ra sau lưng, “Em đừng ngại ngần nữa, dù sớm hay muộn thì mọi người cũng sẽ biết thôi.”

Đáng thương cho bạn học Tống Hành Vân phải giúp “ô lười” mua thức ăn sáng trong vòng một tuần để chuộc tội giấu diếm bạn bè đi tư thông.

“Trương Dực Chấn có ở đây không?” Cô gõ cửa phòng nghị hội leo núi.

“Đàn em Ôn đó hả, hoan nghênh hoan nghênh, cậu ta vừa đi với xã trưởng đến hội học sinh báo báo rồi.” Một nam sinh cường tráng tóc húi cua nhiệt tình mời gọi, lấy một cái ghế đầu trong góc ra mời cô ngồi.

Câu lạc bộ leo núi của bọn họ dạo gần đây dương thịnh âm suy, nhìn thấy đàn em tinh thuần xinh đẹp như vậy nên hiển nhiên phải ra sức ân cần.

“Vậy anh ấy không có lộc ăn rồi.” Cô đặt hộp bánh trứng sữa còn nóng hổi hổi lên bàn, “Mấy anh ăn trước đi, để nguội sẽ không ngon.”

Cô ngồi gần bàn nên nhìn thấy trên bàn đặt một bản đồ, “Các anh đang thương lượng kế hoạch gì à?” Cô thường hay tới đây tìm Trương Dực Chấn, tuy quan hệ của hai người không tiến triển gì nhưng trái lại rất quen thân với người trong câu lạc bộ leo núi.

“Tuần sau bọn này chuẩn bị leo lên đỉnh Lao sơn vào buổi tối rồi sau đó ngắm mặt trời mọc nhô ra khỏi mặt biển.”

“Chắc vất vả lắm nhưng em nghĩ nhất định rất vui.”

Nam sinh được khen ngợi đặc ý đưa thẻ hội viên cho cô xem, đó là một bức tranh xanh xinh đẹp vẽ bầu trời xanh trong cùng mặt trời vừa nhô ra khỏi biển, nổi bật, tùy ý, tiêu sái.

“Đi với bọn này chứ, khẩu hiệu của câu lạc bộ bọn này là: có tổ chức không kỷ luật thì cũng sẽ có người không câu thúc.”

“Em có thể leo núi với mấy anh hả?”

“Em không thể leo núi với bọn này.” Diệp Phi Dương xinh đẹp như hoa đào trong băng tuyết bước tới, lườm cô, “Em chỉ có thể đi lên với bọn này. Chị đã uốn nắn em bao nhiêu lần rồi hả?”

Mỗi lần gặp xã trưởng xinh đẹp này, Ôn Noãn đều có cảm giác kinh diễm tới mức không thờ nổi. Thực ra cô để tóc ngắn như nam sinh, cũng không thoa son môi, mặc thì mặc đồng phục thể dục bình thường, hiển nhiên không thường ăn mặc quần áo nghiêm chỉnh, nhưng nhìn vào cũng rất xinh đẹp, quả nhiên là trời sinh lệ chất.

Không phải chỉ khác nhau một chữ thôi sau, cô ấy nhất định thường xuyên nghiên cứu [tia tốt câu chữ], Ôn Noãn le lưỡi, “Đi, đi - em nói sai rồi.”

Cô nở nụ cười hài lòng, đưa tay hào phóng mời: “Muốn đi thì đi đi.”

“Thật hả? Em có cần chuẩn bị gì không?”

“Em chỉ cần xỏ giày thích hợp là được, mấy thứ khác bọn này có hết.” Nam sinh cường tráng vỗ vỗ vai cô, suýt nữa đã vỗ ngã Ôn Noãn.

Trương Dực Chấn lườm bọn họ, “Tôi còn có việc, mấy cậu bàn bạc thời gian tập hợp xong rồi thì nói cho tôi biết.” Theo anh ra khỏi phòng, Ôn Noãn hơi thất vọng: “Anh có chuyện bận hả?”

Hiếm lắm cô mới chủ động tới tìm anh mà anh lại không có thời gian rảnh.

“Không phải em có chuyện muốn tìm tôi sao?” Anh nhắc nhở bằng giọng chế giễu.

Anh đang bảo cô? Hai mắt Ôn Noãn lập tức sáng rực, nhớ tới mục đích của mình, lấy ra một cái chậu nho nhỏ, “Không phải anh thường xuyên dùng máy tính hả? Nghe nói đặt cây xương rồng ở gần sẽ hấp thu chất phóng xạ.”

Một chậu cây xương rồng được đưa vào tay của anh, mặt ngoài vốn nên là gai nhọn sắc bén lại là những lông tơ màu trắng. Bên trong chậu thủy tinh không có bùn đất mà được thay thế bằng bùn xanh trong suốt được đông lạnh thành xốp.

Cô chỉ chỉ, “Anh xem, đây là bùn thủy tinh, còn có mùi thơm nữa đó, đẹp chứ? Em phải đi khắp đường Trung Sơn mới mua được.”

“Ừ, thực sự rất đẹp.” Trương Dực Chấn còn chưa kịp phát biểu ý kiến của mình thì đã nghe thấy một giọng nữ mừng rỡ quen thuộc.

Anh quay đầu lại, “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

Mẹ Trương búi tóc cao đoan trang kín kẽ, đeo kiềng nửa gong, người mặc váy viên chức màu đậm bó sát người, ngoại hình điển hình của công chức nữ, có điều lời nói thì hoàn toàn không hợp với ngoại hình ấy.

“Đương nhiên thương anh nên mang đến cho anh ít đồ ăn.” Mẹ Trương trả lời một cách hiển nhiên, nhưng thực ra mục đích của bà là muốn tới xem cô gái mà ông xã nói đến. Lần trước nghe ông xã nói con trai đã có bạn gái thì bà còn ôm thái độ không tin. Tuy hai vợ chồng họ là người rất thích quen bạn cặp bè nhưng chẳng biết Dực Chấn lại thừa hưởng gen ẩn của ai mà lại âm dương quái khí, đối xử với ai cũng đều lạnh nhạt khách sáo.

Hớ hớ, nhưng dù vậy cũng chạy không thoát cô nữ sinh váy màu lục đáng yêu kia. Bị bà bắt gặp rồi, xem con trai giai thích ra sao đây.

Trương Dực Chấn ho khan hai tiếng không mấy tự nhiên, đoán một cái đã biết mẹ anh đang tính toán cái gì.

“Đây là bạn gái của anh đấy à?”

“Không, không, không.” Ôn Noãn ra sức lắc đầu, không muốn để Dực Chấn hiểu lầm cô có ý gây hiểu lầm.

“Nghe ông xã đi nói cháu rất làm salad tự phục vụ ở Pizza Hut rất ngoạn mục. Có lần đi đi chỗ đó ăn thấy một đứa bé chất sáu bảy tầng cũng rất hâm mộ.”

“Thực ra rất đơn giản, chỉ cần chú ý tới thứ tự trước sau, sau đó vận dụng một chút kiến thức kiến trúc sắp xếp mỗi nguyên liệu sao cho dính chặt là được ngay.”

Mẹ Trương mỉm cười lấy cùi chỏ húc húc con trai ở bên cạnh rồi nhiệt tình hỏi thăm Ôn Noãn, cuối cùng còn thân thiết muốn mời hai người đi ăn thức ăn bà đã làm.

Trương Dực Chấn chẳng hề dị nghị gì, anh còn cầu có người tới “chia sẻ” đồ ăn mà mẹ nấu không kịp nữa huống chi là đuối, anh khó ưa nhất là mấy món đồ ăn đầy dầu mỡ với canh đồ đông bột ngọt mà mẹ nấu.

Cái cà mên giữ ẩm màu tím được mở ra, hai mắt Ôn Noãn sáng lên, nhìn chăm chăm vào thịt viên cùng thịt nướng cuộn lá diếp, còn có một ly rượu quế hoa. Cô vui vẻ kêu ô rê, trong trường sao có được mấy món ăn quê nhà kiểu này.

Mẹ Trương rất hài lòng khi thấy đồ ăn mình làm có người biết thưởng thức nên có thể nói bà với Ôn Noãn vừa quen đã thân, “Cháu là người miền Nam?” “Dạ, bác gái cũng vậy ạ?”

“Phải.” Bà mỉm cười dấm mình vào hồi ức đẹp đẽ, ngày trước bà cũng vì tình yêu mới đành vứt bỏ quê nhà, bám rễ ở trong thành phố mái ngói mái xanh này. Tuy có rất nhiều chuyện không hợp thói quen nhưng bà chưa từng thấy lựa chọn của mình sai lầm.

Thừa dịp Ôn Noãn đi rửa tay, Trương Dực Chấn đề nghị với mẹ của mình, “Ngài không đi thăm Phi Dương hả?”

Nhà của Diệp Phi Dương là tri giao nhiều năm với nhà anh, bây giờ hai người học cùng một trường nên mỗi lần mẹ Trương tới thăm anh cũng không quên đến thăm Phi Dương.

Anh cũng nhờ vậy mà thoát khỏi việc bị mẹ “ăn cần tra hỏi”.

“Đề khi khác, hôm nay mẹ đặc biệt tới thăm “bạn gái xấu “ của con.” Bà giờ ngón trở lên lắc lắc.

“Mẹ, ngài đừng châm ngòi thổi gió, chỉ bấy uyên ương nữa.” Lỡ gây ra chuyện gì vậy thì người thu dọn là anh chứ ai. Mẹ của Trương Dực Chấn rất nhiệt tình làm ông mỗi se tờ nói chỉ, ở trong văn phòng bà làm việc thì bất kể là trai hay là gái hề chỉ cần tới tuổi mà chưa lập gia đình thì đều không thể may mắn thoát nạn. Với con trai thì bà càng quan tâm nhiều hơn, lúc năm tuổi anh suýt nữa đã vâng lệnh cha mẹ kết hôn khi còn tám bé với Diệp Phi Dương; lúc cấp hai có một bạn học nữ đến nhà của anh suýt nữa thì bị sự nhiệt tình của mẹ Trương dọa chạy; gia trưởng nhà người ta thì lo lắng con cái yêu đương sớm còn bà thì trăm phần trăm ủng hộ hai tay, hơn nữa còn gắng sức tác hợp.

“Sao có thể nói mẹ chỉ bấy được, cô bé đó rất đáng yêu, bộ anh không thấy ánh mắt của nó khi nhìn anh rất dịu dàng sao?” Theo bà thì Dực Chấn cái gì cũng thông minh nhưng lại trì độn trong chuyện tình cảm. Thân làm cha mẹ, không giúp con cái thì còn làm gì được? Trách nhiệm thực sự rất nặng nề.

“Dịu dàng gì?” Ôn Noãn từ xa đi tới, trên tay còn đọng lại một vài giọt nước, cô nhẹ nhàng giơ thẳng mười ngón tay ra đón gió.

Anh lấy khăn cho cô lau, “Mẹ tôi nói em trông rất dịu dàng.”

“Em?” Ôn Noãn rất vui, cô không ngờ mình cũng có dính líu với từ đó, cuối cùng thì cũng có người phát hiện ra phẩm chất thâm tàng bất lộ của cô rồi.

Cao sơn lưu thủy, cầm ngô tri âm.

Bạn đang đọc truyện *Ám Áp Nhất Là Lúc Tuyết Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Tiền mẹ tới trước cửa trường học, mẹ Trương vẫn thấy hơi quẩn luyến không muốn rời khỏi, Dục Chấn dứt khoát nói, “Mẹ, nghe nói ở quảng trường Hải Tân có shop đang sale off, không phải mẹ có ý định mua quần áo sao?”

“Thật hả?” Bà quay lại hỏi, “Ôn Noãn, cháu có muốn đi dạo phố với đi không? Ánh mắt của đi rất tốt nhé.”

“Híc.” Nhìn thấy Dục Chấn đứng sau lưng mẹ Trương ngấm ngấm lắc đầu, Ôn Noãn mỉm cười từ chối, “Không cần đâu ạ.”

Bây giờ là cuối tháng, dù có muốn thì cô cũng không mua nổi quần áo. Cô là thiếu nữ ánh trắng điển hình, nghĩa là thiếu nữ xinh đẹp mỗi tháng đều tiêu sạch bách tiền tiêu vặt.

“Vì sao vừa rồi anh không cho em đi?”

“Ồ đó vốn không hề có shop nào cả, tôi nói như vậy để mẹ tôi đi nhanh.”

Dù sao có giảm giá hay không thì mẹ anh cũng đều mặc kệ mà mua về một đồng quần áo, anh cũng không vì vậy mà cảm thấy tội lỗi.

“Em thực sự muốn đi theo leo núi?”

“Phải, núi Lao Sơn cũng không ấy, hồi đầu năm em cũng từng đi lên đó.” Tuy nhiên lần đó cô ngồi xe du lịch tới trước điện Thái Thanh mới bắt đầu bò lên.

“Đi núi ban đêm không như đi chơi, tới lúc đó đừng có mà khóc nhe.” Lần lên núi bái lễ ngày đó Ôn Noãn vốn chẳng tình nguyện đi theo, kết quả hành trình gian khổ 15 mét ấy cô chỉ đi chưa đầy 2 mét thì tay chân đã mỏi nhừ. Khi tới nơi thì cô dứt khoát khóc ré lên.

“Chờ mà xem.”

Khi Hành Vân trở về thì thấy Ôn Noãn đang lựa quần áo trong chiếc tủ rồi tung của mình, vừa nhìn thấy cô thì liền kéo qua hỏi: “Cậu cảm thấy tớ mặc bộ nào là đẹp nhất?”

Cô thích bộ váy lá sen nhất nhưng leo núi không thích hợp bận vậy; quần cao bồi bày tất? Như vậy sẽ lộ ra cặp chân béo ị của cô...

“Cho xin, bạn học Ôn thân ái ơi, không phải cậu muốn đi núi hả? Đầu phải đi biểu diễn thời trang đâu, cứ tìm đại một bộ quần áo gọn nhẹ linh hoạt là OK.” Còn đi lúc giữa đêm nữa, bốn bề đen kịt thì thấy được cái sách gì. “Thời tiết đẹp quá, chúng ta đi đánh cầu lông nha?”

Trong tất cả các môn thể thao thì chỉ có môn cầu lông là Ôn Noãn vót được mấy phần mặt mũi.

“Xuống tầng ngầm à?” Không biết trường học quy hoạch như thế nào mà lại xây sân thể dục ở tầng ngầm 1, mỗi lần tới đó đều thấy như công nhân làm việc dưới mặt đất.

“Không, hôm nay không có gió, chúng ta đi ra sân tập đi.” Vài hôm nữa trong ban sẽ cử hành trận thi đấu cầu lông, cô muốn luyện tập nhiều hơn một chút.

Ôn Noãn không có tinh thần nói: “Cậu đi tìm Ngô Đặc của cậu đi.” Vừa có huấn luyện viên chuyên nghiệp miễn phí lại vừa có thể thừa cơ bồi dưỡng cảm tình.

“Hôm nay anh ấy bận phải phụ đạo một cô gái Hàn Quốc.”

“Vậy thì cậu cần phải dán mắt kĩ hơn, con gái Hàn Quốc đều rất xinh đẹp.” Cô vẫn giữ cái điệu mềm nhũn châm chọc, dưới bàn tay phẫu thuật thẩm mỹ thì dù xấu xí cũng trở thành Tây Thi.

“Cô ta thực sự vừa đẹp vừa đáng yêu thế nhưng tớ hoàn toàn không hề lo lắng, bởi vì cô ta năm nay mới 16.” Hành Vân bắt đầu lôi kéo, “Còn nói muốn đi leo núi, mà ngay cả sức đánh cầu cũng chẳng có?”

“Cũng bởi vì sắp sửa tiến hành lao động chân tay nên tớ hiện tại đang nghỉ ngơi lại sức.” Thực ra bây giờ cô đã thấy hối hận, “Cậu coi nếu như tớ trở thành người đầu tiên hi sinh trên núi Lao Sơn, không biết có được tính là liệt sĩ hay không?”

“Môm quạ, ai bảo đầu óc của cậu nóng đột ngột làm gì?”

“Chị Diệp - chính là xã trưởng của họ đó, ánh mắt của chị ấy mỗi lần nhìn tớ đều rất lạ, có đôi khi rất nhiệt tình cũng có đôi khi giống như đang thẩm tra. Đến cả Trương Dực Chấn thích uống trà gì chị ấy cũng biết. Nếu như không thích thì sao để người đó trong lòng như vậy? Hơn nữa chị ấy còn chung lớp với Trương Dực Chấn, làm quan thì được hưởng lộc vua, con sai ở chùa thì quét lá đa, nên hình như chị ấy cũng thích Dực Chấn thì phải.”

“Có lẽ người ta có trí nhớ tốt, chẳng lẽ cậu cho rằng ai cũng như cậu, chỉ biết cười bừa làm đáng đáng yêu?”

Cô thay quần áo thể thao, vừa tức vừa bực ngồi xuống, nhìn Hành Vân cầm cầu lông trong tay, mặc váy dài màu tím, ánh nắng vàng nhạt chiếu xuống. Nét đẹp của cô, Paganini của cô, tình yêu của cô - đều khiến người ta thấy ngưỡng mộ.

“Hành Vân, tớ thực sự hâm mộ cậu, vừa đẹp lại thông minh, nếu như tớ cũng ưu tú như cậu thì anh ấy cũng nhất định thích tớ như Ngô Đạt thích cậu.”

“Đồ ngốc, ai bảo cậu xấu đâu? Còn thông minh thì nếu tớ thông minh hơn cậu thì sao chúng ta thi vào cùng một trường? Ôn đại tiểu thư của tôi ơi, đừng đại độ tự rước phiền não cho bản thân. Hơn nữa tớ cảm thấy Trương Dực Chấn có phần thích cậu.”

“Thật hả, sao cậu biết?”

“Híc, đây là giác quan thứ sáu của phụ nữ.” Hành Vân chỉ thuận miệng dỗ ngọt cô một chút chứ có biết gì đâu. “Được rồi, mau ra sân tập, tránh bị người khác cướp mất chỗ tốt.”

“Đánh xong cầu lông thì tớ muốn uống trà sữa trân châu để bổ sung thể lực.”

Cô thực sự không khóc nhưng còn mắt mờ hơn thế nữa! Cảm khăn giấy bật mũi lại, Ôn Noãn ngại ngùng sảm hỏi, “Thật xin lỗi, đã làm phiền anh.”

Khi đi tới lưng núi thì cô ho khan cùng không ngừng chảy máu mũi nên Trương Dực Chấn chỉ đành dìu cô quay về đường cũ.

“Không sao, em ngồi xuống đây nghỉ ngơi một lát đi.”

“Em nhớ năm ngoái đâu có khó trèo như vậy đâu.”

“Có rất nhiều tuyến đường khác nhau để trèo lên đỉnh núi, độ khó cũng sẽ khác nhau.”

“À.” Cô kéo thẳng khăn giấy, nương ánh trăng dò xét, “Là hình trái tim, năm ngoái thấy bạn trai của Như Anh trước khi đi đã phải chuẩn bị ba bốn bịch khăn giấy, cuối cùng nó chỉ định bịch khăn giấy như thế này đó.”

“Khoa trương vậy sao?”

“Đương nhiên, trước mặt người trong lòng, ai cũng đều muốn thể hiện ra mặt tốt nhất.” Nhưng tiếc thay thường thì sẽ biến khéo thành vụng, còn cô thì là kiểu mẫu điển hình.

“Có phải xã trưởng thích anh đúng không?”

“Sao lại hỏi vậy?” Hình như anh chưa từng cân nhắc qua vấn đề này.

“Thì tại vì chị ấy lúc nóng lúc lạnh với em?”

“Cô ấy đối xử với ai cũng như thế.”

“Vậy anh có thích chị ấy không?”

“Không có.” Anh thẳng thừng phủ nhận.

Ôn Noãn thở dài một hơi, chợt thấy thoải mái muốn nhàn hạ ngắm nhìn phong cảnh. Làm kẻ địch với đàn chị xinh đẹp đáng khâm phục như vậy, cô chẳng hề có chút tự tin. Gió thu thổi mạnh, ánh trăng khắp núi, bốn bề rừng trúc, một con sóc nhỏ đang ngủ trong rừng đêm, “Phong cảnh đẹp quá.”

“Không thấy sợ hả?” Anh hỏi.

“Anh sẽ bảo vệ em, đúng không?” Trời vừa đen vừa tối nhưng cô không thấy sợ.

“Nhưng tôi không biết Karate (Không Thủ Đạo).”

“Vậy để em bảo vệ anh được không? Quý ngài dai đen ba vạch.”

“Là mẹ của tôi nói cho em biết hả?” Anh tin chắc là do bà mẹ chỉ sợ thiên hạ này không loạn đã mách lẻo rất nhiều chuyện hồi xưa của anh cho Ôn Noãn biết.

“Tất nhiên, chẳng lẽ là anh nói cho em biết hả?” Cô sput sput mũi, “Mà bộ anh nói nhiều mấy câu sẽ chết hả.”

Anh đưa qua một chai nước khoáng, “Tôi khuyên em nên bớt cái nữa đi, yết hầu sắp khản rồi kìa.”

Cô háng giọng, “Phải rồi, tháng mười này là sinh nhật của em.” “Thật?” Anh nhướn mày, có chút không tin.

“Em lừa anh chuyện đó để làm gì?”

Cô đương nhiên không lừa anh, nhưng tên Ôn Noãn thì lẽ ra phải sinh nhằm mùa xuân tháng sáu mới phải. Anh mỉm cười, không hiểu vì sao mình lại có liên tưởng kỳ quái như thế. “Tôi còn tưởng rằng em sinh ngày quốc tế thiếu nhi.”

“Anh muốn uống nước chứ?” Cô mở nắp uống xong hộp rồi trả lại cho anh.

Trương Dực Chấn ngơ ra giây lát, không uống, “Tôi chưa khát.” Hơn nữa anh không muốn làm ra cừ chỉ uống chung thân mật như thế.

“À, vậy thì ăn một viên chocolate đi. Đi lâu như vậy chắc phải mệt lắm, có thể bổ sung thể lực đó. Đây là chocolate Ferrero nhân hạt dẻ em thích nhất.” Cô giống như đang đi dạo chơi ngoại thành vậy, mang theo rất nhiều đồ ăn vặt trên người. “Tôi không thích đồ ngọt.”

“Tại sao? Chỉ ăn một miếng thôi. Nghe nói chocolate có thể khiến người ta cảm thấy vui vẻ.” Cô không cho anh cự tuyệt mà đưa thẳng chocolate lên môi của anh khiến anh đành phải cắn một miếng.

Mới đầu thì có vị đắng chát, sau đó thì mềm ra rồi tan trong miệng.

Lúc này, cả thể giới đều ngọt ngào.

Vui vẻ? Anh từng nghe qua trong chocolate có chất gây tác dụng phát tán phenyl three axit, mà con người khi rơi vào bể tình thì trong thân kinh trung ương cũng sẽ phát tán vật chất này. Cho nên khi ăn chocolate sẽ khiến cho người ta cảm thấy như đang yêu.

Bây giờ anh đã tin.

“Nè, Dực Chấn, anh có mang tiền xu theo không?”

Anh ho khẽ, “Ôn đại tiểu thư, đừng nói với tôi rằng em muốn lấy tiền xu đón xe buýt về nhà khi đang ở lưng núi đó nha.”

“Đĩ nhiên không phải.” Lục lợi trong túi leo núi một lát, cô thực sự mò được một quả tiền xu hình ngũ giác. Đi tới ao nước nhỏ cách đó không xa, “Nghe nói nước ao ở đây rất lạ, người may mắn khi vớt tiền xu vào thì nó sẽ nổi lên trên mặt nước.”

Anh khoanh tay tám tắc kêu lạ, “Tôi rất hoài nghi em làm sao mà lên được đại học đấy, trọng lượng của kim loại lớn hơn nước, như thế thì sao có thể nổi lên được chứ.”

“Anh thực sự chưa từng nghe chuyện đó? Thiết thời anh ở đây nhiều năm như vậy mà chưa nghe.” Cũng đúng, nhất định anh không có hứng thú với mấy chuyện thần thoại rồi, “Hôm nay em nhất định thử cho anh xem.”

Cô ngồi xổm xuống, lấy ngón tay nâng tiền xu bỏ nhẹ vào trong nước. Rất không nể mặt, nó nhanh chóng chìm chìm xuống dưới, chứng thực định luật Vật lý.

Thất vọng trừng mắt nhìn mặt hồ im lặng, nụ cười tắt hẳn, mặt mày héo hon, anh đưa tới một quả tiền xu khác, “Thử một lần nữa đi. Nhưng coi chừng té ngã, nghe nói em không biết bơi, tôi sẽ không nhảy xuống nước cứu người giữa trời lạnh như thế này đâu.”

“Không phải anh không tin sao?” Hừ, ao nước này sâu không quá 2 mét, ai mà chết đuối ở chỗ này được cơ chứ.

“Tiền xu cũng có trọng lượng, em quăng nó chìm trong nước thì trên đường xuống núi sẽ nhẹ hơn một chút.”

Dù ở trong thế giới thực tế nhưng anh chợt hi vọng truyền thuyết có thật.

Nụ cười của cô đậm hơn, lấy đồng tiền còn vưon hơi ẩm trên tay của anh đặt lên ngón tay, đưa từ từ tới gần mặt nước, sau đó thả ngón tay xuống nước, chỉ chừa vừa đủ để tiền xu còn ở trên mặt nước. Không biết do may mắn hay cách làm đúng mà tiền xu thực sự nổi lên trên mặt nước.

“Á, lần này chúng ta thành công rồi.”

Cô nhảy tung lên rồi trượt trâm rêu xanh ở dưới đất. Tuy không chết đuối nhưng cả người ướt sũng trong đêm khuya như vậy cũng không hay. May mà Trương Dực Chấn ôm eo cô lại, may mắn thoát nạn.

“Cám - cảm ơn anh.”

Gió đêm xoay quần, núi non trùng điệp phía xa như đang mỉm cười cũng như đang chìm trong giấc ngủ, tiếng sóng triều cuộn cuộn như ẩn như hiện, ánh mắt của anh dịu dàng cũng như cái ôm đó khiến cho tim cô đập mạnh. Phút chốc bốn mắt hòa tan với nhau, bầu không khí mập mờ tràn ngập không gian.

Sau đó, sau đó... Ôn Noãn hắc xì một hơi thật mạnh.

Anh cười ha ha.

Trương Dực Chấn vẫn thường giữ nụ cười trên miệng nhưng phần lớn chỉ là nụ cười xã giao, nhưng lần này thực sự xuất phát từ nội tâm.

“Thì ra khi anh cười có má lúm đồng tiền nha!” Cô réo lên giống như Columbus phát hiện ra đại lục mới, “Phải cười thật tươi mới thấy được.”

Mình có má lúm đồng tiền hả? Có lẽ vậy, có điều anh chưa bao giờ được cười thoải mái như vậy nên chưa ai phát hiện, thậm chí chính cả bản thân anh.

Anh từ từ thu lại dáng cười, nhìn cô, “Thực xin lỗi, làm hỏng tóc của em rồi.”

“Em cố ý chải như vậy, có cá tính chứ?” Trước khi đi cô đã làm tóc nửa giờ mới được như thế. Phải, Ôn Noãn thường xuyên có những sáng kiến khác người, ví dụ như dùng pha lê đính lên trên cổ áo làm vật trang trí, hay giống Gypsy lấy dây chuyền làm lắc tay. Đem so thì anh là một người rất nhàm chán, không biết sao cô lại thích anh nhỉ.

Tuy cô may mắn tránh được một kiếp nhưng chưa kịp thở dài đã trọ mắt cá chân.

“Nặng lắm sao? Có cần gọi xe cấp cứu chở vào bệnh viện không?”

“Đâu khoa trương như vậy? Tới sáng thì sẽ tự lành thôi.” Cô ngồi lên bậc thang ven đường, “Nhưng e là đêm nay phải phiền anh đưa em về.”

“Tôi công em xuống núi.”

“Em nặng lắm đó.” Cô do dự ôm lấy cổ anh, sau khi lớn rồi thì cô không còn được hưởng thụ cảm giác được người khác bế lên lưng nữa.

Cảm giác giao phó sức nặng toàn thân ột ai đó.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Cô rất hiếm khi im lặng không nói chuyện như bây giờ nên khiến anh thấy hơi khó quen.

“Nhớ lại lúc nhỏ.” Lưng cũng như diện mạo của anh, rất đáng tin cậy, khiến cho cô có cảm giác như dù bị đuổi mù không nhìn thấy đường nhưng vẫn thấy an toàn, “Hồi tiểu học em hay lười biếng không chịu đi bộ, cứ mỗi lần như vậy thì ba mẹ sẽ cõng em lên trên lưng, khi vào tiểu học vì sợ bạn bè nhìn thấy sẽ mất mặt nên em đã sửa thói quen lại.” “Ba mẹ của em thật đáng thương, mỗi ngày đều bị em tra tấn như vậy.”

Tuy nói như thế nhưng thực ra anh đang nghĩ cô con gái nũng nịu dễ thương như Ôn Noãn nhất định là hòn ngọc quý trên tay đáng sinh thành, ít nhất mẹ của anh rất thích cô, mỗi ngày đều phàn nàn vì sao hồi trước không sinh con gái.

Thử hỏi trên đời này có ai không muốn đối tốt với cô không? Chóp mũi ngửi được mùi sữa thơm nhẹ như trẻ con trên cơ thể cô khiến nét mặt của anh bất giác trở nên nhu hòa.

Trương Dực Chấn chưa từng gặp cô hồi nhỏ nhưng lại giống như rất quen, giống như chỉ cần có thể nhắm mắt lại là có thể nhìn thấy.

“Trước giờ em chưa từng khiến ba mẹ phiền lòng hả?”

“Phiền nào lớn nhất mà em mang tới cho họ đó là không mang tới bất kỳ phiền nào nào cho họ.”

Tuy mấy lời này rất mâu thuẫn nhưng đó là sự thật. Ba mẹ thân yêu của cô ở ngay ngày đầu tiên sinh cô ra đã bắt đầu nghiên cứu cách giáo dục như thế nào mới dạy được bé ngoan. Họ hết tham khảo sách rồi lại chạy đi nghe tọa đàm, còn định sẵn đầy đủ kế hoạch hoàn mỹ. Nội dung bao gồm: cách ứng xử khi trẻ em nói dối, không thích ăn cơm, trốn học, yêu sớm, không biết quản lý tài sản... vân vân và vân vân...

Tiếc rằng khổ tâm của bọn họ đã không có đất dụng võ. Từ nhỏ cô đã có hạnh kiểm tốt, quan hệ với bạn bè hòa hợp khiến cho cha mẹ hoàn toàn không có cơ hội thể hiện uy quyền của bậc trưởng bối trong nhà.

Anh nghe cô liếng thoăn kể mấy chuyện vặt vãnh tầm bẻ, kể về những người bạn khuê mật năm xưa, kể về các hoạt động đoàn trường, kể về tin tức bát quái - nói mãi cũng không hết, cũng cười không biết chán. Hơn nữa Ôn Noãn có thể nói một chuyện rất bình thường đến ra hình ra dáng, rất lôi hút người nghe. Anh nghĩ, đây có lẽ là “biến thứ tầm thường trở nên thần kỳ”.

Không biết đã qua bao lâu, bài diễn thuyết của Ôn Noãn cũng kết thúc, rồi bắt đầu thành khẩn kiểm điểm, “Ui, xem em nói dai như giẻ rách này, nhất định anh thấy rất phiền.”

“Không sao.” Giọng nói của anh đầy sức sống, “Em muốn thì cứ nói tiếp đi, tôi sẽ lắng nghe.”

Cô trầm mặc, lâu sau mới hỏi khẽ, “Trương Dực Chấn, anh như vậy không thấy vất vả hả?”

“Yên tâm, tuy em có hơi nặng nhưng tôi còn cố nổi.” Hiếm lắm anh mới có ý định chọc ghẹo ai đó, “Hồi trước tôi từng tập vác bao cát.” Thực ra thân hình của cô nhẹ bồng, giống như một sợi lông chim.

“Em không phải nói việc anh cõng em xuống núi. Trương Dực Chấn, anh tốt như vậy, việc học lại ưu tú, con người lí trí, không nổi giận với người phiền chán như em, luôn nhã nhặn với bất cứ mọi người, anh như vậy không thấy vất vả sao?”

“Tôi không gượng ép bản thân làm những điều đó. Có lẽ do tính cách, trời sinh tôi đã như thế, quen rồi.”

Nhưng mình... có thực chưa từng hâm mộ những người không sắp đặt tương lai cho bản thân không?

Giống như Ôn Noãn.

“Vậy còn em? Em tùy hứng như vậy, suy nghĩ cái gì là làm cái đó, em không cảm thấy tánh mạng của con người rất ngắn ngủi, lãng phí như vậy có hay không?”

“Đúng nha, vì vậy em cảm thấy thực ra hai chúng mình rất hợp nhau, có thể bổ sung chỗ thiếu sót cho nhau.”

Cô thật đúng là không từ bỏ bất cứ cơ hội tẩy não nào cả.

Trương Dực Chân nhoen miệng. Anh không được như Ôn Noãn, anh sẽ không lãng phí sức lực vào những việc nằm ngoài tầm kiểm soát, hi vọng xa vời, có khả năng thất bại hay không nhận được thành quả.

Làm một việc không được hồi báo cũng không có bất cứ ích lợi gì, có ai nguyện ý?

Thế nhưng hết lần này đến lần khác, cô lại nguyện ý.

Tình yêu của cô không toan lo được mất, không cầu có thể bình yên rút lui, phóng khoáng không hề gò bó, có vẻ xa xỉ, thậm chí có thể xem là mù quáng, tựa như biển lớn vừa sâu vừa rộng, nhưng lại trong suốt thấy đáy.

Có lẽ, cái gọi tình yêu chân chính cũng không hơn gì như vậy.

“Em rất lạ.”

Vì sao anh luôn bảo cô kỳ lạ?

Thật lâu về sau, Ôn Noãn rãnh rỗi không có việc gì làm nhìn gương vừa nghĩ vừa tủi thân.

Chẳng lẽ diện mạo của cô “không được bình thường” lắm hả?

Bạn đang đọc truyện *Ám Áp Nhất Là Lúc Tuyết Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Chương 4:

“Thời gian trôi qua thật mau, mới đó lại một năm trôi qua. Bởi vì thấy cậu đáng yêu nên muốn quan tâm cậu. Buổi tối nhớ đắp chăn, coi chừng cái móng heo của cậu lạnh cứng. Rãnh rỗi thì kiểm xương găm, có thể bổ sung can-xi. Đừng mắng tớ, sinh nhật vui vẻ!”

Ôn Noãn cúi đầu đọc tin nhắn chúc mừng do đứa bạn thân thời cấp ba gửi tới cùng một tệp ảnh mi trường thọ đính kèm. Cô ghé đầu lên mặt bàn lạnh lạnh, hỏi Tống Hành Vân ở bên trái, “Cậu nói xem tớ có nên gửi tin nhắc Trương Dực Chân hôm nay là sinh nhật của tớ không?”

“Chẳng phải cậu đã nói cho anh ta biết trước rồi sao?” Hành Vân múa viết như bay, giáo sư giảng kiến thức kế toán tài vụ rất nhanh nên chữ viết như sông Trường giang ở trên trời trút xuống, trút nhiều tới mức biển cũng chứa không hết.

“Tớ nghĩ anh ấy đã quên. Hồi sáng gặp nhau trong lúc chạy bộ, anh ấy chỉ nói với tớ một câu 'chào buổi sáng' rồi thôi.” Ôn Noãn ngoác miệng thờ, “Tớ mỗi năm chỉ có một lần sinh nhật thôi.”

“Híc, không nhắc tới chuyện thương tâm đó nữa. Hành Vân ơi, cậu muốn tặng tớ quà gì?”

“Cậu muốn gì?”

“Hơi khó nói, tớ muốn nhiều lắm - hay dứt khoát cậu tặng tớ 10,000,000 nha?”

Hành Vân xé một mảnh giấy nhỏ viết một chuỗi số la tinh 10,000,000 sau đó đưa cho con quỷ khó dây ở bên cạnh, “Nè, cho cậu 10 triệu.”

“Tớ nói 10 triệu Nhân dân tệ cơ!” “Yêu cầu của cậu cao quá.” Thảm rồi, ông thầy dạy kế toán tài vụ bôi mất phần cô chưa viết xong rồi bắt đầu viết thêm một đồng mới.

Tần Vị Dương ngồi ở bên phải cô cầm tờ giấy đó lại, “Muốn nhân dân tệ cũng dễ thôi.” Anh ta cầm bút viết thêm ba chữ 'Nhân dân tệ' sau chuỗi số đó.

Ôn Noãn tức bành phôi đưa chân giẫm anh ta.

Giáo sư đứng trên bục giảng ho khan vài tiếng cảnh cáo nhưng không biết có hiệu quả hay không. Thói đòi thay đổi, nhớ ngày trước lúc ông đi học phải kính trọng với thầy giáo biết là bao, cho dù muốn quậy trong tiết học cũng không đủ can đảm để quậy.

“Bạn học nữ mặc áo màu xanh ngồi ở hàng thứ tư, xin mời lên trước máy tính trình bày loạt công thức này.”

Ôn Noãn chưa biết người được gọi là cô mà nhìn trái nhìn phải, sau đó phát hiện mình đang mặc áo màu xanh lại còn ngồi ở hàng thứ tư nữa. Thế nhưng vừa rồi thầy giảng gì nhỉ?

Hành Vân chịu thua, vừa rồi cô cũng bị quấy rầy nên không biết gì cả. Nhìn thấy câu hỏi trước màn hình máy tính, Ôn Noãn yên lòng.

“Hãy dùng Excel để tính toán phần trăm tiền mặt lời ra của bạn. Giả thuyết bạn đầu tư một nhà hàng, vốn đầu tư ban đầu là 700,000 đồng, dự định thu nhập trong năm tháng đầu là 120,000 đồng; 160,000 đồng; 200,000 đồng; 230,000 đồng; 280,000 đồng.”

Cô nhún vai, nhanh chóng xuất kết quả trong khung E5: 11%.

Giáo sư kể toán tài vụ khó tin chuyện cô giải nhanh được như thế, tức giận tới nỗi quên cả việc bảo cô trở về chỗ ngồi mà tiếp tục vui đầu vào bài giảng. Cô xòe ngón tay chữ V, đắc ý lắc lắc với bạn học rồi đi xuống bục giảng.

“Cậu khi nào lại chịu học tập nghiêm túc vậy?”

Ôn Noãn dựa lên vai của Hành Vân, “Cậu có biết sinh vật biển chia thành mấy loài lớn không?”

“Biết rõ, nhưng có liên quan gì tới bài học?”

“Chẳng phải cậu biết do Ngô Đạt học sinh vật hệ hả? Nguyên nhân tổ học lập trình cũng giống như nguyên nhân cậu biết phân loại sinh vật biển.”

Hành Vân hết nói nổi nên chỉ biết cười trừ.

Cửa cửa hàng tiện lợi trong trường học có hai cây ngân hàng cao lớn, ở giữa là một chiếc xích đu tre có khung dây thô to. Tan học xong, Ôn Noãn cầm cây kem vị chocolate ngồi trên xích đu với Hành Vân.

“Chiều nay Như Anh muốn rủ tớ đi lựa bánh kem tặng tớ, cậu có muốn đi chung không?” Gần đây Hành Vân rất có mắt thẩm mỹ, cái mà cô chọn chắc chắn sẽ rất đẹp.

Tổng Hành Vân lắc nhẹ đầu.

“Không được, tớ thấy hơi mệt.”

“Vậy cậu định làm gì, ngồi ở đây nhìn lá rụng?”

“Nhìn lá rụng có gì không tốt chứ? Có một tác gia từng nói: sau khi con người lớn lên mới biết, có thể nhìn ngắm khung cảnh lá rơi tịch mịch là một điều đẹp đẽ nhất trong đời.”

“Cậu thì cô đơn gì chứ? Cậu không như mình, mình hiện tại đã hiểu sâu hiểu sắc cái cảm giác đau khổ mà thầy Lỗ Tấn từng cảm nhận: lý tưởng tuy có, nhưng không đường để theo.”

Ở phía xa bên tay phải có một dãy lầu dành cho công chức, khu vực đó được gọi là Mai viên. Nghe nói trai gái yêu nhau rất ghét đi qua bên đó, không phải vì sợ bị thầy cô bắt gặp mà vì hải âm của Mai viên là không có duyên phận.

Nhưng ngày mưa hôm đó, đoạn đường Trương Dực Chân tiễn cô về ký túc xá từng đi qua khu đó.

Giữa cô và anh, có phải đã định sẵn là không có duyên phận với nhau.

“Đừng có đánh đồng nữ nhi tình trường của cậu với lý tưởng vĩ đại của người ta có được không?” Hành Vân nhấc cao hai chân làm dáng như té xỉu, tuy là cử chỉ bất nhã nhưng nó xuất hiện trên người cô lại không hề khó coi. “Ài, Hành Vân yêu dấu. Cậu có biết cách theo đuổi con trai không?”

“Tớ không biết.” Cô chịu thua, “Tớ không có kinh nghiệm theo đuổi con trai.” Chỉ có kinh nghiệm được con trai theo đuổi.

“Cậu thật híp bi.”

“Thực ra giống cậu lúc này thì tốt hơn.” Ánh mắt của Hành Vân mờ mịt, “Không có bắt đầu thì sẽ không có kết thúc. Hồi ức luôn dừng lại ở lần đầu gặp nhau chứ không bị những phiền đau ngày sau ăn mòn. Có vài người cậu có thể quen nhưng không thể yêu mến; có vài người cậu có thể yêu mến, nhưng không thể ở cùng nhau.”

“Quá thâm ảo, tớ nghe chẳng hiểu gì hết.” Ôn Noãn chẳng hiểu Hành Vân trở thành bà chị tâm lý từ lúc nào rồi.

“Thực ra tớ cũng không hiểu.” Tổng Hành Vân cười trừ, nhìn thấy hai con chim nhỏ đang sôi nổi kiếm ăn trên cục gạch phía trước thì yêu thích chỉ trỏ, “Cậu xem đôi chim sè đó đáng yêu biết mấy.”

“Cậu biết con nào mà chim đực con nào là chim cái không?”

“Híc, tớ không biết.” “VẬY ĐÓ.” Ôn Noãn yếu ớt chỉ chỉ, “VẬY NÊN CẬU CHỈ CÓ THỂ NÓI ĐÓ LÀ HAI CON CHIM SÈ CHỨ KHÔNG THỂ GỘP CHÚNG NÓ LẠI THÀNH MỘT ĐÔI. GIỐNG NHƯ TỚ VỚI CẬU, KHÔNG PHẢI MỘT ĐÔI.”

Hành Vân cười run mình, sau đó đoan chính thở dài, “Xem ra tâm trạng của cậu thực sự không vui.”

Trước giờ Ôn Noãn rất vui vẻ, thường hay ngẩn ngơ cười một mình nhưng nụ cười của cô hôm nay rất nhạt, không hề vui vẻ.

“Cậu cũng thấy tớ lạ?”

“Bị cảm còn ăn kem, bình thường mới lạ.” Cô bắt đầu đi liếc nhìn bầu trời, dùng chân đẩy xích đu.

“Khi tâm trạng tớ không vui thì chỉ có đồ ngọt mới có thể trấn tĩnh thần.” Hành Vân bỏ nụ cười ra khỏi gương mặt của cô, “Lên phòng y tế uống thuốc chưa?”

“Cái người bác sĩ Mông Cổ ấy cho tớ uống thuốc cam trưng, vừa chẳng có tác dụng vừa đắng le lưỡi. Uống xong một ly nhỏ đó thì ăn cả hết nửa hộp mớ ngọt cũng còn thấy đắng.” Ôn Noãn nhăn mũi lại như mèo kitty.

“Phải đắng thì mới trị hết bình.”

“Thuận theo tự nhiên vậy, cảm mạo có thể đề phòng ung thu, tớ muốn tự dùng sức đề kháng của mình để ép vi khuẩn biến đi.”

“Rồi rồi rồi, đề phòng ung thư! Nếu cậu thực sự muốn sống lâu trăm tuổi thì tốt nhất đừng yêu đương, “Trời nếu có tình, trời sẽ già!”, người mà đa tình thì chết sớm!” Tình yêu đơn phương cũng cần thương để chúc phúc, “Mà nói chuyện khác đi, nếu như cậu cũng cuồng nhiệt tiếng Anh như Như Anh thì tốt biết mấy, ít nhất cho tới thời điểm này rồi mà vẫn chưa đậu cấp 4.”

Ôn Noãn ăn hết miếng kem cuối cùng, bỗng dưng nhảy cẫng người ra sau.

“Cậu muốn mua gì à?” “Nhắc tới tiếng Anh, tớ muốn mua thêm một cây kem nữa để tự an ủi mình.”

Bầu trời mùa thu vừa trong vừa rộng, bất chợt có một áng mây lướt nhẹ qua. Trên cây ngân hạnh cao bằng bốn tầng lầu, một con ve đang ngâm vịnh những giai điệu cuối thu.

Giáo sư dạy vi phân liên thoán miệng giảng tích phân Lebesgue, Trương Dực Chấn không yên lòng, ánh mắt thần thờ nhìn ra cửa sổ.

Đối diện cửa sổ phòng học trên lầu ba không xa là nhánh cây của hai cây ngân hạnh, gió thu lướt qua thổi rớt lá vàng rơi đầy đất. Ôn Noãn từng nói hai cây ngân hạnh này do một vị quan tiền sĩ triều Thanh trồng, đã gần 200 năm tuổi, ở bên cạnh cây cũng có bảng giới thiệu về lịch sử của cây này nhưng anh chưa bao giờ để ý tới.

Anh thực sự chưa bao giờ quan tâm tới lai lịch của mấy thân cây ven đường, anh học ở trường này ba năm, sống trong thành phố này hai mươi mốt năm nhưng lại không rành chuyện bằng một cô gái đến từ xứ khác như Ôn Noãn. Có lẽ sinh mệnh của anh quá bằng phẳng nên không quen việc thường thức phong cảnh ở ven đường.

“Bên ngoài có phong cảnh kỳ lạ nào hút hồn hay sao mà người nhìn tập trung như vậy?” Diệp Phi Dương lấy sách đập đập hỏi lâu mới kéo chú ý của Trương Dực Chấn về.

“Phi Dương, cậu thấy tặng quà sinh nhật cho bạn bè nên chọn gì mới hợp.” Anh dò hỏi.

“Còn phải xem người muốn tặng cho ai nữa, con trai hay con gái?” Diệp Phi Dương trả lời.

“Tặng cho Ôn Noãn, hôm nay là sinh nhật em ấy.” Phi Dương cũng là con gái, chắc hẳn sẽ biết em ấy thích gì.

“Là em ấy hả.” Diệp Phi Dương nằm kê đầu lên quyển vở trên bàn, “Người thích thì tự đi mà mua, ta không quen với em ấy, sao biết sở thích của em ấy chứ.”

“Cậu dứt khoát tặng bản thân cho em ấy là tốt nhất, tớ thấy món quà em ấy thích nhất chính là cậu đó.” Bạn nam tóc đỏ ngồi ở đằng trước cười hề hề đề nghị.

“Nói xàm.” Anh đẩy vai của bạn nam đó lại.

“Tớ biết, trừ phi mặt trời mọc hướng Tây, còn không cậu chắc chắn sẽ không thích Ôn Noãn.” Nếu người Ôn Noãn theo đuổi là cậu ta thì cậu ta nhất định không kéo dài tới hai phút đã đầu hàng, giang hai tay hai chân hoan nghênh em ấy. Thời này kiếm đâu ra một cô gái vừa chủ động lại hoạt bát như

vậy nữa chứ. Nhưng em ấy muốn đeo đuổi Trương Dực Chấn thì là chuyện không thể, còn nhiều cô gái có điều kiện tốt hơn em ấy ở kia kia, “Vẫn là hoa khôi hệ ngoại ngữ lời cuốn nhất, Trương Dực Chấn, ấn tượng của cậu với cô ấy thế nào?”

“Tốt.”

Hoa khôi hệ khoa ngữ? Ai vậy nhỉ? Anh chẳng có ấn tượng gì cả nhưng không thể làm mất mặt con gái người ta trước mặt mọi người. “Vậy thì mau bàn chuyện yêu đương, đây là mùa yêu đương, người cô đơn rất đáng thương.” Cậu tóc đỏ hận không thể thay anh nhận lấy người đẹp đó, “Sao không ai theo đuổi tớ hết vậy? Thực ra tớ cũng là một nam nhân tốt nha.”

“Ngươi?” Diệp Phi Dương cười, “Ngươi rảnh thì đi dạo quanh khu sinh viên nước ngoài tới trường du học đi, biết đâu sẽ có người theo đuổi thì sao.”

“Sao sao, cậu thấy tớ có điểm ngộ với người nước ngoài hả?” Cậu ta kích động thấp giọng.

“Phải, nghe nói mất thẩm mỹ của người nước ngoài khác với chúng ta, biết đâu ngươi hợp khẩu vị đặc thù của mấy em.”

“Diệp Phi Dương!!!” Thì ra cô đang nói móc cậu khiến cậu tức điên tới mức tóc muốn dựng đứng lên, “Miệng mồm xấu tính như vậy coi chừng sau này không gả được ai mà chỉ có thể khóc thầm trong chăn.”

“Ta là người chủ nghĩa độc thân, không giống như ngươi suốt ngày chỉ biết nữ nhi tình trường, yêu tới yêu lui thật nhàm chán.” Cô lấy viết chọt chọt Trương Dực Chấn, “Ta nói đúng không?”

Anh lại như không nghe.

Nhìn theo lá rơi thấy Ôn Noãn cùng bạn đang ngồi trên xích đu. Cô mặc áo phông màu phấn nhạt cùng quần jean, một tay cầm kem một tay cầm khăn giấy, ánh mặt trời phản chiếu lấp lánh trên người cô. Nhưng cô dường như có vẻ không được vui, quơ quơ đầu tay nhỏ thị uy với bạn gái bên cạnh, anh nhìn một hồi thì lòng thấy mềm mại.

Đêm đó ở chân núi Lao Sơn, anh hỏi: “Cảm giác là một thứ hư vô mờ mịt, em tin nó tồn tại hả?”

Cô dí dỏm hỏi lại, “Không khí cũng là thứ hư vô mờ mịt, anh cũng không tin nó tồn tại hả?”

“Thích một người nhưng không được đáp trả, như vậy không khổ sao?”

“Nếu như người mà anh thích không phải em thì em sẽ khóc.” Cô bủn môi giả vờ khổ sở nhưng nhanh chóng nở nụ cười, “Nhưng sẽ không hối hận. Em luôn tin tưởng, thích một ai đó là hạnh phúc. Nếu yêu sâu đậm một ai đó thì mới có thể yêu thế giới này hơn.”

Khi nói những lời ấy thì giọng điệu của cô có vẻ trưởng thành và nghiêm túc hiếm thấy, ánh mắt sáng sủa vụt sáng dưới ánh trăng khiến anh nhìn thấy đau lòng. Anh hỏi ra vấn đề cuối cùng: “Vì sao em lại thích anh?”

“Em không biết, em chỉ biết bất kể lúc nào hay ở đâu, chỉ cần gặp gỡ thì anh sẽ cuốn hút ánh mắt của em, bất kể tâm trạng của em buồn hay vui, em đều muốn chia sẻ nó cho anh.”

Trên bảng đen viết đầy kiến thức, máy chiếu phát hết hình này đến hình khác, nhưng anh chỉ nghiêng mặt nhìn cô đang tung người nhảy ở dưới, trên tay cầm một cây kìm khác trở về. Bất kể lúc nào hay ở đâu, chỉ cần gặp gỡ thì sẽ bị thu hút, như thế có phải thích hay không?

Khoảng cách xa nhất trên thế giới này không phải là chân trời hay góc bể, không phải là sinh ly tử biệt cũng không phải là tôi đứng trước mặt em nhưng em không biết tôi yêu em mà là nhìn hàng loạt chiếc bánh kem với nhiều kiểu dáng xinh đẹp qua cửa kiếng tủ lạnh nhưng không cách nào mua hết.

Hai mắt Ôn Noãn sáng ngời nhìn bánh ngọt đủ kiểu đáng mê người ở phía trước, cứ cách vài giây lại than thở, “Nhu Anh, Nhu Anh, cậu tới đây góp ý giúp tớ với. Tớ choáng váng không còn biết trời trăng mây gió nữa rồi.”

“Muốn tớ chọn thì... mua cái rẻ nhất đi.” Như Anh ngồi trên dây ghế mây tròn mắt nhìn chuông gió màu hổ phách trên trần nhà, trời ạ, chỉ chọn một chiếc bánh kem thôi mà cũng phiền như vậy, cô đã đợi lâu tới độ sắp biến thành tượng đá luôn rồi. Bánh kem xinh đẹp mấy khi ăn vào bụng cũng bị phân hủy. Biết trước sẽ không tới Tụng Phụng, đất cát cỏ, nhưng Ôn Noãn nói thích quảng cáo ở cửa tiệm này. Gì mà “ngọt ngào hơn cả nụ hôn của người bạn yêu”, rõ là, thế gian đâu còn nhiều đôi trai gái nào si tình nữa rồi.

Không biết cô mua bánh kem hay mua lời quảng cáo nữa.

“Vậy đi.” Tiểu thư bán hàng tươi cười như hoa đề nghị, “Hay để người trang trí của chúng tôi sẽ vẽ một bức tranh ngẫu hứng ngay tại chỗ được không? Là độc nhất vô nhị, ngài chỉ cần đợi nửa tiếng là xong ngay.”

“Hay quá, cứ làm như vậy đi, tôi muốn hoa quả dính trên bánh ngọt là kiwi.” Rốt cuộc cô cũng thấy hài lòng mà ngồi chờ với Như Anh, “Tiểu thư, sẵn tiện lấy giúp tôi hai cái bánh lăn.”

“Muốn ăn bánh lăn thì tự mình trả tiền, không tính trong quà của tớ.”

“Quý keo kiệt.” Cô le lưỡi.p>

Chuông điện thoại vang lên, cô luống cuống nhận, không biết có phải Trương Dực Chấn đột ngột cần rút lương tâm muốn chúc mừng sinh nhật cô?

Rất thất vọng, người gọi tới là Ngô Đạt.

Cô vênh tai nghe anh hỏi Hành Vân đang ở đâu.

“Hành Vân?” Ôn Noãn suy nghĩ, “Em cũng không biết cậu ấy ở đâu nữa. Chắc là ở ký túc xá. Điện thoại trong phòng trọ có lẽ không điện được đâu, anh thử điện vào di động của cậu ấy xem.”

Trong tâm áp phích treo trên vách tường, một bé gái đáng yêu nhắm hai mắt chấp tay trước ngực thổi nến bánh kem sinh nhật: mỗi năm một điều ước.

Ôn Noãn chấp tay trước ngực, lầm bầm nên ước gì mới tốt, “Hay tớ học theo quảng cáo ước thế giới được hòa bình vậy.”

“Cậu coi mình là chúa cứu thế hay Quán Thế Âm bồ tát? Sao không ước Trương Dực Chấn thích cậu.”

“Ngày đó ở núi Lao Sơn ước rồi nhưng không có tác dụng. Tớ nghĩ mấy ông thần tiên sống thanh tâm quả dục không cưới vợ lấy chồng nên chắc chắn sẽ không độ chuyện yêu đương đâu.”

Như Anh tức giận tròn mắt nhìn trần nhà, cầu nguyện chỉ đơn thuần để an ủi tâm linh thôi, tưởng có thật hả.

“Vậy thì ước cậu thi đỗ coi có vẻ thực tế hơn.”

“Không cần ước tớ cũng nhất định thi đậu, hơn nữa nhất định cao điểm hơn cậu!” Cô đang nắm chặt nắm đấm thề thốt, chợt nghe thấy sau lưng truyền tới tiếng bước chân quen thuộc.

là Trương Dực Chấn.

“Anh tới từ lúc nào?” Cô khản trương hỏi, hy vọng anh không biết thăm trạng tiếng Anh của cô.

“Vừa tới, chuẩn bị mua ít bánh kem tặng làm quà sinh nhật cho em.” Anh đã nghĩ tới nhiều thứ nhưng không thấy cái nào hợp cả. Cũng không thể nghe theo lời tên nọ lấy bản thân làm quà sinh nhật. Tặng bánh kem làm quà sinh nhật là an toàn nhất. Hơn nữa, Ôn Noãn hẳn sẽ thích ăn, khẩu vị gần đây của cô rất tốt, bất kể ăn thứ gì cũng đều thấy ngon, anh từng ăn thử mấy món cô gọi nhưng không ngon như lúc ngắm cô ăn.p>

Chuông di động vang lên, cô tức giận hô vào điện thoại, “Bạn học Ngô Đạt, rốt cuộc bạn trai của Hành Vân là anh hay em, lẽ ra anh phải biết rõ hành tung của cậu ấy hơn em mới phải chứ?” Cô hoàn toàn mất hết kiên nhẫn tất cuộc gọi thứ ba trong ngày của Ngô Đạt, thiệt là, muốn đi khắp chân trời góc bể với bạn gái thì cũng đừng nên cất ngang cơ hội gặp mặt của cô với Trương Dực Chấn!

“Vừa rồi bọn em chọn bánh kem rồi. Anh tặng thứ khác được không? Bánh kem ăn xong thì hết, chỉ bằng anh tặng em một món quà có thể giữ thật lâu?”

Trương Dực Chấn suy nghĩ, “Có.” “Là gì vậy?” Mặt mũi cô đầy vẻ mơ ước chờ đợi món quà ngạc nhiên từ anh.

“Giúp em bỏ tức tiếng Anh.” Trương Dực Chấn nhướn mày, “Không có thứ nào có thể giữ lâu, chỉ có kiến thức mới mãi mãi không biến mất.”

Một con quạ đen bay ngang qua đỉnh đầu của Ôn Noãn.

“Hồi nãy anh nghe hết rồi?” Cô che miệng lại, ‘ngạc nhiên’ tới mức suýt khóc, có thể đời thứ khác được không, “Tại cuộc thi trước cơ thể em không khỏe cho nên mới không phát huy hết khả năng.”

Cái cơ của cô lập tức bị Như Anh nhấn tâm phủ định, “Tớ ngồi ở bên cạnh cậu, tận mắt thấy cậu lạnh lùng trừng mắt nhìn bài thi, còn cúi đầu cắn bút, đâu có gì bất thường đâu? Mà có thiệt thì đổi lại là tớ, cho dù phát sốt 39 độ thì tớ cũng có thể thi đậu tiếng Anh cấp 4.”

“Dù sao năm nay tớ nhất định thi được điểm cao hơn cậu.” Ôn Noãn lén giựt nhẹ ống tay áo của Như Anh, cậu không thể cho tớ chút mặt mũi nào hay sao?

“Hừ, điểm của tớ cao nhất lớp đó.”

“Chúng ta cá cược đi, nếu như cậu có thể thi đậu thì... tớ liền làm trâu làm ngựa cho cậu.”

“Tớ không thèm trâu với ngựa, phải cho chúng nó ăn đúng giờ nữa. Cậu trả tiền vé xe lửa cho tớ đi.”

“Được, con gái nhất ngôn tứ mã nan truy.”

“Vậy, em còn muốn đổi quà khác không?”

“Có thể sao?”

“Em không vui hả?”

Cô ưỡ oải cúi đầu, mở to mắt ủy khuất nhìn anh, “Em rất vui!”

“Đừng làm vẻ mặt như vậy. Cười lên, em cười nhìn rất đẹp.”

Thật hả? Anh, anh nói cô cười nhìn rất đẹp.

Tâm trạng phiền muộn vừa rồi bỗng chốc tan biến, chỉ một câu nói của anh thôi đã đủ đưa cô lên tới thiên đường.

Trương Dục Chân ơi Trương Dục Chân, tại sao anh lại là Trương Dục Chân?

Một ngày tốt đẹp biết mấy, tiếng Anh xấu xa biết mấy.

Ôn Noãn xách túi đi vào cửa sau lớp tự học. Nhìn thấy bóng lưng của Trương Dục Chân, cô rón rén đi tới phía sau anh, đưa tay bịt mắt anh lại, cao giọng nói: “Đoán xem là ai?”

Ánh mặt trời xuyên thấu qua lớp thủy tinh chiếu lên cơ thể, tầm nhìn của anh bị bàn tay lạnh lạnh của cô bịt kín chỉ chừa lại một khe sáng. Bước chân của cô tuy rất nhẹ, chẳng khác gì so với những nữ sinh khác nhưng Trương Dục Chân có thể nhận ra.

Nhưng anh không trả lời.

“Anh không chịu đoán thì chán lắm.”

“Trừ em ra thì còn ai làm trò đó?”

Anh nhìn Ôn Noãn lấy ra một chai nước khoáng, rồi điện thoại, son môi đường ẩm, khăn giấy, thậm chí một gói khoai tây chiên - cuối cùng mới không cam tâm tình nguyện lấy ra một quyển CET4.

Anh lấy bút máy gõ vào trán cô: “Lười như vậy, không sợ sau này không kiếm nổi việc làm sao?”

“Em chỉ dở tiếng Anh thôi, nó là thiên địch của em. Trừ môn đó thì các môn khác của em không có vấn đề gì cả, tương lai nhất định sẽ là một professional woman xuất sắc!”

Anh sắc một tiếng: “Em có biết nó có nghĩa là gì không?”

“Nhân viên nữ.” Anh nhiu mày: “Nhân viên nữ là career woman. Đừng có ghép bừa ghép càn, nghĩa của từ professional woman không phải là nhân viên nữ.”

“À.”

Ba tiếng sau, cô đuối sức nằm ườn lên mặt bàn giả chết, “Em sắp trở thành liệt sĩ rồi, trên bia mộ nhất định phải khắc một dòng chữ người hiến thân vì sự nghiệp trao đổi Trung - Anh.”

“Anh dạy miễn phí mà chưa nói gì còn em thì lại phàn nàn?”

“Em chỉ không rõ, tại sao người Trung Quốc lại phải học giỏi tiếng Anh?”

“Không ai bảo em phải giỏi, chỉ cần thi đậu cấp 4 là được. Nhưng đừng nói với anh không thi đậu cấp 4 thì em vẫn vui vẻ.”

“Con điểm không đại biểu được gì cả.” Cô vẫn không tình nguyện mà lầu bầu, “Rome không phải được xây xong trong một ngày, tiếng Anh cũng không thể học giỏi trong một ngày. Hôm nay tạm dừng ở đây nha?” Ôn Noãn cầu xin bằng nét mặt khổ sở, sau đó nhanh dọn sách rồi nhắm mắt ngủ lị.

Thực ra trừ câu hỏi tiếng Anh xấu xí hung tợn ra thì cô rất thích được Trương Dục Chân bỗ tức, khi lắng nghe giọng nói trầm thấp của anh thì cô sẽ quên ngay áp lực của việc học; khi giải được một câu hỏi khó thì anh thường cho cô một nụ cười cổ vũ khiến cô vui vẻ suốt cả buổi trời.

Cô đứng dậy nhìn xung quanh, đây lầu hệ toán là một kiến trúc ba tầng, phòng học không lớn, đầu phòng học có bức giảng tròn tròn đáng yêu, trên nóc treo chùm đèn thủy tinh trang trí, vách tường lát gỗ màu cà phê, rất giống một căn biệt thự nhỏ dùng để nghỉ mát.

Đáng tiếc ngoài ban công trừ hai cây ngân hạnh dạt dào ý thơ thì chỉ có một dãy lầu sắp hỏng bị bỏ hoang. Nghe nói rằng đó là hồi trước nhà trường cho xây thêm lớp hệ toán nhưng không được duyệt chất lượng an toàn nên luôn bỏ ở đó không sử dụng, trở thành 'câu hỏi còn sót lại trong lịch sử'.

“Nếu như dở dãy lầu sắp hỏng đó thì tốt biết mấy, có thể đứng trên ban công ngắm mặt trời lặn.”

“Em muốn dùng biện pháp nào để dở tòa lầu đó, Ngủ công dời lầu hay học theo phần tử khủng bố đánh bomb cảm tử.” Anh cười khề.

“Sẽ có cách hay hơn.” Ôn Noãn mơ mộng, “Đợi tới đợt thu nhận ý kiến của sinh viên em sẽ đề ra yêu cầu đó.”

Đề ra yêu cầu thì dễ, đến Đảng cũng nói công dân có quyền tự do ngôn luận mà, có điều yêu cầu đó có được thụ lý hay không thì khó nói. Anh thấy

những đợt tiếp thu ý kiến sinh viên những năm trước chỉ có một yêu cầu được thông qua còn lại đều bị bác bỏ.

Cũng không biết ai đã đề nghị, nói trang thiết bị ở phòng làm việc của hiệu trưởng quá đơn giản, nên sửa chữa để thể hiện thân phận cùng địa vị của hiệu trưởng nhà trường.

Quả nhiên qua ngày hôm sau ở phòng làm việc của hiệu trưởng xuất hiện ngay thảm trải sàn tích điện.

Rời khỏi phòng học, cô giống như người vừa chạy trốn khỏi trại tập kết Oświęcim.

Nhưng đến khi xuống cầu thang thì cô lại hoạt bát trở lại, “Tôi qua chúng em thăm lắm luôn, chúng em chỉ nhớ cắm nến vào bánh kem nhưng quên đã xài hết quẹt diêm, chúng em đi gõ cửa tất cả phòng trọ khác nhưng không ai trong phòng trọ nữ có bật lửa cả, sau đó đi tới cửa hàng tiện lợi trong trường cũng không thu hoạch được gì.” Công cuộc cắm hút thuốc của nhà trường tiến hành triệt để quá. “Anh có biết hôm qua cầu nguyện như thế nào không?”

“Hứa Gia cầm một thanh đèn khảm cấp đặt ở chính giữa bánh kem, sau đó mở điện giả làm nến, đợi khi em cầu nguyện xong rồi thổi nó thì tắt điện.”

Nhưng thật tiếc mớ nến xinh đẹp mà cô với Như Anh đã chọn. Nghe người bán hàng nói cây nến màu xanh lá khi đốt lên sẽ xoay tròn tách thành đóa hoa giống như pháo bông.

Đến góc quẹo, cô nhảy lướt qua ba bậc thang chót.

Trương Dực Chấn cẩn trọng nắm lấy tay cô, “Cẩn thận.”

“Không sao.”

Mấy sinh viên hệ toán đi từ dưới lầu lên kinh ngạc nhìn cảnh đó.

“Trương Dực Chấn, bạn gái em hả?” Cô trợ giảng đầy gọng kiến đi tiên phong làm người đầu tiên đặt câu hỏi. Cô chỉ mới tốt nghiệp được mấy năm nên vẫn thích những chuyện bát quái như thiếu niên.

Trương Dực Chấn luôn có thói quen giữ khoảng cách với người khác nên dù là con trai thì cũng không thể thân cận.

“Phải.”

“Thật hả? Chúc mừng.”

Chờ bạn học của anh đi xong, tinh thần của Ôn Noãn vẫn ngây ngốc, nét mặt ngô nghê.

“Anh vừa nói, em là bạn gái của anh? Em - em có nghe nhầm không?” Cô nói chuyện rất nhỏ tiếng, giống như đang sợ hãi.

“Nếu em không muốn thì anh sẽ thu hồi lại.”p>

“Không!” Cô hoảng hốt lao đảo về sau nửa bước khiến suýt nữa thì té ngã, “Hàng bán đi không cho trả lại.”

Không chỉ Ôn Noãn, đến cả anh cũng bị áp án của mình dọa sợ. Khi bị hỏi, anh chẳng hề do dự mà trả lời “phải”, hơn nữa không hề hối hận.

Thì ra thích một ai đó là chuyện rất tự nhiên, không cần đắn đo, không cần lãng phí sức lực.

“Anh chờ một chút.” Ôn Noãn đi mất, một lát sau, cô cầm hai chai Bacardi Breezer 300 ml về.

Anh hơi khó hiểu.

“Chúc mừng anh với em bắt đầu yêu đương.” Cô nói một cách hiển nhiên.

“Không phải ký hợp đồng công trình gì cả, sao phải chúc mừng.”

Muốn ký thì có gì khó. Cô cầm tay phải của Trương Dực Chấn, duỗi ngón tay út ra ngoéo tay, đó là hợp đồng của họ.

“Uống rất ngon. Em còn tưởng rượu sẽ đắng chát, không ngờ lại mát ngọt như vậy.” Cô không biết uống rượu nên chỉ lấy đại hai chai trong ngăn lạnh, nguyên nhân chọn rượu này là vì nó có màu hồ phách xinh đẹp, mà vỏ chai cũng rất đẹp, rất thích mắt.

Cô cụng chai rượu trong tay anh, tiếng thủy tinh va chạm kêu cách cách rất vui tai, “Cạn ly.”

Vị rượu Bacardi Breezer rất nhạt, có mùi thơm giống nước trái cây nhưng anh mới nhấp một hớp thì thấy đã say.

Rượu không khiến anh say mà người khiến anh say.

“Lát nữa chúng ta làm gì?”

“Xế chiều này anh định đi phòng triển lãm công nghệ khoa học.” Anh hơi chần chờ, thoát nhìn Ôn Noãn không giống cô gái thích công nghệ khoa học. Còn anh thì cũng chẳng ngờ trưa nay mình lại bắt đầu yêu đương.

“Được, em đến thành phố lâu như vậy rồi mà vẫn chưa được tới phòng triển lãm công nghệ khoa học đó, hôm nay phải thưởng thức mới được.” Cô hăng hái nói.

Nhưng nghĩ lại cũng lạ, đâu có ai mới yêu nhau đã đi tới mấy chỗ chẳng chút lãng mạn như phòng triển lãm khoa học chứ. Nhưng người trong cuộc thì chẳng thấy mâu thuẫn chút nào.

Vé vào cửa do Trương Dực Chân mua, soát vé xong thì cô bỏ vào trong túi xách của mình.

“Em muốn sưu tầm vé vào cửa?”

“Em muốn sưu tầm vé vào cửa những nơi em đi cùng anh.”

Anh nghĩ, nếu vậy thì sau này em có thể sưu tầm được rất nhiều.

Cô nhìn bảng giới thiệu bên cạnh, “Lần sau chúng ta đến thì mang theo thẻ sinh viên, có thể giảm 5%.”

“Không cần đâu. Lần sau em đi mua vé đi. Với em thì không cần giấy tờ chứng minh thì người bán vé cũng sẽ bán giá dành cho học sinh.”

Nét mặt của cô có vẻ ngây thơ giống học sinh phổ thông, nếu như để cô đi mua vé thì rất có thể bị nhận lầm là nữ sinh 16 tuổi yêu đương sớm.

“Anh ganh tị hả? Em vốn trẻ trung ngồi ngồi như vậy lâu rồi, biết làm sao được?”

Bạn đang đọc truyện *Ấm Áp Nhất Là Lúc Tuyết Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Chương 5:

Thì ra khi con người đang yêu thì sẽ thấy thế giới này khác hẳn, đến cả bầu trời trong xanh hơn, sâu thẳm hơn. Gió thu lướt nhẹ, một vài khóm mây trắng điểm tô giữa bầu trời trong vắt, tất cả mọi sự vật sự việc đều hoàn mỹ vô khuyết.

Ôn Noãn nhón chân gồng mình nhảy lên, cố gắng hái chiếc lá hình quạt tựa như một lớp lụa vàng vương trên nhánh cây ngân hạnh. Trương Dực Chân vịn vai cô rồi đưa tay hái một chiếc lá cho cô.

Thật hâm mộ, vóc người của anh cao quá chừng luôn.

“Oa, anh nói thử xem, tại sao trên thế giới này lại có một lá cây xinh đẹp như vậy?”

Cô đặt chiếc lá hình quạt ấy lên chóp mũi, nhắm mắt lắng nghe hương vị vàng ươm tươi mát của mùa thu. “Mùa thu đẹp quá, không hổ là mùa yêu đương.”

“Sao lại có cách nói đó?” Gọi mùa thu là mùa thu hoạch thì còn tạm được, nhưng tại sao lại là mùa yêu đương?

“Từ đơn tiếng Anh của mùa thu gì?”

Anh đáp, “Fall.”

“Đúng, fall in love fall, uống cho anh thi tiếng Anh cấp 6 cao điểm quá mà ngay cả chuyện đơn giản như vậy cũng chẳng hiểu.” Cô thích chí kiêu ngạo hát cái cảm nhỏ, “Cho nên em thích mùa thu nhất!”

“Tới mùa đông, nhất định em sẽ nói 'mùa đông rất có cảm giác', đến tháng năm thì em nhất định lại nói 'thích mùa xuân nhất' -” Anh đã hỏi thăm được thói quen của Ôn Noãn. “Không được sao? Mỗi mùa đều có nét đẹp riêng.” Ôn Noãn cười ngây ngất. Mùa đông đương nhiên cũng rất đẹp, giữa bầu trời hoàng hôn gió lạnh thổi, hai người cùng ôm nhau dạo trên con đường đông người thừa thớt, cô có thể danh chính ngôn thuận lấy cớ sượt ầm để nắm tay anh, nếu anh mặc áo khoác thì cô có thể núp trong đó.

Trương Dực Chân thả lỏng tấm lưng, vóc người cao ngất thích chí dựa lên cành cây, đọc lại một câu đã xem vào nhiều năm trước, “Xuân có trăm hoa, thu có trăng. Hạ có gió mát, đông có tuyết. Nếu lòng thành thì không dính mắc, thời tiết nhân gian thay tốt thôi.”

Đây là một bài thơ kệ của thiền sư Vân Môn Tuệ Khai, tuy anh đã học thuộc bài thơ này lúc còn tiểu học nhưng đến hiện tại anh mới hiểu rõ ý nghĩa của câu nói “nhân gian thay tốt thôi.”

“Phải phải phải, ý của em là vậy đó.” Trương Dực Chấn thật lợi hại, đến thơ mà cũng có thể thuận miệng ngâm ra, còn bộ bạch được hết nỗi lòng của cô. Cô đột nhiên thấy tâm huyết dâng trào, “Trương Dực Chấn, trên móc khóa của anh có phải có một cây dao gấp không, cho em mượn dùng một chút. “Em muốn làm gì?” Không phải định mưu sát chồng chứ.

“Lát nữa sẽ biết.” Ôn Noãn xoay lưng Trương Dực Chấn lại, “Không cho phép anh nhìn lên.”

Vài phút sau, cô trả móc khóa vào túi anh, sau đó giang ngón tay tạo thành hình thoi thu hút tầm mắt của anh. Trên thân cây ngân hạnh màu nâu xám có một hàng chữ xiêu vẹo: Trương Dực Chấn, em yêu anh.

Đó là do cô vừa dùng cây dao nhỏ của anh để khắc.

“Sao hả? Em biết anh sẽ cảm động không nói nên lời mà. Em có sáng ý chứ?” Cô đang đợi khen ngợi.

“Em phá hoại môi trường.”

Anh nhanh chóng xoay người đi về phía dãy lầu hệ toán để che dấu khóe miệng đang mắt tự chủ cong lên. Ôn Noãn làm mặt quỷ với bóng lưng của anh, thật là một gã đầu gỗ không hiểu phong tình mà. Oán hận đi theo sau lưng Trương Dực Chấn, gồng sức giẫm thiết mạnh lên bóng của anh, muốn giẫm anh thành từng mảnh vụn để xua tan cơn giận trong lòng.

Cô điền hết những ô để trống chưa trả lời cùng sửa xong những câu hỏi làm sai, “Trương Dực Chấn, chủ nhật này anh có thời gian đi trung tâm điện máy với em không? Em muốn mua máy tính.”

Trong học kỳ này có rất nhiều môn học yêu cầu giao luận văn với báo cáo, đương nhiên sinh viên có thể tới phòng máy tính để làm nhưng máy nhà trường thường hay khởi động lại còn cô thì luôn quên save nên rất hay nghẹn họng nhìn màn hình tối thui, bận rộn cả buổi thành công cốc. Như Anh có một chiếc máy lấy ở nhà tới nhưng gần đây cô bận thi máy tính chuẩn II cấp quốc gia nên rất bận. “Em muốn mua của hãng nào, ram bao nhiêu?” Trương Dực Chấn bỏ bút xuống.

“Ai nha, em là người mù vi tính, chỉ cần có thể khởi động, lên mạng, gõ word, xem phim là ok. Thế nhưng tốt nhất nên chọn màn hình tinh thể lỏng ấy.” Phóng xạ như vượt hồ, cô không muốn dung nhan của mình bị hủy.

Anh suy nghĩ một lát, “Anh còn dư một chiếc laptop mới, còn mới tám phần, có điều ram không đủ mạnh để đáp ứng yêu cầu tính toán chuyên môn của anh nên đưa cho em dùng vậy.”

Cô đưa một tay chống má, ánh mắt dữ tợn, “Nếu cho em thì là của em đó, mà anh không sợ em cuỗm laptop bỏ trốn hả?”

“Nếu đuổi em dễ như vậy thì đáng ăn mừng rồi.”

“Anh mà như vậy nữa thì em sẽ giận!” Cô khò mình đứng dậy lớn tiếng rống giận giống bà mẹ ghê khiến cho hai sinh viên đang mở cửa bước vào phòng tự học sợ hãi chạy trốn để tránh tai bay vạ gió.

Thế nhưng nét mặt của Trương Dực Chấn thì... vui vẻ.

“Anh cười gì?”

“Em nhắm mắt lại thì anh không cười nữa.” Cô bán tin bán nghi nhắm mắt lại, “Tại sao?”

Anh cúi đầu xuống, hôn lên cái môi anh đang đang lái nhai. Đầu óc của cô bỗng trống không, giống như mới nãy vẫn còn đang ở trái đất nhưng giờ đã đi tới một tình cầu khác, cả người lâng lâng mất trọng lực.

Áp phích quảng cáo của tiệm bánh kem nọ không đứng chút nào, bánh kem có ngọt cách mấy cũng không so được một nụ hôn của người mình yêu.

Cô luôn có cảm giác đang mơ, giống như Alice trong giấc mơ lạc vào xứ sở thần tiên, nhưng khi cô choáng váng dựa lên bờ vai của anh để thờ thì nghe được tiếng tim đập thình thịch mãnh liệt như tim cô, cô rốt cuộc cũng tin thật.

Mặt cô đỏ bừng xấu hổ không dám ngước đầu lên mà dúi vào lòng anh thờ gấp, phàn nàn, “Sao anh không chịu báo trước để em chuẩn bị sẵn sàng chứ.”

“Việc này mà cần chuẩn bị gì chứ?”

“Ví dụ, ví dụ như để em thoa thêm ít son.”

Cảm nhận lồng ngực anh đang đập phồng một cách vui vẻ, cô tức giận lên án: “Anh vừa cười!” “Anh vốn đã quen cười.”

“Không giống, trước giờ anh chỉ cười có lẽ, bây giờ cười vui vẻ.” Cô đắc ý tranh công, “Còn không phải do em vừa hoạt bát lại đáng yêu khiến cho cuộc sống của anh tràn ngập màu sắc?”

“Bởi vì mặt mũi em rất buồn cười khiến cho cuộc sống của anh đầy sự hài hước.”

Ôn Noãn giờ tay cho anh một đấm, “Vậy thì tại sao anh lại thích em?”

Vì sao lại thích cô? Chính anh cũng không biết, giống như rơi vào một cái bẫy đầy lông vũ mềm mại, chẳng hề phát hiện và cũng không cách nào dứt ra được, hơn nữa lại vui vẻ đắm mình vào trong cái bẫy đó.

“Nói đi.” Cô lung lay vai anh.

“Em dính dai như vậy, trừ đồng ý ra thì anh còn làm gì được?” Anh buông tay, đáng vẻ cam chịu rất đáng thương.

“Anh! Tại sao anh luôn đối xử với người khác khách khí nhưng lại không chịu dỗ ngọt em chứ?” Không công bình mà.

Anh ăn nói đường hoàng, “Nói chuyện cũng phải nhìn đối tượng, thấy Nghiêu Thuần thì giảng lễ nghi, thấy Kiệt Trụ thì nói lời can ngăn, thấy em thì chỉ có thể nói như vậy.”

“Ghét muốn chết đi, thì ra anh chẳng hề có chút phong độ thân sĩ nào cả, thích bắt nạt người ta như vậy. Em muốn vạch đất tuyệt giao với anh, hơn nữa - hơn nữa không cho anh được phép nhớ em!” Cô quay lưng lại, nhặt quyển sách tiếng anh cấp 4 vừa vứt lên.

Anh không có phong độ? Thích bắt nạt người? Chắc hẳn chỉ có mình Ôn Noãn cho anh như thế thôi, nhưng ở trước mặt cô, anh không kiềm lòng được mà muốn chọc ghẹo cô một chút, giống như bé trai trong nhà trẻ muốn ghẹo bé gái vậy.

Ôn Noãn thường chỉ giận anh không quá 3 phút. Quả nhiên 1 phút 50 giây sau cô đã cười lăn cười lóc chỉ bài về ai đó viết trên vách tường.

Hay học vì phân hay o điểm, bài toán phương trình giải chẳng ra.

Hàm số thực biến học mười lần, tích phân nguyên hàm lòng rét run.

(Còn hai câu nữa nhưng tò mò toán nên không edit nổi, sorry vì giữ nguyên văn).

Vì phân thác phác đồa bắt thoát, tùy ky quá trình tùy ky quá.

Hồi biên ngữ ngôn bất hội biên, vi ky nguyên lý náo nguy ky.

“Ha ha! Bộ học toán thảm như vậy hả.”

“Chẳng phải em đã vạch đất cắt đứt quan hệ với anh rồi sao?” Trương Dực Chấn ôm vai cô hỏi.

“Tạm tha cho anh, sau này nhớ thể hiện cho tốt vào.” Cô nhăn mũi.

“Vậy thì có thể nói cho anh biết, cảm giác của em thế nào không?”

“Cảm giác gì?” Nói chuyện chẳng đầu chẳng đuôi, không hiểu nổi.

“My kiss.” “I don't know.”

Tuy nói không biết thì có vẻ hơi ngốc nhưng nói không thích thì có vẻ trái với lương tâm, nhưng cũng không thể nói “em rất thích anh hôn em” nha.

“Vậy thì -” Trán anh đụng trán cô, sâu trong yết hầu bật ra tiếng cười trầm thấp, “Chúng ta ôn tập thêm chút nữa đi.” Cả thế giới đều mỉm cười che mặt, không muốn quấy rầy sự ngọt ngào của bọn họ. Tối đó rất đẹp, mãi mãi, cô sẽ mãi mãi không quên được những ánh sao sáng cùng cảnh đêm hôm nay.

Cũng là một bầu trời đầy sao nhưng nó là của hai người bọn họ và chỉ thuộc về hai người bọn họ. Nếu như Ôn Noãn có thể giữ một nửa nhiệt tình cùng sức bền khi đi dạo phố thì leo lên đỉnh Everest cũng chẳng phải chuyện gì chơi.

“Chúng ta luôn một cặp có được không?”

Nhìn dây đồng hồ plastic có màu trái cây, bề mặt còn vẽ hoạt tiết nhân vật hoạt hình Nhật Bản, anh thấy đau đầu, “Kiểu này chỉ thích hợp học sinh cấp 2 đeo thôi.”

Trên thực tế, sau khi anh tốt nghiệp tiểu học thì không dùng đồ có hình phim hoạt hình nữa.

“Nhưng em thấy rất đáng yêu.”

Một tiếng trêu tức vọng đến, “Đừng làm khó hấn, nếu đeo cái đó thì e rằng Trương Dực Chấn sẽ núp ở nhà không dám ra ngoài mất. Em có thể tưởng nổi cảnh Trần Dật Phi vẽ tranh theo phong cách manga không?”

Ôn Noãn ngược đầu, nhìn thấy Diệp Phi Dương đang đứng trước mặt mình, “Chị Diệp? Chị cũng đi dạo phố hả?”

Diệp Phi Dương gật đầu với cô, sau đó nhìn Trương Dực Chấn, “Người xấu xa lắm, một chúng ta là thanh mai trúc mã mà yêu đương cũng không thềm

nói cho ta biết, ta phải nghe mấy đứa bạn trong lớp nói mới biết chuyện.” Cô ôm vai Ôn Noãn, cười bất thiện, “Em gái, chị biết Trương Dực Chấn nhiều năm rồi, nếu hần dám bắt nạt em thì hãy đến tìm chị, chị nhất định mách cho em biết một số chuyện xấu hổ không dám phơi bày cho người khác xem của hần hồi trước.”

“Tớ có chuyện gì mà không dám phơi bày cho người khác xem” Anh nhú mày.

Phi Dương chỉ chớp chớp mắt, “Bây giờ không thể nói. Ta sắp đi, không ở đây làm bóng đèn chướng mắt nữa, các người chơi vui vẻ đi.”

“Anh với chị Diệp quen nhau lâu rồi hả?”

“Ba của cậu ta là bạn tốt nhiều năm với ba của anh nên bọn anh đã quen nhau từ nhỏ.”

“Em không biết chuyện này!” Miệng cô đầy mùi chua.

“Chẳng phải bây giờ biết rồi hả.”

“Thanh mai trúc mã kiêm bạn cùng lớp, chẳng lẽ không nảy sinh tình cảm gì hả?”

“Nếu có thì còn tới lượt em sao?” Thì ra cô đang lo lắng chuyện này, “Ánh mắt của Phi Dương rất cao, anh chưa lọt nổi vào mắt của cậu ấy.”

Đến cả Trương Dực Chấn cũng thấy chướng mắt? Cô đã hiểu vì sao chị Dương đến bây giờ rồi mà vẫn chưa có bạn trai, là một người chủ nghĩa độc thân hoàn mỹ, “Vậy chị ấy thích kiểu con trai nào?” Chị Diệp vừa đẹp lại vừa có khí chất, không yêu đương thì thật lãng phí tài nguyên. Trương Dực Chấn nhún vai, “Hình như cậu ấy chỉ thích leo núi.”

Đạo hết các gian hàng khắp sáu tầng trung tâm thương mại nhưng hai tay vẫn trống trơn, không biết nên mua thứ gì.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là do bọn họ dành hết thời gian để đi dạo các shop quần áo cùng thú bông. Nhưng không thể mua chuột Mickey hay búp bê làm quà tặng được.

“Dực Chấn, anh cho em vài ý kiến đi. Mua rượu nho được không?”

“Công ty của ba anh làm xuất khẩu rượu nho, trong nhà có rất nhiều.” Anh vịn vai cô, “Cần gì phải mua quà, thực ra chỉ cần em tới đó là được rồi, nói không chừng ba mẹ anh còn tặng em quà gấp mặt nữa đó.”

Cô trừng mắt lườm anh, Trương Dực Chấn chẳng hiểu cho sự hồi hộp của cô chút nào, “Lần đầu tiên tới nhà anh mà chẳng lẽ em chỉ mang theo hai ‘nải chuối tiêu’ này?” Cô uốn uốn mười ngón tay thon dài.

“A, hay tặng hoa nhỉ.” Cô đột nhiên có dự cảm.

Sao vừa rồi không nghĩ tới nhỉ, hoa hần là quà ra mắt tốt nhất.

“Nhưng mẹ anh dị ứng phấn hoa.”

Lại không được? Thật sự khó phục vụ mà.

Ôn Noãn khụ một tiếng, “Em không bị dị ứng phấn hoa.” Vì sao anh chưa bao giờ tặng cho em?

“Thực ra hôm qua anh có chuẩn bị một bó định tặng cho em.”

“Thật hả? Hoa gì?” Cô vui mừng đeo theo hỏi.

“Anh cũng không rõ hoa đó tên gì nữa.” Anh nhú mày, khổ sở nghĩ không biết nên dùng tư thế nào để miêu tả, sau đó không nhanh không chậm nói, “Đại khái là phiến lá màu xanh, bông khá lớn, hình tròn, màu trắng hơi ngả vàng.”

“Có rất nhiều hoa giống như vậy.”

Quả nhiên cô quên ngay căng thẳng và cả việc mua quà, kéo tay anh xuống thang cuốn, “Chúng ta đi đến nhà của anh ngay đi.”

Tới nhà của anh, cô chỉ kịp chào hỏi ngắn gọn xong thì Trương Dực Chấn dẫn cô vào nhà bếp ngay.

“Ở đâu?”

Ôn Noãn nhìn theo ngón tay của anh -

Trên gạch men màu đỏ tía, là một búp bông cải tươi mới. “Được lắm, anh lại gạt em!” Cô nhào tới muốn sắp là cà với anh nhưng lại bị ôm vào lòng.

Mẹ Trương ở phòng khách khó hiểu ngó vào bếp.

“Hai đứa nhỏ này muốn ăn cái gì thì nói ẹ biết, cần gì phải chạy vào phòng bếp làm gì?” Ôn Noãn thoát khỏi vòng tay của Trương Dực Chấn, cười hi hi, “Con xuống giúp nấu ăn.” “Con biết nấu ăn?” Mẹ Trương và Trương Dực Chấn cùng kinh ngạc.

“Đương nhiên.” Cô không chút do dự mà khoe khoang chút xíu ưu điểm của mình, “Đâu chỉ biết thôi, con làm rất thạo nữa!” “Lần đầu tiên cháu đến nhà, sao lại để cháu phụ việc được chứ? Đi phòng khách xem tivi nói chuyện với nhau đi.” Mẹ Trương trù mẩn nói.

“Phải.” Ba Trương cũng đến, phòng bếp vốn rộng rãi chợt nhồi nhét cả bốn người nên hơi chật chội. Sau đó ông thức thò sờ mũi đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Cháu tên là Ôn Noãn đúng không? Đây là lần đầu tiên Dực Chấn dẫn bạn gái về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Ám Áp Nhất Là Lúc Tuyết Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Biết con trai muốn dắt bạn gái về nhà nên ông mặc kệ công việc mà bận rộn suốt cho tới trưa, quét dọn từ phòng khách đến sân thượng sạch sẽ thơm mát không nhiễm một hạt bụi. Nhưng sao không ai khen ông mà đứng hết ở chỗ này nhỉ? [1]

“Không sao, con thích nấu ăn.” Đây là lời nói thật lòng.

“Có ai từng ăn thử chưa, không bị loét dạ dày chứ? Có muốn anh đi chuẩn bị thuốc cấp cứu bao tử hay gọi bệnh viện hẹn phòng trước không?” Trương Dực Chấn nghiêm trang đứng ở bên cạnh chen lời.

Nhìn sao cũng thấy Ôn Noãn không giống con gái có thể vào bếp, cô thực sự có thể phân biệt được muối, bột ngọt hay gia vị khác sao?

“Bác Trương, ngài nhất định phải cho con cơ hội biểu hiện thật tốt để lấp kín miệng của anh ấy lại.” Cô mỉm cười, giơ cây dao phay sáng lấp lánh, tư thế rất giống như võ sĩ Nhật Bản đang rút kiếm, “Hẹn phòng trước thì miễn. Còn thuốc bao tử thì nên chuẩn bị một chút. Em sợ lát nữa ai đó ăn nhiều quá sẽ tiêu hóa không nổi.”

Kết quả Ôn Noãn đã có thể chứng minh cô giỏi bếp núc.

“Chúng mình có cần giúp rửa chén không?”

Ôn Noãn no nê ngồi trên ghế sofa da nhìn vào bếp, mẹ Trương cùng ba Trương bận rộn trong bếp lâu rồi mà vẫn chưa chịu ra, chẳng lẽ chén bát hôm nay rất khó rửa hả?

“Không cần, đó là thời gian riêng của ba mẹ anh, cũng chẳng biết họ thì thăm to nhỏ gì với nhau nữa.”

Cô lười biếng tựa lên thành ghế, nhin không được ợ một tiếng. Cô thẹn thùng che miệng lại, cũng tại ba mẹ Trương Dực Chấn quá nhiệt tình, cứ không ngừng khuyên cô ăn nhiều thêm chút nữa.

Ở trong thành phố xa lạ này, đây là lần đầu tiên cô bước vào một hộ gia đình, biết rõ tường tận từ trong ra ngoài, chỗ nào ấm hoặc chỗ nào lạnh, ăn canh cá hồ do ba Trương Dực Chấn nấu, cô có cảm giác như mình không phải là người tha hương nữa.

“Hay chúng ta đi giúp một chút đi, đến nhà anh ăn uống nhiều như vậy, thật ngại.”

“Em như thế này thì đâu tính là ăn không?” Một nửa thức ăn trên bàn đều do cô làm. Thật không ngờ cô còn có ngón nghề này. Từ vo gạo tới rửa rau, chặt thịt, rọc cá, cầm dao băm cách cách rất có nghề, kho hấp chiên xào đều thạo, còn thạo nghề hơn cả mẹ của anh.

Chỉ có điều món ăn của cô làm chẳng khác gì của mẹ, vừa ngọt lại vừa ngấy.

“Thật không ngờ em còn biết nấu ăn.”

Hé hé, bởi vì bản thân thèm ăn nên học, cô lén nghĩ trong lòng, sau đó vênh váo nói: “Anh biết nấu cơm không?”

“Anh biết rửa chén.”

“Hỏi một đằng mà trả lời một nẻo.” Ôn Noãn không hài lòng kháng nghị nhưng cũng không nhin nổi mà tưởng tượng.

Sau này cô với Trương Dực Chấn có phải cũng tốt đẹp như ba và mẹ anh, cùng nhau rửa chén trong nhà bếp suốt mấy chục năm, kể cho nhau những chuyện lật vật trong ngày, khi tắt nước thì những chén đĩa men sứ trên kệ đều sạch bóng, như thể lăng mạn biết bao.

“Anh cũng biết dùng lò vi sóng với nồi cơm điện.” Anh nói.

Hai thứ đó thì có thể làm ra được món gì ngon chứ? Cô cảm thấy bản thân thật vĩ đại, “Bá em làm thầy đi, vì sư nhất định sẽ truyền tất cả sở học cho con.”

Anh ngó lơ cô, nói thật anh còn ước gì được ăn thức ăn nhanh hâm trong lò vi sóng hơn.

“Món em nấu là mỹ thực Tô châu chính tông, anh đừng phủ định như vậy được không?” Khẩu vị của bản thân có vấn đề mà còn muốn trách cô? “Vậy thì tại sao em không giống người đẹp Giang Nam là lướt dịu dàng vậy?”

“Em không phải là người đẹp Giang Nam thì là gì?” Cô giận giữ nhéo một bên tai của anh.

Trương Dục Chấn hạ thấp giọng, nói khề, “Em là một vệt sáng.”

Cuộc đời anh vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, ngày tháng trôi qua rất bình thường, hơn nữa anh cũng muốn mình cứ sống như vậy mãi. Nhưng chiều mưa nọ, một vệt sáng bỗng rơi lên con tim vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng của anh. Gặp gỡ Ôn Noãn, anh mới biết những năm tháng anh sống trước đây có một lỗ đen rất lớn, còn cô là một vệt sáng, xuyên qua tấm cửa sổ đen trắng rõ ràng (con mắt ấy) khiến cho thế giới vừa lý trí lại quy cũ xuất hiện cầu vồng bảy sắc.

“Hà? Anh nói gì?” Thực ra cô nghe rõ nhưng hi vọng anh lặp lại lần nữa.

“Có đọc

Bạn đang đọc truyện *Ám Áp Nhất Là Lúc Tuyết Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Chương 6: Mùa đông năm nay không quá lạnh.

Tiết trời vào đông, thời tiết bắt đầu trở lạnh, chỉ có cây bách tùng chịu được rét mới còn khoác lên mình vẻ ngoài xanh biếc.

Trương Dục Chấn vừa rời khỏi dãy lầu trọ thì đã thấy Ôn Noãn ngồi trên thềm đá ven đường ở đối diện đang xoay sở với chiếc vòng liên hoàn trong tay, gồng nảo suy nghĩ nên làm như thế nào thì mới tháo được, ở hai bên trái phải đặt hai phích nước nóng, một phích màu hồng một phích màu lam.

“Không phải đã nói để anh đi tìm em rồi sao?”

“Em muốn gặp anh sớm hơn.” Ôn Noãn đứng dậy phui quần jean, “Anh theo giúp em lấy nước được không?”

“Phòng ngủ của mấy em không có bình thủy điện hả?” Hầu như mọi phòng trọ đều giấu món vũ trang vi phạm lệnh cấm này.

“Do không cẩn thận không dấu kín nên đã bị bà đi dưới lầu tịch thu sung công rồi.” Cô thẳng người, “Mỗi người cầm một cái.”

“Tốt như vậy?”

“Bây giờ còn rỗng, đợi lát nữa phích chứa đầy nước nóng thì anh phải cầm cả hai.”

Xem ra Ôn đại tiểu thư đã tính toán kỹ rồi đây.

“Hồi mới vào đại học, mỗi lần em đi lấy nước đều phải xách theo hai phích nước, bình hoang mã loạn, mỗi lần đứng trong phòng chờ lấy nước sôi em đều phải tìm cho được một anh chàng đẹp trai vừa cao lớn vừa đẹp trai giúp em mở vòi, sau đó thì tìm tới tìm lui, cuối cùng hai tháng sau em đã tìm thấy.”

“Bạn trai trước đây của em?” Không biết cô có nhận được 'lá thư tình năm đó' nào chưa nhỉ?

“Ha ha, em tìm được phích điện.” Ôn Noãn đẩy anh ra đằng trước kéo khoảng cách của hai người chừng một bước ngắn, “À, anh đi đằng trước đi.” Rồi ở sau lưng vừa đi vừa len lén giơ ngón tay đo đạc chiều cao cùng chiều rộng vai anh.

“Em núp ở đằng sau làm gì vậy?” Ánh tím lấy phần cổ của cánh tay nhỏ nhắn của cô, cảm giác rất mềm mại, lòng bàn tay ấm áp vuốt ve nhẹ nhàng, từ từ in một dấu ấn lên tay của cô. Từng ngón tay khoai trá đan vào nhau, thời gian dần qua, hoa dần nở.

“Tại sao không nói chuyện? Yên lặng như thế chẳng giống em tí nào.”

“Nói vậy, em luôn đi kèm theo nhả như vậy mà.” Cô rất không đi kèm theo nhả lớn tiếng phản bác, khi đi qua cổng phụ 5 thì giọng nói bắt chợt vui vẻ hẳn lên, “Nghe nói đi ra từ cổng này rồi quẹo trái sang đường Đức Dương có một nhà hàng lẩu Hàn Quốc mới mở tên là Hán Giang Cáp, nghe nói

thức ăn ở đó cũng không quá cay. Sau khi lấy nước xong thì chúng ta tới đó ăn cơm chiều có được không?”

“Chẳng lẽ trừ việc ăn uống thì em không có việc gì có ý nghĩa hơn hả?” Đi chung với bạn học Ôn Noãn thì đề tài chính luôn là ăn, uống là nhạc đệm.

Chẳng lẽ bất ai cũng phải như anh, địa điểm hẹn hò không phải là viện mỹ thuật thì là viện bảo tàng hay đài thiên văn - “Tính ra thì yêu đương với anh cũng có thu hoạch, cho dù có ngày chia tay thì em cũng coi như đã học được không ít kiến thức, không uổng phí mấy năm sống trên đời.”

“Không cho phép nói chia tay.” Anh cầm chặt mười ngón tay mảnh khảnh của cô, trong lòng bàn tay đồ đầy mồ hôi.

Có không ít cặp tình nhân đang thì thầm nói cười với nhau đi lướt qua họ, anh hồi trước nhìn thấy mấy cặp đôi dính lẹo với nhau này thì đã thấy muốn nôn nhưng bây giờ anh rút cuộc cũng hiểu được cảm giác không muốn tách rời ấy, hơn nữa chân thành hi vọng mỗi người đều có thể tốt đẹp như anh và Ôn Noãn.

“Người ta chỉ nói đại thôi mà. A, hôm nay là 24 âm lịch, là tiết lập đông, chúng ta phải đi ăn mừng mới được.” Như thế chắc có ý nghĩa rồi chứ, coi như phát huy mạnh mẽ tinh thần văn hóa dân tộc. Cô hùng hồn trả lời, “Một người nhiệt tình với ăn uống chứng tỏ người đó nhiệt tình với cuộc sống, em nhiệt tình với cuộc sống thì có gì không tốt?” Ăn ăn uống uống là nhiệt tình với cuộc sống?

“Nếu muốn phát huy mạnh mẽ tinh thần văn hóa dân tộc thì không phải nên ăn cơm Tàu hả?” Anh không dễ bị lừa bịp đâu nhé.

“Việc này - cùng lúc xúc tiến trao đổi quốc tế ấy mà.” Hề hề, dạo gần đây cô đang học khóa kỹ xảo đàm phán trên thương nghiệp nên biết áp dụng được chút ít. Trương Dục Chấn rất bội phục Ôn Noãn, mỗi lần anh nói ra một câu đã kích thì cô sẽ có biện pháp đáp trả mạnh mẽ hơn và giàu sự liên tưởng.

Anh đang chuẩn bị tiếp tục bàn luận về vấn đề này nhưng chợt ánh mắt của Ôn Noãn nhìn ra xa, anh nhìn theo, nhìn thấy Tống Hành Văn đang thân mật đi ra cổng trường cùng một nam sinh mặc tây trang.

Mà người đó tuyệt đối không thể là Ngô Đạc. Trương Dục Chấn hết cách mặc cho Ôn Noãn kéo đi theo dõi sau lưng Tống Hành Văn, hai người bọn họ một mỗi người mang theo một phích nước giữ nhiệt đi trên đường cái nên lâu lâu sẽ bị người ta nhìn lại.

Đi tới ngã tư đường, người đàn ông mặc âu phục đó với Hành Văn dừng bên cạnh một chiếc xe màu đen, anh ta cúi đầu nói mấy câu, sau đó hôn lên gò má của Tống Hành Văn rồi lên xe rời khỏi.

Ôn Noãn mở to hai mắt, há to mồm, cô nhét âm phích màu phấn hồng vào tay Trương Dục Chấn, “Anh về trường lấy nước giúp em đi.”

Tống Hành Văn đang định quay về trường học thì đột nhiên nhìn thấy Ôn Noãn, cô kinh ngạc khoảng một giây rồi lập tức bình tĩnh trở lại.

“Anh ta - anh ta là ai vậy?”

“Là con người.” “Đừng nói lãng đi vấn đề chính, tớ đang hỏi cậu với anh ta có quan hệ như thế nào?” “Là bạn trai tớ.”

Tống Hành Văn bị cô lăng nhăng phát điên, ném cho cô một tấm danh thiếp.

“Senior Economist Âu Dương Tuyển bộ phận chứng khoán giao dịch ngoại tệ cả nước thuộc chi nhánh Hoa Đông ngân hàng Trung Hoa.” Ôn Noãn cầm danh thiếp mạ vàng mắt hai hơi mới đọc xong, “Tên dài quá.”

Hành Văn nhún vai, “Đây là quy định của bọn họ.”

Ôn Noãn im lặng nửa ngày, “Vây - còn Ngô Đạc?”

“Bọn tớ chia tay rồi.” Giọng nói của cô bình thản, không buồn cũng chẳng vui.

“Tại sao phải chia tay? Vì sao tớ không biết?”

“Cậu cũng không phải là con giun trong bụng tớ nên sao cái gì cũng biết được.”

“Ngay cả chuyện quan trọng như vậy mà cũng không chịu nói cho tớ nghe thì còn coi nhau là bạn tốt nữa hay không!” Cô ai oán lắm lắm.

“Cậu nói chuyện yêu đương với Trương Dục Chấn cả ngày thì làm sao có thời gian lo chuyện của người khác chứ. Dù sao bây giờ cậu cũng biết rồi.”

Ôn Noãn chần chờ một lát, dè dặt hỏi, “Các cậu... ai nói chia tay trước?” Hành Văn là một cô gái có lòng tự trọng rất mạnh, chắc có lẽ bị người ta quăng nên mới khó mở miệng?

“Còn phải hỏi sao, đương nhiên là tớ!” Cô kiêu căng lườm mắt.

Ôn Noãn than thở, “Không phải các cậu đang tốt lắm sao, sao nói chia tay là chia tay?”

“Tớ không biết.” Ánh mắt của Tống Hành Văn nhìn mặt trời ở phía xa đang khuất sau cao ốc. Hoàng hôn mùa đông tới sớm, ánh nắng từ từ tắt ngấm, cảm giác cô quạnh còn hơn cả ban đêm lúc này khiến cho cô cảm thấy cuộc đời mà bèo mây, không có lý do gì để phiền muộn cả.

Trời cũng tối rồi, biết nói gì hơn?

Chín giờ, cảnh đêm vô biên. Ôn Noãn mặc quần áo ngủ đứng chờ dưới dãy lầu trọ, mái tóc buộc đại kiểu đuôi ngựa, lòng nóng như lửa đốt nhìn xung quanh, khi nhìn thấy Trương Dực Chấn ở xa đi lại thì con mắt sang lên, chạy không ngừng về phía đó.

Giờ chai rượu Bacardi Breezer trong tay lên, “Dực Chấn, Dực Chấn, mau giúp em mở nó ra.” Kể từ khi vô tình uống được loại rượu trái cây nhẹ nhàng khoan khoái này thì cô rất thích nó, nhưng hôm nay mua về thì mở sao cũng không được. Cô nhớ lần trước Trương Dực Chấn mở hai nắp chai một cách dễ dàng nhưng tại sao khi ở trong tay cô lại cứng nhắc khó ư như vậy chứ. Cô đã cầu cứu mọi người trong phòng trọ rồi dùng lưỡi dao nhọn hay chìa khóa để nạy ra, tới cái cạnh bàn, cái xềng, ngâm nước nóng cũng đều dùng cả nhưng nó vẫn bất động như cũ.

Trương Dực Chấn nhận chai rượu, đưa tới gần bực đá ven đường giết một cái, nắp bình kêu to rồi rơi ra. Cô hưng phấn vỗ tay, nhận lại.

“Ôn Noãn tiểu thư, giữa hai hai giờ khuya em gọi anh tới đây gấp chính là vì chuyện này?” Trương Dực Chấn nghi hoặc, “Sao gần đây mọi người đều thích uống rượu nhỉ?”

“Ai nữa?”

“Ngô Đặc, mấy hôm trước say xin tới mức không bò nổi lên giường.”

“Anh ấy không phải tự xưng mình là thiên hạ không đối thủ hay sao, uống với ai vậy?”

“Trừ chính cậu ta chúc say bản thân thì còn ai khác có thể chúc say được cậu ta chứ.”

Ôn Noãn nói khẽ, “Anh ấy chia tay với Hành Vân.” Cũng là uống rượu nhưng cô 'chúc mừng nhân sinh đắc chí'; còn Ngô Đặc thì 'nâng chén giải sầu sầu càng thêm sầu’.

“Anh biết.” Trương Dực Chấn cầm lấy cái chai trên tay của cô, đưa lên miệng uống vài hớp, cũng không ngại uống trúng nước miếng của cô.

“Ồ, lúc nào?” Cô còn tưởng mình là người đầu tiên biết tin này chứ.

“Chính là lần cậu ta uống say.” Say rượu nói lời thật, lúc cậu ta ý thức mơ hồ còn tưởng nhầm anh là Tống Hành Vân nên đã than vãn cả một buổi.

“Vậy sao anh không nói cho em biết?”

“Mấy chuyện nhầm chán ấy có gì đáng nói.” Đầu phải ai cũng như cô, nhiều chuyện siêu cấp vô địch thủ.

“Được rồi, bây giờ tâm trạng của bốn cô nương đang tốt nên không so đo với anh. Nè, em có một tin tốt muốn báo cho anh biết, em có một người bạn trên mạng nickname là 'Bay lượn lúc nửa đêm', vừa rồi đang chat với nhau thì cậu ấy bảo anh ấy hơi thích em.” Ôn Noãn tươi cười chia sẻ với anh chút xúu lòng hư vinh vừa được thỏa mãn của cô.

Nhìn thấy, cô không phải như ai kia có chuyện đều giấu giấu diếm diếm, cứ toàn giả vờ không nói không rằng.

Trương Dực Chấn chậm rãi quay lại tát cho cô một xô nước lạnh, “Nói không chừng tên đó là sát nhân cuồng trên mạng; dạo gần đây thường xuyên có mấy vụ án mượn danh nghĩa hẹn bạn gái trên mạng ra gặp mặt để cướp bóc.”

Bay lượn lúc nửa đêm? Nhìn nickname cũng thấy rất đáng nghi rồi.

Mà QQ của cô cũng không cài đặt chế độ duyệt, người ta chỉ cần thêm bạn thì sẽ xuất hiện ngay trong sách sạch bạn của cô, giống như một sân nhà không có hàng rào, không hề phòng bị.

Anh thường xuyên đề ý tới, sợ cô bị thương tổn, lón lên trong hiện thực giống như rừng rậm đầy thú dữ ăn thịt người này, sao cô lại có thể có suy nghĩ như trẻ thơ vậy chứ?

“Không đâu, ít nhất em vẫn có năng lực phân biệt được người tốt kẻ xấu, cậu ấy là một người rất chân thành.” Trương Dực Chấn luôn cảm thấy cô còn nhỏ nên cần phải dắt tay hay nâng niu như bảo bối, nhưng thực ra cô vẫn có thể sống bình an tới bây giờ đó thôi, không có chuyện gì phải khiến người khác lo lắng cả. “Bây giờ em đã đủ 20 tuổi rồi, đã có năng lực dân sự cùng hình sự, biết chịu trách nhiệm với hành vi của bản thân.” Căn bản không cần phải có người ở bên cạnh cả ngày bảo cô nên làm cái này hay không nên làm cái kia.

“Xem ra em rất vui vẻ.” Anh lạnh nhạt nói.

“Em đương nhiên vui vẻ.”

“Em thích cậu ta hả?” Anh đút tay vào túi quần.

“Đương nhiên không thích.” Nói nhảm, nếu như em thích thì sao lại chủ động theo đuổi anh?

“Vậy thì em vui vẻ như vậy làm gì?” Sắc mặt của anh trở nên bất thiện.

“Có người thích đương nhiên là một chuyện rất vui vẻ, chẳng lẽ được người ta ái mộ mà vẫn trung cái mặt đau khổ hay cao ngạo?”

“Vậy em vui về một mình đi, khỏi cần nói cho anh biết.” Anh lạnh lùng nói.

“Được, về sau có chuyện gì em cũng không nói cho anh nữa.” Cô dậm chân, muốn đoạt lại chai rượu, “Đó là của em.”

“Nhưng anh mở.”p>

Bọn họ chẳng ai nhường nhau mà tròn mắt nhìn nhau, lại đồng thời dời mắt nhìn bức tường xám trắng bên cạnh. Cô chợt hiểu, cười khi khi, “Anh đang ghen phải không?”

“Ai nói?”

“Ánh mắt của anh nói.” Ôn Noãn tiếp tục cười, “Em cũng đâu có thích cậu ta, anh tức giận làm gì chứ? Lẽ ra nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng.”

Mình đang ghen tỵ hả? Anh mờ mịt, không biết cảm giác xa lạ trong con tim có phải được gọi như vậy không.

Thì ra đây là ghen tỵ. Anh không nhớ mình đã từng ghen tỵ với ai chưa nhưng khi cô cười nói: “Em đương nhiên rất vui” thì anh đã bắt đầu ghen ghét cái người nọ. Thì ra ngoài anh cũng có người khiến cô cảm thấy vui vẻ như vậy.

Đương nhiên đó chỉ là suy nghĩ vẩn vơ, anh biết rõ người trong lòng của Ôn Noãn là anh nên anh không cần phải nghi kỵ một người bạn ảo trên mạng.

“Anh không có.” Anh cảm thấy thừa nhận mình ghen tỵ là một chuyện rất thảm hại nên quơ quơ chai rượu trong tay, quả nhiên đã đi dời được chú ý của cô.

“Sao anh uống sắp hết rồi? Nếu anh không chứa cho em một chút nào thì em sẽ chết không nhắm mắt đó.”

“Mồm thôi.”

“Em đây là 'đồng ngôn vô ký'.” Ôn Noãn vô tội mở to hai mắt.

Trương Dực Chân lập tức phản bác, “Vừa rồi ai âm ỉ mình đã tròn 20, có năng lực dân sự cùng hình sự?”

“Bất kể ra sao thì em vẫn nhỏ hơn anh một tuổi, anh phải chiều chuộng em.”

“Con nít con nôi thì uống rượu làm gì, sau này đừng uống nữa.” Giọng điệu của anh vô cùng sùng nịch cùng dung túng. “Độ cồn của rượu này còn thấp hơn cả bia, vừa ngọt lại không say.”

“Dù sao thì nên uống ít một chút, anh không muốn bạn gái của mình sau này mình mẩy đầy mùi rượu.”

“Ồ, hiện tại anh bắt đầu thích quần em rồi hả.” Cô đoạt lấy cái chai uống một ngụm hớp cuối cùng bên trong, kháng nghị.

Thực ra, cô rất thích bị anh quần, làm như vậy cô mới biết mình trong lòng của Trương Dực Chân rất quan trọng.

Chỉ coi trọng cô thì mới quần cô.

“Em không thể chạy nhanh hơn nữa hả? Sóng là phải vận động.”

Trương Dực Chân nhìn điệu bộ thờ phỉ phò đang ra sức chạy của Ôn Noãn nhưng tốc độ lại chẳng khác gì anh đang đi bộ thì không biết nên tức giận hay nên cười nữa.

Trường học có điều khoản quy định mỗi học kỳ sinh viên phải chạy bộ buổi sáng đạt đến tiêu chuẩn đề ra, phần lớn sinh viên đã nhân đầu tháng chín đẹp trời đã gồng mình chạy xong, chỉ có bạn học Ôn Noãn lười nhác hết hạn ngày này đến hạn ngày kia, tới giờ vẫn chưa hoàn thành xong nhiệm vụ.

“Nói bậy, em cảm thấy sống là phải đứng im. Anh nghĩ xem con thỏ với con rùa ai thích vận động hơn, ai sống lâu hơn?” Cuối cùng cũng tới đích, cô đứng ở ven đường thở dốc, nhìn Trương Dực Chân mặc quần áo thể thao ngắn gọn, giày thể thao sạch sẽ, vô cùng tuấn tú thì lại ghen tỵ đáng về khi chạy của anh ưu nhã hơn mình.

Một cặp vợ chồng già đi mua báo híp mắt mỉm cười nhìn hai người bọn họ cãi nhau.

“Tóc của em tại sao lại thành ra như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Ấm Áp Nhất Là Lúc Tuyết Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Tóc của cô loạn thành một núi, thật sự đã vượt quá sức tưởng tượng của anh.

“Phải rời giường sớm như vậy thì sao người ta có thời gian chải tóc? Lại nói dù chải đầu thì chạy đường dài như vậy cũng rồi nên em đã chuẩn bị sẵn -” Cô lấy một chiếc lược ra khỏi túi áo thể thao, “Bây giờ có thể chải chuốt rồi.”

Cô gặm kẹp tóc trong miệng, khó khăn đưa lược ra phía sau, bởi vì không có gương nên cô chỉ có thể mò đại. Trương Dực Chân lắc đầu đặt cô ngồi lên trên ghế đá ở ven đường. “Anh giúp em.”

Sương sớm lượn lờ như từng thước lụa mỏng che mờ con phố tối mờ cây cối bên đường, mờ ảo như tiên cảnh chốn nhân gian.

Ôn Noãn lật tờ báo vừa mua đọc lớn tiêu đề cho anh nghe: “Một kiến trúc sư nổi tiếng ở nước Anh về nước thăm quê cũ.”

“Hà, anh biết không, ước mơ lúc nhỏ của em chính là trở thành kiến trúc sư đó? Nếu như có thể nhìn thấy từng ngôi từng ngôi mà được mình thi công hoàn thành, khi đó sẽ thấy thành tựu biết bao.”

“Vậy sao lại từ bỏ?”

“U, bởi vì em nghe nói muốn làm kiến trúc sư thì phải ra công trình khảo sát tiến độ, em sợ bị nắng làm đen da.”

“Em nên đen một chút.”

“Thật hả? Anh cũng cảm thấy thích màu da mặt ông khỏe khoắn được ưa chuộng năm nay sao?”

“Không, anh thấy nếu như em đen hơn thì nhìn vào không giấy ngu ngốc nữa.”

Quả nhiên cô muốn đứng lên xoay người lại tấu anh một trận nhưng lại quên rằng tóc mình còn nằm trong tay anh, tóc bị kéo nên kêu thảm một tiếng, không tình nguyện ngoan ngoãn ngồi xuống. “Anh chải đầu nhanh lên đi, lát nữa em muốn báo thù rửa hận!”

Anh không phản ứng lại mà vẫn bình tĩnh cầm lược chải đầu chải tóc chậm chậm, sợ làm cô đau, dè dặt không dám dùng nhiều sức.

“Thấy mái tóc vừa đen vừa bóng của em chứ? Nhưng tiếc chỗ mỗi sáng đều phải chải tóc. Hay là cắt tóc ngắn như chị Diệp, anh thấy được không?”

“Đều đẹp.”

Tóc dài hay tóc ngắn, béo hay gầy, mặc bộ đồ này hay bộ đồ nọ, chẳng có vấn đề gì cả.

Chỉ cần là em thì gì cũng được cả.

“Nói cũng như không.”

Nhưng nói ra thì cô thực sự không muốn cắt bỏ mái tóc nuôi được mấy năm. Hơn nữa cắt ngắn thì sẽ không còn cơ hội cho Trương Dực Chân chải đầu giúp cô.

Thế nhưng khi nhìn cửa kiếng ở một cửa hiệu nằm ven đường để nghiệm thu kết quả thì cô lập tức quyết định không nhờ anh giúp chải tóc nữa.

Chẳng hơn gì lúc rồi.

“Thôi để em tự chải lại vậy.” Cầu người không bằng cầu mình. Ôn Noãn xoa tóc chải lại, quyết định tự lực cánh sinh, “Em còn tưởng không có gì mà anh không làm được, thì ra bàn tay lại ngu ngốc như thế.”

“Anh chưa từng chải tóc nên tất nhiên không có kinh nghiệm gì rồi.” Anh nhú đôi mày rậm đen tự thanh minh, chẳng lẽ Ôn Noãn hy vọng anh có kinh nghiệm chải đầu cho con gái hay sao? “Em lo tìm cách thi bù đủ điểm môn chạy 800 mét học kỳ này đi.”

Thật mất mặt, nào có sinh viên đại học nào phải thi lại vì trượt môn thể dục chứ.

“Em có ý này, cuối tuần này trước khi thi anh chạy trước em đi, anh có mặt thì em sẽ có lòng tin thi đậu.”

“Có mặt anh? Chỉ bằng cầm một đĩa sườn xào chua ngọt đặt ở vạch, người thấy mùi thơm thì em nhất định sẽ chạy như bay như bị ai nhập.”

Cô nghe xong còn coi là thật, “Vậy anh dứt khoát làm luôn cả hai, cầm một đĩa sườn xào chua ngọt chạy trước em. Quyết định như vậy nha, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy.” Hề hề, cô đặc chí không cho anh từ chối.

Nhưng có một số việc không giải quyết dễ như chạy bộ.

“Hành Vân với Ngô Đặc không thể làm lành được à? Hay anh đến khuyên Ngô Đặc đi. Anh ấy là con trai, nếu chịu cúi đầu thì nói không chừng Hành Vân sẽ hồi tâm chuyển ý.”

Anh quàng vai cô, “Người ngoài như chúng ta không có quyền nhúng tay vào việc này đâu. Hai người họ đều là người thông minh, nếu như giải quyết được thì họ đã tự giải quyết với nhau rồi; nếu như đã không có cách nào cứu vãn thì chúng ta có khích lệ mấy cũng vô dụng thôi.” Vận mệnh đều nằm ở trong tay của mỗi người, thứ mà bạn bè có thể giúp chỉ là vài câu an ủi đơn giản. Bất kể bạn xuất phát từ mục đích tốt đẹp hay xấu xa thì cũng không thể bao biện làm thay, càng không cách nào thay đổi được sự thật.

Thì ra có nhiều chuyện nói thay đổi là thay đổi. Sương sớm dần tan, mới đó đã không còn tung tích. Tình yêu tuổi hai mươi cũng yếu ớt như vậy, chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng đủ thổi tan.

“Đừng buồn.” Anh nắm lấy tay Ôn Noãn, “Người khác thấy em rầu rĩ như thế nhất định sẽ cho rằng chúng ta chia tay đó.”

Cô thở dài một tiếng, biết mình đang nghĩ ngợi lung tung, hơn nữa công chúa người ta còn chưa vội mà cung nữ cô đã vội gấp, “Nhìn lúc Hành Vân đứng cạnh Ngô Đặc hết như một đôi kim đồng ngọc nữ vậy, em từng nghĩ cho dù chúng mình có chia tay thì bọn họ cũng không chia tay.”

Cô cũng không muốn Trương Dực Chấn nghĩ ngợi nhiều nên hỏi thêm, “Thực ra em đang lo sau này vào căn tin ăn cơm sẽ không thể chen ngang nữa rồi.” Chỗ hội học sinh sẽ phải người xuống phụ trách việc giám sát cùng sắp xếp thứ tự chờ đợi ở căn tin. Thân là bạn gái của hội trưởng nên được đối xử đặc biệt, thường sẽ có người chủ động tới dắt Hành Vân đến gần bệ cửa.

“Đừng lo, bây giờ em vẫn là bạn gái của bạn tốt của hội trưởng, đãi ngộ vẫn y như cũ.”

“Nếu như có một ngày em cũng như Hành Vân mặc kệ anh đi tìm niềm vui mới thì anh sẽ như thế nào?”

“Vậy quá tốt rồi, bây giờ anh rất phiền muộn.”

“Chê em phiền thì đừng có theo em, em không có chìa khóa buộc anh theo.”

Cô bắt buộc Trương Dực Chấn đi dưới lễ đường còn cô thì đi trên phần bực dành cho người đi bộ cao hơn một chút, bởi vì anh cao 1 mét 83 mà cô chỉ cao 1 mét 60, phải nhờ vào độ cao chênh lệch giữa hai phần đường mới thu hẹp khoảng cách lại. Chẳng những thế cô còn hay biện bạch cho bản thân, nói đáng cô tuy nhỏ nhưng có hương vị của người lớn.

“Mỗi sáng em đều gọi cho anh, dù anh không muốn theo cũng không chịu nổi ma ám xuyên tai.”

Thực ra anh rất thích chạy bộ buổi sáng với cô, mỗi lần đều khiến tâm trạng của anh vui vẻ nguyên ngày. Mua một tờ báo buổi sáng rồi cùng xem, những tin tức quan trọng hàng quốc gia đại sự cũng không thu hút anh bằng dáng cười tít mắt của cô.

“Anh cũng biết ma ám xuyên tai à? Em còn tưởng anh không đọc tiểu thuyết võ hiệp.”

Ôn Noãn cuộn tờ báo trong tay lại gõ vào đầu của anh. Thực ra cô cũng biết Trương Dực Chấn khẩu thị tâm phi, nếu như anh thực sự thấy phiền thì sẽ tắt nguồn điện thoại, cô cũng chẳng dám gọi số phòng trọ quấy rầy giấc ngủ của những người khác.

Ông cụ bán báo cảm khái nhìn sang, “Tuổi trẻ thật tốt, đến tuổi như chúng ta ngay cả sức cãi nhau cũng không có.”

“Ai nói?” Động tác của bà cụ vẫn mau lẹ, bà rút một tờ báo cuộn lại rồi đánh vào đầu ông, “Muốn già thì già một mình đi, đây còn rất trẻ, muốn cãi nhau thì đây sẵn lòng!”

Cỏ huân y chìm trong màu trời xé chiều, một bầy chim không biết tên bay quanh thành phố.

“Đây là lần thứ mấy em đến muộn rồi?” Trương Dực Chấn đứng ngoài cửa Hán Giang Cáp trừng mắt nhìn Ôn Noãn đang cúi thấp đầu, “Ngay cả ăn cũng muộn, chẳng giống phong cách của em chút nào.”

Sau khi mùa đông đến thì tần suất trễ hẹn của Ôn Noãn ngày một tăng, mỗi lần đều phải nhắc nhở cô mấy câu, lần nào cô cũng vô tội cúi thấp đầu, “Thời tiết rất lạnh, muốn ra ngoài cũng cần phải có dũng khí rất lớn.”

Đáng bực nhất là mỗi lần trễ hẹn cô đều có biện pháp khiến anh vui, sau đó thì chẳng giải quyết được gì.

“Em đến muộn bao lâu?” “Nửa tiếng.” Anh đứng chờ ở ngoài cửa Hán Giang Cáp đã nửa tiếng.

“Thực xin lỗi, em không phải cố ý. Hơn nữa lý do em tới muộn là bởi vì em ra ngoài quá sớm.” Ôn Noãn vừa lắc tay anh vừa nói.

Anh thở dài thật lâu, “Trời ạ, em học môn logic được ba tháng rồi mà còn nói được câu đầy mâu thuẫn như vậy?” Nếu như thầy Phương mà nghe thấy chắc chắn sẽ cảm khái n lần rằng gỗ mục không thể điêu. “Hôm nay em đụng phải một sinh viên cũ đang hỏi đường, người đó để râu quai nón như mít tơ Mark với tóc dài như Kimura Takuya, rất khó, anh cũng biết hai năm nay trường học chúng mình thay đổi rất nhiều, em thấy dù sao cũng ra cửa sớm nên xem việc giúp người làm niềm vui giúp người đó một lần, sau đó đi vòng vòng quên mất cả thời gian. Anh sẽ không giận chứ?” Trương Dực Chấn rất có nguyên tắc về thời gian, trước giờ chưa từng trễ hẹn.

“Anh không giận, em cũng không cần phải tìm lý do.” Lễ kỷ niệm 80 năm ngày thành lập trường đã cử hành xong trong mùa xuân, sinh viên cũ nên về thì đã về hết, bây giờ còn ai muốn về nữa, hơn nữa lại đựng phải Ôn Noãn.

“Không phải tìm có! Em nói thật mà. Em còn cố ý dẫn người đó đi thăm dãy lầu Toán học của mấy anh, tiếc là dãy lầu sắp hỏng ở đối diện căn tâm nhin, nếu không thì còn có thể ngắm trời chiều.”

May mà không thể ngắm, nếu không chỉ sợ anh phải đợi thêm nửa tiếng.

“Dù em muốn xem việc giúp người làm niềm vui thì cũng nên gửi tin nhắn báo cho anh biết, đằng này anh gọi tới em còn tắt máy.”

Ôn Noãn là một người cực thích nhắn tin, mỗi ngày hòm thư của anh đều nhét đầy những tin nhắn khôi hài hoặc rùng rợn hay ám áp. Nếu như khuya rồi mà anh vẫn chưa ngủ thì Ôn Noãn sẽ gửi tình cảnh báo: đêm khuya rồi, đừng làm toán nữa, thức đêm có hại cho sức khỏe. Nhưng kết quả thường là bọn họ gửi tin nhắn trả lời tới lui dẫn tới mất ngủ.

Mỗi lần trời vừa tạnh mưa thì cô sẽ nhắc nhở: ngoài cửa sổ có cầu vồng.

Thực ra khi đó cầu vồng đã biến mất nhưng mỗi lần nhận được tin nhắn như vậy anh đều theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh thường cảnh cáo Ôn Noãn cẩn thận nhắn riết coi chừng khiến ngón tay lớn bằng cánh tay.

Thế mà cô còn đắc chí nói như vậy cũng có lợi, nếu như ngón tay to to như cánh tay thì phải ăn biết bao nhiêu thịt cá mới bỏ béo được như vậy?

Điện thoại di động rất tiện lợi, chỉ cần thanh toán phí tin nhắn hàng tháng thì có thể làm mọi thứ.

“A, người đó mượn điện thoại của em để gọi điện, kết quả dùng hết cục pin cuối cùng luôn.” Cô muốn lục điện thoại lấy ra làm chứng nhưng lục hoài cũng không thấy, lúc này mới nhớ người nọ quên trả đi động lại cho cô.

“Em biết rồi.” Ôn Noãn uể oải mở bàn tay rộng tuếch ra.

“Biết gì?”

“Biết anh định giáo huấn em chứ gì. Không nên dễ dàng tin lời người ta, rất dễ bị lừa.” Cô tự nhéo lỗ tai của mình, “Có cần em vào nhà vệ sinh rửa lỗ tai rồi quay lại cung kính lắng nghe hay không?”

Tim của anh lập tức như chocolate gặp nóng rồi hòa tan ngay vào lòng bàn tay của Ôn Noãn. Ôn Noãn kéo tay anh bước vào tiệm, “Đi thôi đi thôi, không ăn nữa thì muộn mất.”

“Anh nhất định phải gọi món này, bao nhiêu đậu hũ.” Ôn Noãn chỉ vào thực đơn, “Có liên quan tới số học nha.”

Món đó được bung lên cuối cùng, thế nhưng chỉ là đậu hũ da giòn rất bình thường, lớp da non giòn vàng óng ả, nhưng còn cái tên 'bao nhiêu' là sao?

“Tiểu thư, đây chính là món bao nhiêu đậu hũ của chúng tôi.”

“Phải, đây chính là bao nhiêu khối hình.” Phục vụ lễ phép giải thích, chỉ vào từng miếng đậu hũ được cắt thành hình chữ nhật, hình tròn cùng hình tam giác. “Mời hai vị dùng.”

“Có hơi giống treo đầu dê bán thịt chó.” Ôn Noãn dờ khóc dờ cười.

Anh cũng cười, “Đây thì nhầm nhò gì, có một lần anh đi tiệm cơm gọi một món tên là Bích lăng hoàng hoa.”

“Một cái tên đầy ý thơ.”

Trương Dực Chấn nói tiếp, “Gọi ăn thử, là một nồi canh cá hầm cúc.”

Thì ra quạ trong thiên hạ đều đen.

Khung cảnh nơi này được trang trí theo phong cách Hàn Quốc, phục vụ thì đều mặc trang phục truyền thống của Hàn Quốc, đi lại rất lưu loát. Có điều màu sắc được cách tân sao cho phù hợp với phẩm vị của người Trung Quốc.

Chỉ cần vừa ăn thì cô lập tức không còn nghĩ ngợi việc gì nữa, điển hình là một con mèo háu ăn vớ sắn (version) thiếu nữ xinh đẹp.

“Sau này em sẽ không tới muộn nữa, anh muốn em ra ngoài lúc canh ba, em quyết không nằm ngủ tới canh năm.”

Cô tưởng anh là Diêm vương chắc. Trương Dực Chấn không trả lời.

Ôn Noãn thấy mềm không được thì bắt đầu cứng rắn, “Em nói anh không được giận em nữa. Hừ hừ, mẹ anh đưa cho em một tấm hình chụp anh xxoo, nếu như anh không đối xử tốt với em thì em lập tức phát tán nó, để mỗi người trong trường đều có một tấm.”

Anh nghe xong thì suýt chút nữa phun hết trà lúa mạch trong miệng ra ngoài, “Em có biết mình vừa nói gì không?”

“Chắc chắn 100%, muốn tin hay không thì tùy anh.” Cô đắc ý ngậm ống hút, sau đó lại lấy một tấm ảnh chụp nho nhỏ trong túi ra.

Anh nhìn cười, đó là một tấm ảnh anh không mặc quần áo lúc vừa mới đầy tháng. Thường nói người có diện mạo xuất sắc thì lúc còn nhỏ sẽ có vẻ ngoài bình thường, ngược lại nếu lúc còn nhỏ có vẻ ngoài xinh đẹp thì khi lớn lên sẽ có diện mạo bình thường, cô chính là một ví dụ sống sờ sờ, khi còn bé là một thiên sứ nhỏ ai nấy cũng thích nhưng hiện tại thì chẳng khác gì bình thường. Tuy vậy, Trương Dực Chấn lúc nhỏ thật đáng yêu.

Ai bảo anh sống chết không chịu cho cô xem album của anh nên cô đành phải luồn cúi tìm cách khác. Ừm, phải nói là nội ứng ngoại hợp với mẹ Trương. “Anh bị em thấy hết rồi nên em phải chịu trách nhiệm việc chung thân cả đời của anh.”

“Chịu trách nhiệm gì...” Câu nói của anh thật mập mờ, “Chẳng lẽ nhìn thôi cũng phải chịu trách nhiệm hả, đến phim con heo em cũng xem cả rồi, chẳng lẽ phải chịu trách nhiệm với diễn viên trong phim sao ~” Cô bị lời cô vừa thốt ra dọa sợ, nĩa kim chỉ trong tay lúng túng quơ quơ trong không khí. “Có thể coi như em chưa nói gì hay không?”

“Em cũng biết xấu hổ nữa hả?” Trương Dực Chấn nhìn về mặt e thẹn hiếm thấy của cô.

“Thực ra em cũng chỉ vô tình nhìn thấy đoạn clip ngắn thôi.” Cô vô ý thức khuấy súp bò hầm với nắm nấm cô, cúi gằm mặt xuống, lại hạ thấp, mãi cho tới khi sắp áp vào mặt bàn, hai cái lỗ tai đỏ bừng bán đứng sự bối rối của cô, lúng túng muốn chứng tỏ cô thực ra vẫn còn trong sáng dẫu lắm. Nhìn về mặt vẫn bình thản của Trương Dực Chấn, cô vẫn cảm thấy lo sợ bất an, “Có phải anh cảm thấy em không trong sáng đúng không?”

“Tò mò là chuyện bình thường, xem phim con heo cũng không phải là tội ác tày trời gì. Trong sáng không phải là vô tri, mà là ngây thơ.”

Xem ra tư tưởng anh rất thoáng. Cô thả lỏng, mỉm cười tươi rồi ngã mình ra trước mặt bàn hôn nhẹ lên má anh một cái. “Nè, trước mặt mọi người, em không cảm thấy ngại hả!”

“Có gì phải ngại chứ?” Cô tiếp tục ăn như bão, “Em chỉ dùng mặt của anh để lau miệng thôi.”

Khi ra khỏi tiệm thì sắc trời đã tối. Cô nắm tay anh ca hát trong màn đêm. Một bài rồi lại một bài, có một vài bài không nhớ nổi lời thì hát được vài câu đầu rồi sau đó chuyển sang hát bài khác, giống như có thể hát mãi tới khi thiên trường địa cửu vậy.

Tựa như 1 khu hoa viên trong toà lâu đài

Liệu cảm giác hạnh phúc của tình yêu có thể trường tồn mãi mãi

Cùng nhau chụp 1 tấm hình của anh và em

Ngon lửa hoang dại cháy lên trên bầu trời

Nhưng ưu điểm của anh, em sẽ cất giữ mãi mãi trong tim

Mùi thơm của bắp rang ắn chứa một ít ngọt ngào

Em yêu gương mặt cười vui hạnh phúc của anh

Bên trái chiếc túi xách của em, trên mặt sau của chiếc vé

Em viết xuống nguyện vọng của mình khi anh không để ý.

(Khu vui chơi ánh sao - twins)

“Sao em biết ca nhiều bài như vậy?” Thật sự rất khó tin, cô như vậy đủ sức trình diễn suốt một live show rồi.

“Muốn hát thì hát thôi.”

Trương Dực Chấn mỉm cười, “Coi chừng cảnh sát phạt em tội gây rối trật tự.”

“Đâu ra chứ? Giọng của em không lớn, hơn nữa hát nghe cũng tạm mà.” Cô còn chưa dứt lời thì đã thấy tiếng sũa gấu gấu trong dãy sồi ven đường.
“Phải, dễ nghe tới mức cả chó cũng sũa.”

Một con chó con lang thang lông vàng nhỏ đầu ra khỏi cây sồi nhỏ dãi thềm thường nhìn hộp thức ăn nhanh trong tay cô, ánh mắt đen sáng lấp lánh đánh thương nhìn chăm chăm vào cô giống như đang nói nó rất đói bụng. Cô suy nghĩ một lát rồi thả hộp thức ăn xuống mặt đường, sau đó kéo Trương Dực Chấn đi xa, con chó con đó nhìn xung quanh, cuối cùng không chịu nổi hấp dẫn nên chạy tới ăn.

“Bữa sáng của em cứ vậy mà chấp cánh bay mất!” Đó là sùi cào tôm cô cố ý gới về nha.

“Em có thể mặc kệ nó.”

“Rất đáng thương, chó con không có nhà nuôi rất khó kiếm thức ăn. Hơn nữa mùa đông tới rồi, anh không biết nó sẽ thấy lạnh sao?”

“Có muốn mang nó về nuôi không?” Anh cưng chiều xoa đầu của cô, Ôn Noãn bị ai phát hiện, khi Trương Dực Chấn sờ tóc của mình thì chẳng khác gì lúc mình sờ đầu chó con.

“Không hay lắm, di quản lý mà biết là đánh em chết mất. Hơn nữa động vật vốn nên sinh sống ở bên ngoài tự nhiên, không thể vì thích nó mà ép nó trở thành thú nuôi của mình.” Cô hà hơi lên mười ngón tay của mình, “Chuyên gia khí tượng nói mùa đông năm nay sẽ ấm hơn mọi năm, em thấy chẳng chính xác lúc nào.”

“Lạnh như băng vậy.” Anh nắm chặt tay cô.

“Em cũng không biết vì sao, có lẽ mạch máu nhỏ nên tuần hoàn không tốt, hễ đến mùa đông là sẽ như vậy. Thế nhưng mẹ em từng nói người tay lạnh thì sẽ có một trái tim ấm áp.”

Nắm bàn tay lạnh buốt của cô, Trương Dực Chấn cảm thấy mùa đông năm nay quả thật rất ấm, rất ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Ấm Áp Nhất Là Lúc Tuyết Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Chương 7: Dương quang hạ đích dương quang (ánh nắng bên dưới mặt trời)

Bên trong đại sảnh cung vua vàng rọi có hàng nghìn quý tộc Nga trong trang phục lông lầy đang phe phẩy quạt lông xi xầm trò chuyện với nhau hoặc hòa cùng điệu nhạc Valse nói những lời tán tỉnh nhau; còn bên ngoài tòa thành thì là vô số ánh mắt tuyệt vọng có khắp mọi nơi trong cơn gió rét.

Đây là một buổi dạ hội cung đình Nga trước cách mạng Nga năm 1913.

Sau đó, hết.p>

Trên màn hình vi tính xuất hiện dòng phụ đề THE END màu xanh da trời.

“Cậu xem hiểu chứ?” Ôn Noãn lấy đĩa DVD [Con tàu Russia] bỏ lại vào vỏ, mê mải hỏi Hứa Gia ở bên cạnh.

“Có vẻ hiểu, cũng có vẻ không hiểu - “ Cô cũng lắp vấp không xác định, “Cậu lấy đĩa DVD này ở chỗ Trương Dực Chấn hả?”

Đây là phần thứ 7. Một tuần này cô và Ôn Noãn đã xem [The Shawshank Redemption], [East - West], [Sanma no aji], [Taxi Driver], [Dancer in Dark] và [Rashomon], kết quả thấy chẳng có gì khác nhau, xem sao cũng không hiểu. Chẳng lẽ cô thật sự không có khí chất thưởng thức phim nghệ thuật hả?

“Cảnh quay rất đẹp, bối cảnh rất tráng lệ, phối nhạc rất cân đối, kỹ xảo quay phim không chê vào đâu được, nhưng... nhưng vì sao đạo diễn Alexander Korff lại nghiên cứu những điều này? Không hề có tình tiết cốt truyện nào cả.”

“Hơn nữa ông ta không hề cắt phim, hình ảnh kéo dài đến hết 90 phút, tớ coi mà muốn nghẹn thở luôn.”

“Còn may đó, nghe nói [Empire State] mới khoa trương, từ lúc mở đầu đến khi kết thúc kéo dài suốt tám tiếng liền, cũng chỉ quay hình ảnh về Empire State.” Ôn Noãn theo Trương Dực Chấn nên cũng biết chút ít về điện ảnh.

“Dung tục vẫn tốt hơn. Hôm qua tớ vừa mua một đĩa phim Hollywood [Quý dữ lúc nửa đêm], chúng ta cùng xem nhé.”

“A, nhưng chỗ tớ có phim [Small shoes], là phim Iran. Trương Dực Chấn nói đây là phim về trẻ con, tình tiết đơn giản nội dung trong sáng, rất hợp sở thích của tớ.”

“Iran! Ngay cả Iran ở đâu trên bản đồ tớ cũng chả biết.” Hứa Gia làm ra thủ thế ngăn chặn, “STOP! STOP! Nếu nhìn mấy thể loại thâm ảo đó nữa thì chúng ta sẽ ngất xỉu tập thể mất.”

“Tớ sợ xem phim kinh dị thì đến tối sẽ gặp ác mộng ~” Ôn Noãn suy nghĩ, quay đầu trưng cầu ý kiến của Hành Vân, “Cậu nói nên xem phim gì đây?” “Gi cũng được, chỗ tớ có tiền xu, các cậu có thể tung đồng xu để quyết định.” Cô lơ đãng cắm bó hoa hồng vào ống đựng bút.

Hứa Gia tạm quên việc điện ảnh, hăm mộ nhìn cánh hoa tươi đẹp ướt át, “Thực hạnh phúc, mỗi ngày một bó hoa hồng đỏ. Hành Vân, cậu mau khai bí quyết để mỗi ngày đều nhận được qua ra ngay.”

“Mở một tiệm bán hoa làm bà chủ, mỗi ngày đều có hoa chuyển tới chật ních.” Hành Vân mỉm cười đẩy đẩy bó hoa hồng, “Thích thì mang đi trưng trên bàn cậu đi.”

“Không thèm, thượng đế cho ai thì là của người đó, tranh đoạt có ích gì chứ?” Hứa Gia oán trách từ chối.

“Không phải ngày Valentine Hồ Lạc Kiệt đã gửi hoa hồng qua đường bưu phẩm sao? Thiên sơn vạn thủy đây, cái đó mới quý.”

“Có một cọng nhỏ như vậy mà lại còn đặt ở trong hộp nữa, giống như đặt trong cái quan tài vậy. Như thế làm sao xứng với mỹ nữ vô địch tuyệt thế như tớ chứ!”

“Phải phải, cũng chẳng biết ai nóng lòng ra ngoài mua giấy thủy tinh với cát mịn ép khô đóa hoa hồng nhỏ xíu ấy nữa, hơn nữa còn đặt ở đầu giường để mỗi ngày nhìn ngất ngây. Bây giờ tớ đã hiểu sâu sắc câu nói 'miệng nói hồng chịu nhưng lòng thì mừng vui phơi phới.'” Ôn Noãn chỉ lên đầu giường của Hứa Gia, “Cậu ở lại tự coi phim kinh dị đi, Hành Vân ơi, chúng ta đi dạo phố nhé, đừng để ý con ả này.”

“Sao không tìm Trương Dực Chấn nhà cậu đi dạo phố?”

“Anh ấy hả?” Ôn Noãn thờ dài một tiếng nặng nề, “Bất kể tớ chọn quần áo kiểu nào anh ấy đều gật đầu nói đẹp nhưng có trời mới biết anh ấy nghĩ như thế nào. Tớ đoán anh ấy chẳng thèm xem kĩ. Tớ đã cảnh cáo anh ấy: nếu anh cứ qua loa cho xong chuyện như vậy nữa thì em sẽ tức điên đó. Nhưng anh ấy lại trả lời như chẳng có gì: thứ nhất, anh không qua loa với em, thứ hai em sẽ không điên đâu đừng lo.”

Hứa Gia cạp táo, “Bây giờ tớ cũng hiểu sâu sắc câu nói 'miệng nói hồng chịu nhưng lòng thì mừng vui phơi phới.’”

“A, đợi tớ một chút.” Ôn Noãn đang thay dép thì đột ngột nhớ ra chuyện gì đó, xông tới trước máy tính, “Đợi tớ một chút, sẽ xong ngay.”

“Lại tám với bạn trên mạng hả? Coi chừng tớ mách leo với Trương Dực Chấn cậu muốn hồng hạnh leo NET đó.”

“Nói vậy, tớ bây giờ hết tám QQ nữa rồi, tớ chỉ dùng MSN, cũng không nói chuyện với người lạ.” Ôn Noãn dõng tay cho Hứa Gia xem website mà mình đang truy cập.

“Cậu đặt mua cái gì trên mạng vậy?” Hứa Gia nhìn thấy trang web đó là Online Store (siêu thị trực tuyến), “Không phải mấy cậu định đi dạo phố sao, có thứ gì mà không mua được chứ?”

“Tớ muốn mua đèn pin chuyên dùng trong lúc đi dã ngoại nhưng không biết chỗ nào bán, chỉ có thể rà danh sách trên mạng.” “Mỗi tầng lầu ở trường chúng ta đều gắn nguyên bộ đèn cảm nhiệt, trên mỗi con đường đều có đèn điện, chưa đủ sáng hả.” Sáng như vậy đã đủ làm bầu không khí làng mạc mập mờ mất hết rồi mà con muốn sáng hơn nữa sao.

“Tớ muốn tặng cho Dực Chấn.”

“Please, cậu tặng đèn pin cho bạn trai à? Quá tiết kiệm rồi đó.”

“Là đèn pin mini được làm từ titan, chống nước, chống sốc, không cần dùng pin, độ sáng của đèn LED siêu mạnh, trong điều kiện tối mù có thể nhìn thấy rõ tầm nhìn 1 mét và duy trì liên tục suốt 10 tiếng liền. Bằng một tháng tiền tiêu vặt của tớ, đã đủ chứ.” “Thứ tốt nha.” Không ngờ còn có người tốt nhiều tiền như vậy chỉ để mua một cây đèn pin, “Nhưng sao cậu lại muốn tặng cái này? Tớ thấy lạ.”

“Bởi vì Dực Chấn nói, ‘Cô cười vui phơi phới, ‘Tớ giống hệt như một ngọn sáng.’”

Tổng Hành Vân xách mấy thứ vừa mua đi tìm chỗ ngồi, còn Ôn Noãn thì chuẩn bị đi xếp hàng gọi thức ăn. “Phải rồi, Hành Vân, cậu muốn uống gì?” Vừa rồi chỉ nói nên ăn phần ăn nào chứ chưa bàn nên mua nước gì uống.

“- cà phê.” Khi cô bùng về một mâm chất đầy hamburger gà quay lại thì thấy Hành Vân đã tìm được chỗ ngồi ở gần cửa sổ rồi ngồi thẩn người nhìn ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

Đang giờ cao điểm nên trong MacDonald có người đang nói cười ầm ĩ, có tiếng nhạc mở lớn, ở khu trò chơi có năm sáu đứa trẻ đang múa điệu múa kỳ quái dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ. Còn Hành Vân thì chỉ ngồi lặng lẽ giống như một khóm mây trôi nổi có thể lặng lẽ bay mất trong lúc người ta chẳng hay chẳng biết.

Đến cả người chậm hiểu như Ôn Noãn cũng thấy rầu rĩ.

Có lẽ bất kể ai nói tiếng chia tay trước, bất kể ai rời khỏi ai trước thì trái tim của con gái luôn dễ bị tổn thương nhất. Bất kể Hành Vân có tình cảm mới sau khi chia tay hay vì có tình cảm mới nên chia tay với Ngô Đặc thì cô cũng không còn được vui vẻ như trước kia nữa, sẽ thường xuyên rầu rĩ, khi không cười thì ánh mắt đượm sương mù mịt.

“Nè, bên ngoài của anh đẹp trai nào đi ngang nên cậu nhìn người ta chăm chăm hả?” Ôn Noãn lấy lại tinh thần, cố gắng mỉm cười bước lại gần.

“Tớ đang xem cửa hiệu Daphne ở đối diện.”

“Muốn mua giày hả? Ăn xong chúng ta qua đó dạo chơi.” Bây giờ là mùa đông, cũng nên mua giày mới rồi.

“Không phải.” Hành Vân ưu nhã bóc một cọng khoai tây nhúng vào sốt cà chua, “Cậu có biết truyền thuyết về Daphne không?” “Không biết, cậu kể nghe với.”

“Tích rằng khi vị thần mặt trời Apollo bị mũi tên vàng Cupid bắn trúng đã yêu nàng tiên nữ Daphne xinh đẹp sâu đậm, nhưng nàng Daphne đã thề rằng cả đời này không lấy chồng giống như nữ thần ánh trăng. Apollo đau khổ theo đuổi nàng Daphne hết ngày này sang ngày khác, còn nói ra thân phận của mình, cho nàng ấy tình yêu cùng hứa hẹn. Daphne vô cùng mệt mỏi, cuối cùng nàng thà rằng biến thành thực vật cũng không chịu trở thành vợ của thần mặt trời, vì vậy nàng đã hóa thân thành một cây nguyệt quế. Khi Apollo đuổi tới thì chàng vurun tay cảm nhận trái tim trong thân cây kia còn đập, chàng nói: nếu như nàng không yêu ta vậy thì ít nhất nàng cũng phải làm cây của ta.” Cô nhấp một ngụm cà phê, nước mắt ứa ứa trên hàng mi dài như lá liễu.

Thấy chưa, đến thần còn phiền lụy vì tình yêu thì huống chi là người trần mắt thịt.

“Thật hả? Tớ chỉ nghe chuyện kể rằng Apollo mê đắm một chàng trai xinh đẹp, thường niềm nở theo chàng trai đó đi săn, có khi lại như kẻ hầu giúp chàng trai đó cầm lưới đánh cá, giữ chó săn. Một ngày nọ cả hai chơi trò ném đĩa sắt trong núi, Apollo thi triển thần lực để cho đĩa sắt bay cao bay xa, đến cả bầu trời cũng bị vọt thành hai nửa, chàng trai xinh đẹp đó hưng phấn đuổi theo, kết quả bị đĩa sắt đập trúng trán rồi chết. Có ai mà ngờ Apollo lại là người song tính không câu nệ là nam hay nữ chứ, những nhân vật trong thần thoại Hy Lạp đều được nhân tính cả.”

Ôn Noãn múc ăn súp khoai tây, “Nhưng tớ thấy việc mũi tên bắn trúng hai trái tim chẳng duy mỹ gì cả, giống như một xâu tim gà nướng vậy.”

Đương nhiên cách biểu đạt ở Trung Quốc cũng không khác hơn chút nào, một cọng chỉ đỏ nối hai người lại, nhìn sao cũng thấy giống như lấy một sợi dây thừng buộc hai con châu chấu lại với nhau.

“Ha ha.”

Hành Vân bị cô chọc cười, bắt kể câu chuyện lãng mạn hay sâu nào khi đưa tới miệng cô đều trở thành một câu chuyện rất buồn cười.

Tình yêu với nhân sinh, có lẽ chỉ có nụ cười là đẹp nhất.

Ôn Noãn phát biểu cao kiến của mình một chập rồi đứng dậy đi mua thêm một ly CocaCola, khi đến gần quầy thì thấy Trương Dực Chấn với Diệp Phi Dương.

“Khi nào mà người lại thích mấy món thức ăn không mùi vị không dinh dưỡng này rồi?” Diệp Phi Dương không có khẩu vị nên chỉ nhìn lướt mặt bàn.

“Ôn Noãn đang thu thập tem đổi đồ chơi khi ăn ở đây.” Trương Dực Chấn biết mình có lỗi.

“Hết chịu nổi người luôn, đại tình thánh!” Diệp Phi Dương lắc đầu khinh bỉ, “Cũng may ta tới đây không phải vì ăn cơm. Dực Chấn, ta muốn nhờ người giúp một chuyện, làm bạn trai của ta.” Cô bổ sung, “Làm bộ, tới trước lúc ta ra nước ngoài.”

Sinh viên ban Toán của bọn họ năm nay có danh sách đến trường MIT làm trao đổi sinh thể nhưng cha mẹ sợ con gái sau khi ra nước ngoài rồi sẽ không quay về nên không đồng ý cho cô báo danh.

Chắc hẳn trong mắt của cha mẹ thì Diệp Phi Dương vẫn còn là một đứa bé vô tri, là một con búp bê yếu ớt cần được bảo vệ chu toàn, rời xa nhà lâu như vậy, sao có thể tự chăm sóc bản thân kĩ càng được chứ?

Mắc cười nhất là bọn họ vận động tất cả từ thân bằng quyến thuộc đến người không quen không biết cùng nhau kiếm bạn trai cho cô, cho rằng con gái mình yêu rồi thì sẽ không muốn ra nước ngoài nữa.

Hôm nay cô với Trương Dực Chấn dẫu lệnh cha mẹ tới đây thân cận. Diệp Phi Dương vừa nghĩ tới là muốn học máu, cô với Trương Dực Chấn quen biết nhau hơn mười năm rồi, còn thân cận nữa.

“Không.”

“Người nói lại xem!”

“Không.” Trương Dực Chấn hết sức kiên định.

“Ý người là gì? Giả làm bạn trai của ta mất mặt lắm hả?”

“Việc gì cũng khó thể thương lượng, tớ sẽ giúp cậu thuyết phục bác trai với bác gái. Nhưng giả làm bạn trai của cậu thì không phải là ý kiến hay.” Trừ Ôn Noãn, anh không muốn làm bạn trai của ai cả, cho dù giả bộ thì anh cũng không muốn, “Hay là, để tớ giới thiệu cho cậu một người?”

“Đến lượt người giới thiệu cho ta sao? Người quý bò lẫn lộn dưới quần của Diệp Phi Dương này cũng không kém hơn con số bảy mươi hai học sinh Không từ đâu.”

“Vậy tại sao chọn tớ?”

“Không phải vì thời gian chúng ta quen nhau tương đối lâu hay sao, ba mẹ ta sẽ dễ dàng tin thật. Bà đây đang coi trọng người đó.” Diệp Phi Dương hất cằm, dáng vẻ như hoàng ân cuộn cuộn. “Đều là con người nhưng số mệnh lại khác nhau. Người có thể ra nước ngoài nhưng lại không muốn còn ta muốn đi thì lại không được, thế kỉ 21 rồi, sao lại có bậc cha mẹ lại còn giữ cái tư tưởng xưa lắc xưa lơ không muốn cho con đi xa nữa?”

“Bọn họ không yên tâm cậu.”

Diệp Phi Dương hậm hực liếc xéo, “Phải phải phải, ta không khéo hiểu lòng người, không đáng được gia trưởng thông cảm. Chỉ có Ôn Noãn của người mới hoàn mỹ vô khuyết, đáng yêu tới cực điểm chứ gì?”p>

“Em ấy hả? Khuyết điểm của em ấy có thể dùng câu tội lỗi chồng chất để hình dung.” Đủ để khiến thánh hiền tức điên, tức người chết thành người sống.

“Anh dám nói xấu em.” Một nắm đấm va mạnh vào vai anh, Ôn Noãn lại chỗ của bọn họ ngồi xuống, trong lòng vô cùng ngọt ngào, “Các anh cũng tới đây ăn hả?”

Trước giờ Trương Dực Chấn luôn cố gắng không bàn tán về tật xấu của người khác nhưng bây giờ thoải mái nói đủ mọi khuyết điểm của cô khiến cô có cảm giác đã trở thành “người một nhà” rồi.

Tiền, chẳng lẽ mình có khuynh hướng chịu ngược?

“Bọn chị đang bồi dưỡng tình cảm.” Diệp Phi Dương nghiêm túc nói, hơn nữa trong lòng lén cười, hừ, Trương Dực Chấn, người đã bắt nhân thì bà đây bắt nghĩa.

“Hả?” Bồi dưỡng tình cảm? Ở MacDonald 12 giờ trưa người đông kẻ đúc? Hai sinh viên năm ba bồi dưỡng tình cảm? Chuyện này ~ thật thú vị.

“Ôn Noãn, đừng nghe cậu ấy nói bậy.” Hiển nhiên Trương Dực Chấn không cho rằng lời nói của cô sẽ gây ảnh hưởng tới họ nên chỉ lạnh nhạt giải thích.

“Ta đâu có nói bậy? Ba mẹ ta với ba mẹ người đều có thể làm chứng xem có phải chúng ta đang bồi dưỡng tình cảm với nhau không. Quốc gia ngày nay không cấm sinh viên kết hôn.”

“Nhưng tuổi của Dực Chấn chưa tới 22 để đủ tuổi kết hôn.” Ôn Noãn ở bên cạnh tham gia đặt câu hỏi. “Bọn chị đính hôn trước, không được hả?” Ôn Noãn nhìn Dực Chấn, lại nhìn Diệp Phi Dương tức sấp điên, cố nhịn cười mà làm ra vẻ nghiêm túc: “Vậy thì em không quấy rầy nữa, các người cứ tiếp tục đi. Bye bye.”

“Ai bảo người không chịu giúp ta? Có thù không báo thì không phải là thực nữ. Dù sao ta cũng lời ngay nói thật, có đối chất cho ra lẽ thì cũng chẳng sợ.” Diệp Phi Dương không cho anh cơ hội mở miệng mà lên tiếng cáo trạng trước.

“Nhưng trò đùa của cậu sẽ không có bất cứ hiệu quả nào đâu, Ôn Noãn sẽ không tin. Nếu như tớ là cậu thì tớ sẽ không làm chuyện nhảm chán đó.”

Thái độ của Trương Dực Chấn không phải đang khiển trách mà như người ngoài cuộc.

Gần đây anh đều như thế.

“Vậy thì càng bớt bớt hơn, sẽ nghi kỵ trong lòng.” Tâm trạng của cô đỡ hơn, nở ra nụ cười đầu tiên trong ngày hôm nay, xé đùi gà, hả hê ăn một miếng lớn, “Một người tức giận thì không đáng lo, tinh táo mới đáng sợ.” Trương Dực Chấn không thêm để ý tới cô, nhìn nụ cười sáng lạn của Ôn Noãn đang ngồi gần cửa sổ giờ nước uống chào hỏi với anh.

Phi Dương thích chí cầm ví tiền của anh lục lợi sau đó nhìn thấy một tờ giấy vẽ vạch đường, bên trên vạch đường có tên đường cùng bóng lưng của một nam một nữ dắt tay nhau đi, ngoài ra còn có đủ loại hoa cỏ linh tinh khác, “Người vẽ?”

Người đang yêu quả nhiên rất không bình thường, đến Trương Dực Chấn cũng vẽ theo phong cách manga thường được con gái dùng?

“Là Ôn Noãn vẽ, bản đồ đến nhà ở Tô Châu của em ấy.”

Diệp Phi Dương gạt mình rồi không ngừng cười, “Người luôn mang theo nó bên mình? Có phải bây giờ người rất muốn tới nhà của em ấy hay không?” Cho dù là thật thì chỉ với tờ bản đồ về loạn lĩnh tình này mà tìm nhà thì chẳng khác gì rơi vào sương mù.

Mỗi lần nhìn thấy tấm hình đó thì như nhìn thấy Ôn Noãn vậy, một cảm giác vui vẻ thoải mái.

Chỉ nghĩ thôi mà ai tìm ai kia đã bắt đầu nóng lên.

“Ta thật sự không hiểu người thích em ấy ở điểm nào.” Cũng không phải không có con gái ưu tú hơn cô ấy thích anh. “Khoảng cách giữa ngây thơ và ngu xuẩn thường chỉ cách nhau một vạch.”

“Thông minh với ngu xuẩn cũng thường chỉ cách nhau một vạch.” Trương Dực Chấn nói.

Trong lòng anh, tất cả khuyết điểm của Ôn Noãn đều hơn hẳn mọi ưu điểm.

“Cậu không lo lắng hả?” Tống Hành Vân nhìn Ôn Noãn trở về chỗ cũ, nhỏ giọng hỏi.

“Lo?” Ôn Noãn phình má, “Cậu muốn ăn gì thêm thì đi mua đi, mớ nì tớ dư.”

Ai nói tiền bạc với cô chứ? “Thấy Trương Dực Chấn ngồi cùng với cô gái khác, cậu không lo lắng hả?” Lại còn là một cô gái vừa cá tính vừa xinh đẹp, tuy ánh mắt âm trầm, ít cười nhưng vẫn không tổn hại tới nét xinh đẹp của cô. Ngay cả bạn thân của Ôn Noãn là cô còn thấy lo nhưng sao người trong

cuộc lại không để trong lòng chứ.

“Việc đó có gì ghê gớm đáng phải lo đâu? Tổ cũng có khi ăn com với con trai. Bây giờ đâu phải là thời đại nam nữ thụ thụ bất thân đâu, kết bạn khác phái thôi chứ có gì ghê gớm mà phải đề phòng như phòng thú dữ hay phòng lũ vậy.” Ôn Noãn dùng sức nuốt hamburger vào miệng rồi lấy khăn giấy lau lau mép.

Cô mới không thèm như Trương Dực Chấn nhìn gà hóa cuốc, đến cả bạn trên mạng cũng coi là đại địch.

Tổng Hành Văn thở dài một hơi, “Ôn Noãn, hy vọng cậu có thể mãi mãi ngây thơ như vậy, nhưng ngây thơ cũng là một thứ rất nguy hiểm. Cậu phải biết học cách bảo vệ bản thân, đừng nên quá yêu một ai đó, cũng đừng nên quá tin tưởng một ai đó. Cậu có biết chắc được tình yêu của người đó với cậu nhiều đến bao nhiêu không?”

“Sao có thể dùng từ bao nhiêu để cân nhắc tình yêu? Chẳng lẽ có loại cân chuyên dành để cân đong tình yêu hả?” Nếu có thì cũng muốn thử một lần, Ôn Noãn xoay con mắt phân rã trắng đen.

Tổng Hành Văn trả lời ừ rồi quay đầu đi chỗ khác, quyết định không lãng phí nước miếng với cái kẻ chẳng có một chút thần kinh lãng mạn kia nữa.

Còn Ôn Noãn thì nhìn về phía Ôn Noãn, thấy anh cũng đang nhìn qua bên này, khoảng cách của hai người là một nửa nhà hàng, cô giờ cốc về phía anh.

Tuy bọn họ đang ngồi ở bên những người khác nhau nhưng trái tim thì gần gũi nhau.

Gặp Diệp Phi Dương cũng vào thư viện đọc sách, Ôn Noãn vô cùng nhiệt tình vẫy tay chào, cô chỉ cười đáp lại rồi lờ mờ dứ Trương Dực Chấn, sau đó ngồi dựa lưng vào tường.

“Anh với chị Diệp sao vậy? Có phải hiểu lầm gì nhau không?”

“Không có gì cả.” Anh hơi hột một câu cho qua chuyện. Nếu nói với cô chuyện liên quan tới trao đổi sinh thì khó tránh việc kéo anh vào, anh không hy vọng Ôn Noãn thấy gánh nặng tâm lý, cho rằng anh vì cô nên mới không ra nước ngoài.

“Có chuyện anh cũng không chịu nói với em.”

“Anh rất vui về nói cho em biết giới hạn cùng nội dung trọng tâm của kỳ thi lần này, em có muốn nghe không?”

“Giữ chứ.” Anh biết rõ cô không hỏi về cuộc thi mà, Ôn Noãn che tai, “Anh tự mà đi làm nhà toán học của mình đi, nhưng coi chừng trở thành người tâm thần phân liệt giống Nash trong [Nét đẹp tâm linh].” Anh không muốn nói thêm về vấn đề đó nữa. “Mấy hôm trước anh thấy một loại túi chườm nóng mini đeo tay, giống như găng tay ấy, em có cần không?”

“Không cần, anh biết bây giờ em sưởi ấm bằng gì không? Anh nhất định nghĩ không ra, là laptop mà anh tặng cho em đó. Sau khi mở laptop thì thân máy sẽ nóng, tỏa nhiệt, đặt ngón tay lên bàn phím thấy rất ấm, giống như ôm một cái lò sưởi nhỏ.”

Trương Dực Chấn không hề ngạc nhiên vì nếu đó là Ôn Noãn thì chắc chắn sẽ có nhiều ý tưởng thú vị.

“Thế nhưng thời tiết ngày càng lạnh mà không hiểu sao quạt thông gió hoạt động mạnh hơn, vừa mở máy đã hoạt động không ngừng nghỉ, rất ồn ào.”

“Chắc bị hỏng chỗ nào rồi, có lẽ mất quạt dính bụi. Hai hôm nữa đưa cho anh xem qua thử. Sao, anh phục vụ chu đáo chứ?”

“Đó là bổn phận của anh nha, tiêu chuẩn của một người bạn trai là nhân tài đa năng ở mọi mặt.”

“Vậy còn cần bạn gái như em làm gì nữa?”

“Em có thể ở bên cạnh cổ vũ anh, đốc thúc anh, sai bảo anh ~” Cô mỉm cười nói xạo, “Không thấy em đang làm bạn giúp anh học tập hả?”

Có làm không vậy, rõ ràng cô quần quít có đuổi cũng không chịu đi, có cô “làm bạn” thì hiệu suất học tập của anh chỉ tổ sụt giảm mà thôi.

“Ai, nếu không có em thì anh biết làm thế nào đây?” Ôn Noãn vẫn tự chủ trương, cô đột nhiên hiểu sâu hiểu sắc ý nghĩa vĩ đại của người bạn gái là cô đây.

“Hơn hai mươi mốt năm không quen em trước đây, không phải anh vẫn sống tốt sao?” Trương Dực Chấn nói.

Thế nhưng nếu thực sự có kiếp sau thì anh hy vọng có thể gặp gỡ cô sớm hơn, gặp gỡ nhau khi tánh mạng vừa bắt đầu, quen nhau, hiểu nhau rồi sau đó yêu nhau.

Ôn Noãn gật đầu, lật một quyển tạp chí chơi trò giải ô chữ.

“Thủ đô Thụy Sĩ là ở đâu nhỉ?” Chắc là Geneva, nhưng sao khi điền vào thì trật?

“Berne.”

“Thật hả?” Sao chưa từng nghe qua nhỉ? Cô hỏi tiếp, “Vi sinh vật có thể gây bệnh cùng ký sinh trùng được gọi chung là gì?”

“Chắc là vi khuẩn gây bệnh.”

“Về trên của vạn lý vô vân vạn lý thiên là gì?”

“Thiên giang hữu thủy thiên giang nguyệt.”

(Dịch thơ:

Ngàn sông tràn nước ngàn trăng hiện.

Vạn dặm không mây vạn năm trời.)

Cô nhanh chóng điền đầy ô, sau đó nắm chặt đấm tay, “Em điền hết rồi, quả thật là thiên tài mà!”

Ôn đại tiểu thư thực sự rất thích tự sướng. Gần đây cô mới đổi lại nickname là Điềm thái (củ cải đường), do nhất thời hiếu kỳ nên anh hỏi vì sao lấy tên đó lại bị cô liếc bằng cái nhìn 'anh dốt quá', “Vậy mà cũng không hiểu? Điềm thái nghĩa là thiên tài nha.”

Lúc đó anh cũng không ngại phát huy tinh thần học hỏi: “Vì sao không đặt thẳng là thiên tài?”

Cô lại liếc bằng cái nhìn 'anh dốt quá', “Đây gọi là hàm súc, là truyền thống đẹp đẽ của dân tộc Trung Hoa.”

Thật sự hàm súc.

Trương Dực Chấn mỉm cười nhìn cô, “Please, đừng coi mấy thứ mà em tưởng tượng trở thành anh được không?”

Cô cười ngọt ngào với anh, làm một mặt quỷ dí dỏm, “Anh vốn là đồ ngọc trời sinh mà.”

Cô tiếp tục lật sang trang khác, nhìn thấy một bài trắc nghiệm tâm lý.

“Anh thích hoa mùa xuân, dưa hấu mùa hạ, ánh trăng mùa thu hay mặt trời mùa đông nhất?”

Anh nghĩ: “Mặt trời mùa đông.”

“Em biết ngay anh sẽ chọn nó mà.” Cô cười thần bí, cặp mắt to sáng, bên trong lấp lánh hào quang, “Đây là bài trắc nghiệm thái độ của bạn trong tình yêu. Nhưng anh có biết mặt trời mùa đông đại biểu cho gì không? Là yêu ảm áp (2) nha.” Cô nói tiếp, “Hoa mùa xuân, có cũng được mà không có cũng chẳng sao; dưa hấu mùa hạ, tình yêu mãnh liệt; ánh trăng mùa thu, mãi luôn thấy không đủ.”

“Vậy em chọn gì?” Anh chỉ lơ đãng hỏi lại chứ chẳng hề để ý tới trò chơi tâm lý này.

“Em thích hoa nhất. Nhưng thái độ tình yêu của em tuyệt đối không phải có cũng được mà không có cũng không sao.” Cô buồn bực nhăn đôi mày thanh tú lại, cắn cắn bút, “Em hông có lãng nhãng mà.”

Anh để mặc cô rầu rĩ một mình, tiếp tục giải toán. Cô rảnh rồi lại chơi trò chơi ánh sáng, dùng mười ngón tay làm ra đủ hình dáng, trên sàn nhà hết hiện mấy chiếc bóng tho nhỏ nhỏ thì tới chim, nhạn. Chơi được một hồi thì kê mặt lên bàn sách ngắm Trương Dực Chấn.

Anh thích dùng bút nước màu đen, vở mà anh dùng là một loại tập bìa da, anh mặc một chiếc áo len màu lông cừu, thân hình như ngọc lộ ra - cô nhớ tới chiếc áo len mà cô chưa làm xong, hơn nữa phải mất lâu lắm mới làm xong.

Ài, xem xét việc đây là lần đầu tiên cô làm thì tay nghề của cô coi như chẳng tệ, thành phẩm cân xứng, không bị mất hay để sót mũi kim chèo, khuyết điểm duy nhất đó là tốc độ quá chậm. Theo cách nói của Hứa Gia thì người biết chuyện thì mới biết cô đang dệt áo len, còn người không biết chuyện thì sẽ tưởng rằng cô đang lắp dây dẫn bomb, khâu cả buổi trời mà chỉ được có tí nì.

Hay là đổi sang dệt áo len ba lỗ? Khăn quàng cổ? Bao tay?

“Có thể đừng nhìn anh được không? Em như thế chỉ tổ làm suy nghĩ của anh thêm loạn, không thể học hành được.” Trương Dực Chấn cau mày cắt ngang suy nghĩ mơ màng của cô. Cái người này thích cô thật hả? Có thật là bạn trai của cô không? Lúc bình thường nói năng hà khắc thì cũng thôi, tề tưỡng trong bụng của cô có thể chống nổi thuyền, không chấp nhận với anh, bây giờ đến cả nhìn cũng không cho, bộ mặt của cô phóng ra tia phóng xạ gây ung thư hả?

Ôn Noãn hậm hực trừng mắt nhìn anh, trừng tới mức nẩy lửa, sau đó ngao mản dời ánh mắt nhìn cái bàn, sau đó từ từ, từ từ, mỉm cười.

Cái quyển vở vốn nên viết đầy ký hiệu toán học không biết từ khi nào lại toàn là tên của cô.

“Anh thích bắt nạt em lắm hả.” Còn nữa thì cô không để tha thứ đâu.

“Phải, anh thích bắt nạt em.”

Thích em, cho nên mới bắt nạt em.

Tình yêu Noãn Noãn của anh. Em chính là mặt trời ngày đông, dù người ta có lấy cả mùa xuân ra đổi thì anh cũng chẳng thèm.

Trương Dực Chấn khó tin nhìn báo cáo diệt virus trên màn hình, “Em biết máy tính này có bao nhiêu virus không?”

“Bao nhiêu?” Ôn Noãn hệt như một cô học sinh ngoan hiền, khép nép hỏi.

“1700 con.” Đó là kết quả chưa kiểm tra xong hết, system máy cũng quá “gián” rồi nên mới kiên trì chưa sụp, “Đây là lần đầu tiên trong đời anh nhìn thấy một máy tính có nhiều virus như vậy.”

Khó trách vừa khởi động thì quạt không ngừng quay, chắc chắn là những virus này chiếm dụng hết toàn bộ tài nguyên cho nên thân máy mới nóng, tỏa nhiệt.

“Thật hả? Vậy chúng ta có nên báo cho kỉ lục Guinness không.” Ôn Noãn muốn phát huy tính hài hước của mình một chút.

Thế nhưng nhìn ánh mắt của anh thì chuyện đó chẳng buồn cười tí nào cả.

“Nhưng em chưa từng nhận mail nào cả.”

“Bây giờ có rất nhiều loại virus không cần nhận mail hay lan truyền qua address line, chỉ cần mở mạng thì đều có thể bị công kích.”

“Ồ.” Cô làm sao biết được máy của mình lại được virus chào đón như vậy.

Trương Dực Chấn bắt đầu nhìn tầng tầng lớp lớp trang quảng cáo trên màn hình, “Có phải em chưa từng update phần mềm diệt virus đúng không?”

Cô gật đầu.

“Có phải em cũng chưa từng xài qua phần mềm diệt virus này luôn đúng không?”

Cô tiếp tục gật đầu.

“Bây giờ chỉ có một cách, format, sau đó cài lại win.”

Ôn Noãn rất không nề, “Nhưng trong đó chứa rất nhiều bảo bối của em.”

“Nếu như em có biện pháp nào hay hơn.” Trương Dực Chấn đứng dậy nhường chỗ ngồi, nho nhã nói, “Vậy mời em.”

“Được rồi, nghe anh là được.” Cô mím môi, “Em có thể đến trung tâm nhờ sửa hay kiểm máy nam sinh khoa máy tính, nhờ anh tới sửa là cho anh mặt mũi rồi, đừng có làm đáng nữa được không?”

Nói như vậy, anh phải đền đáp cô cho thật tốt mới phải, “Xin hỏi anh nên cảm ơn bạn học Ôn như thế nào đây?”

“Đừng quá biết ơn, cứ tùy tiện.” Cô bày ra dáng vẻ như một nàng công chúa.

Anh suy nghĩ, sau đó đề nghị, “Ngày mai câu lạc bộ kịch có một buổi diễn thử, em có muốn đi không?”

“Thật hả? Em muốn đi.” Cô rất vui vẻ, vé diễn nội bộ rất khó lấy đấy.

Trương Dực Chấn bắt đầu cài lại hệ điều hành, nếu như cô biết cả kịch bản toàn là tiếng Anh thì chắc hẳn không cười nổi nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ấm Áp Nhất Là Lúc Tuyết Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Chương 8: Đóa hoa hồng nào cũng có gai.

“Trương Dực Chấn, ba mẹ của đã đầu hàng vô điều kiện đáp ứng cho ta vào MIT học rồi.” Diệp Phi Dương kiêu ngạo tuyên bố, “Cảm ơn người.”

“Chúc mừng, có điều cậu nên cảm ơn chú thím mới phải.”

Thực ra Diệp Phi Dương biết rõ anh đi tìm ba cô nói chuyện rất lâu nên cô thành công dễ dàng như vậy cũng nhờ một phần công lao của Trương Dực Chấn. Nhưng anh không nói nên cô cũng không hỏi gì thêm.

“Còn mấy tháng nữa mới đi, mẹ ta đang chuẩn bị hành lý giúp ta, cả vali chỉ toàn là kem đánh răng không mua được ở nước ngoài. Hôm qua mẹ của ta tới nhìn thấy đồng thành lý chất như một tòa núi nhỏ đó cũng ngạc nhiên hỏi “Dương Dương muốn đi Châu Phi du học hả? Vật chất bên đó kém lắm, nên mang nhiều thêm một chút”. Ta cũng không biết nên trả lời như thế nào luôn.” Cô thấy mẹ - con tình trường rất buồn nôn, mỗi lần nhìn thấy đồng hành lý đó thì nghĩ ngay tới việc bà chỉ hận không thể dờ cả căn nhà sang đó.

Vì vậy nên chưa đi xa thì đã bắt đầu nhớ nhung. Nỗi buồn ly biệt thật giống như cọng rễ mọc sâu trong mọi linh hồn của con người phương Đông, muốn nhổ cũng không xong.

“Cậu thật sự không muốn ra nước ngoài hả?” Diệp Phi Dương rất khó hiểu, không phải người theo học toán khắp Trung Quốc đều coi Massachusetts là thánh địa hay sao.

“Hồi trước có, giờ thì không. Lúc mới đầu thì ai trong chúng ta cũng đều mơ mộng được leo lên chỗ cao nhưng sau này mới phát hiện, phong cảnh đẹp nhất thực ra ở ngay bên cạnh mình.” Anh nhớ tới biểu cảm phong phú hơn người bình thường của Ôn Noãn, vì điều ấy, anh cam nguyện không đi bất cứ đâu khác.

“Trương Dực Chấn, người sẽ tới ta chứ.”

“Cậu giống như em gái của tớ vậy. Đừng lo, thông tin bây giờ rất phát triển, dù cách xa nhau cả ngàn ngọn núi thì cũng như láng giềng gần. Có chuyện thì gọi điện thoại là được.”

Cô nhăn mày lại, “Ta mới không thêm làm em gái của người.” Rồi ngạo mạn ngược cao đầu, “Ta lớn hơn người một tháng, cho nên người phải gọi ta là chị. Còn nữa, nhạc chờ của người buồn cười quá.”

Hôm qua khi gọi điện hẹn anh thì cô nghe thấy một giọng nữ trầm bổng du dương vang trong điện thoại: “Xin lỗi, số máy mà bạn vừa gọi không nằm trong tuyến phục vụ (máy bận í mà).” Cô vừa định cúp thì lại nghe nhân viên đó nói tiếp: “Thật vinh hạnh thông báo cho ngài biết, người sử dụng số máy này đang vào tuyến phục vụ, xin đợi giây lát.” Cô khó hiểu ngồi chờ một lát, trong điện thoại lại vang lên một câu nói khiến người ta cười ngất, “Người sử dụng số máy này đang bồi hồi ở biên giới nghe máy.”

May mà trước khi cô phát điên thì Trương Dực Chấn đã nhận điện thoại, chứng minh một loạt câu nói vừa rồi chỉ là nhạc chờ.

Đương nhiên đó là do Ôn Noãn cài đặt giùm anh rồi.

“Nếu luyến tiếc như vậy thì cậu ở lại trong nước đi. Chẳng phải đại sư Lâm Gia Kiêu quay về Thanh Hoa rồi sao?”

“Ta nhất định phải đi.” Nét mặt cô kiên quyết, “Ta nhất định phải đi.”

Trương Dực Chấn nhú mày, rầu rĩ nhìn cô.

“Hơn nữa trước khi đi, ta muốn tặng người một món quà.” Một món quà khiến anh sức đầu mẻ trán. Cô nhìn Ôn Noãn từ xa lại gần, đột nhiên cười nhẹ, đưa hai tay ôm chặt bả vai cùng cổ của Trương Dực Chấn, sau đó nhích lại gần anh, đột nhiên hôn môi mình lên trên mặt của Trương Dực Chấn, tạm biệt anh, tạm biệt cả tuổi thơ đã xa. Đã nói trong lòng chẳng còn vương bận sao lại buồn lo rầu rĩ?

Đã nói vẫn làm bạn bè với nhau nhưng vì sao còn lưu luyến không muốn rời xa?

Đã nói tuổi trẻ phải nhìn về tương lai nhưng vì sao lại thường hay nhớ chuyện cũ?

Đã nói thời xuân qua rồi thì không thể quay đầu trở lại nhưng vì sao còn khóc than ngắn lệ?

Chúng ta làm thanh mai trúc mã nhiều năm như vậy, nhớ khi đó tuổi vẫn còn nhỏ --- nhưng thời gian trôi qua, mọi chuyện không còn như trước, đã phát triển tới mức muốn chống cự cũng không thể, cho dù lưu luyến ra sao thì chúng ta vẫn phải tiến về phía trước.

Cùng đi với nhau nhiều năm vậy rồi nên muốn hận cũng không hận nổi.

Nụ hôn của cô chỉ như chuồn chuồn lướt nước, khi anh đẩy cô ra thì cô cũng đã buông lỏng tay rồi.

“Diệp Phi Dương, cậu làm gì vậy?” Trương Dực Chấn tạo khoảng cách với cô, bản năng giơ tay xoa xoa khuôn mặt của mình, “Cậu còn chưa đi Mỹ, không cần học theo cách xã giao ở nước đó mà hôn tớ.”

Tuy quen nhau rất lâu nhưng trừ năm nhất tiểu học thắng tay xếp hàng ở ngoài lớp thì anh và Diệp Phi Dương gần như chưa gần nhau quá một xích (0,33 mét).

“Tặng quà chia tay, giúp tình cảm của người với Ôn Noãn tăng thêm một bậc, yêu nhau mà quá thuận lợi thì chẳng còn gì là thú vị cả, ha ha, ăn dấm chua chính là biện pháp giúp tình cảm thăng hoa tốt nhất.” Cô hí mắt lại cười hệt như một cù bả hiền lành, “Ha ha ha, có phải ta rất có tinh thần hi sinh bản

thân vì người khác không.”

Cô vẫy tay chào tạm biệt rồi quay mặt lại đi xuống bằng cầu thang bên trái.

Ài, nhìn thấy người ta thành thoi như vậy nên cô không kiềm nổi mà muốn chọc hư. Hừ, trước khi bà đây còn chưa tìm thấy hạnh phúc thì sao cho anh đi trước được?

Đi tới cửa nhỏ vào rạp hát, anh nhìn thấy Ôn Noãn đang thờ hồng học ở cạnh một người kiểm vé, giống như vừa hoàn thành môn vận động vô cùng mạnh.

“Em chạy tới đây hả?”

“Phải.”

Cô chạy một mạch từ dãy lầu toán học tới đây. Cô cũng không biết vì sao khi nhìn thấy anh với Diệp Phi Dương ôm nhau thì phản ứng đầu tiên chính là nhanh chóng bỏ chạy. Cô không nghĩ bậy gì cả, con người của chị Diệp lúc nóng lúc lạnh, khi tâm trạng không vui thì cả ngày không thèm nói câu gì, khi vui thì có thể xưng huynh gọi đệ với nam sinh. Quen biết với Trương Dực Chấn lâu như vậy, giờ sắp ra nước ngoài nên ôm nhau cũng không có gì lớn, nhưng vì sao cô lại không thể hào phóng đi lại chào hỏi được?

“Em sợ muộn nên chạy tới đây.”

Bây giờ cô vẫn còn ngờ ngác, cô đưa quyển tạp chí dấu ở phía sau cho anh.

“Em còn xem cả tập san của trường hả?” Tập san trường bọn họ được in ấn rất đẹp nhưng tiếc rằng nội dung không có gì thú vị, toàn những bài viết ca ngợi lãnh đạo nhà trường trong công tác, vì vậy rất ít sinh viên chịu đọc mà chỉ dùng để lót bàn.

Cô nhanh tay lật ra một trang đưa lên trước mắt Trương Dực Chấn, “Anh xem nè, 'Một kiến trúc sư nổi tiếng tốt nghiệp ở trường ta đã quyên một số tiền lớn xây dựng phòng ốc cho hệ Toán!.' Rồi chỉ vào ảnh chụp, ‘Đây chính là người mà ngày đó em dắt anh đi tìm đó, người đó vừa tìm ra số di động của em, trước đó do không biết tên của em cho nên đã tìm rất lâu mới tìm được. Em không có lừa gạt anh, ngày đó em thực sự vì dẫn đường nên mới tới trễ.’”

“Còn tưởng chuyện lớn gì.” Anh đóng quyển tạp chí lại, “Anh sắp quên rồi.”

“Em sợ bị anh hiểu lầm.”

“Chỉ vì việc nhỏ như hạt mè này? Anh đương nhiên không hiểu lầm rồi.”

“Vì sao?”

“Vì anh tin em.”

Tin? Cô thấy anh không quan tâm thì có, khi không quan tâm mới không sợ người đó hiểu lầm anh.

“Sao anh chịu làm bạn trai của em?”

“Em dính dai như vậy, trừ đồng ý thì anh còn làm được gì?” Anh nhéo mũi của cô, “Anh đã trả lời vấn đề này ít nhất một trăm lần rồi. Chưa hỏi đủ hả?”

Đổi lại là trước đây thì cô nhất định sẽ đầu võ mồm mà không biết mệt, nhưng lúc tại cô lại thấy câu nói đó không phải như đang nói đùa. Đúng vậy, anh ít nhất đã nói một trăm lần rồi nhưng vì sao cô lại chưa bao giờ cho là thật?

Kịch còn chưa mở màn, trong khán phòng chỉ có lẻ tẻ mấy người.

“Hình như hôm nay em hơi là lạ, sao nãy giờ em không chịu nói gì cả?” Thường thì Ôn Noãn không thể nào im lặng quá 10 phút nhưng hôm nay lại không huyền não như mọi ngày, cũng ít cười hơn.

“Không phải trước đây anh hay nói em lạ sao?” Cô mờ mờ nhìn màn che sân khấu, nó giống như một cánh cửa chưa bao giờ mở rộng vì cô.

Anh đưa tay lên trán cô thử nhiệt độ, vẫn bình thường.

“Em~~” rất nhiều câu nói bị nuốt trở vào khi ra tới miệng, cô đành rầu rĩ nói, “Hôm nay dạ dày em không thoải mái.”

Kỳ thực lòng em không thoải mái.

“Là ai hay nói mình có hệ thống đường ruột cứng cáp như thép? Cuối cùng cũng chịu đựng hết nổi rồi à.”

Trương Dực Chấn nâng cô đứng dậy, “Không thoải mái thì ngoan ngoãn trở về ký túc xá nghỉ ngơi, đừng chạy tung lung.”

“Anh - không có gì định nói với em hả?”

“Hả?” Anh nhướn mày không hiểu.

“Em - em vốn định đến lớp tìm anh. Nhưng trên hành lang thấy anh với chị Dương, ở cùng nhau.”

“Câu ấy - anh cũng không biết nên nói như thế nào, nhưng chắc có lẽ em hiểu.” Không thể nói Diệp Phi Dương muốn chứng minh cái nhau để tăng tình cảm

“Phải, em hiểu.” Cô gồng hết sức lực cười nhạt, “Em hiểu.”

Cô lên lầu, đưa tay hai ôm lấy bản thân, trong cầu thang chỉ có một khung cửa sổ thủy tinh, gió phong vô tình thổi tới.

Một tiếng ca không biết ở căn phòng trọ nào truyền tới: em từng nghĩ tương lai của đôi ta có lẽ không qua xấu. Nhưng không ngờ nỗ lực của tình yêu cũng chẳng bằng hạt bụi

Mãi tới hôm nay, hạnh phúc mà cô cứ ngỡ nằm trong tay mình thì ra thoáng cái đã trở nên lạ lẫm, chuyện tình cảm thực sự có thể hoàn toàn thay đổi chỉ trong chớp mắt.

Cô từng nghĩ tương lai của bọn họ có lẽ không qua xấu. Nhưng không ngờ nỗ lực của tình yêu cũng chẳng bằng hạt bụi

Mỗi bước chân cô bước lên cầu thang thì tâm trạng lại rơi sâu thêm một vực.

Khu nhà đứng sừng sững hơn mười năm sắp hồng kia rốt cuộc cũng bị tháo gỡ. Ôn Noãn đứng ngoài vạch an toàn, nhìn xung quanh, đã không còn nhìn thấy được cây ngân hạnh mà cô từng khắc chữ.

Kiến trúc phụ thuộc cùng cây cối ở xung quanh đều bị san bằng.

Cô còn dự định chờ khi cô với Trương Dục Chấn bạc đầu sẽ tới xem lại cái cây đó, nhìn thử vết dao khắc có còn hay không.

Thế nhưng, lâu uôn trượng khởi từ bất bằng, lời thề năm đó kiếm đâu ra?

“Không có thời gian gặp anh nhưng trái lại có thời gian tới chỗ này xem công nhân thi công? Anh thực sự ngày càng khó hiểu logic của em rồi đó.” Sau lần gặp trước đó đến điện thoại Ôn Noãn cũng không chịu nghe, tiếng chuông vừa reo thì cô cúp ngay, khi chạm mặt trên đường thì chỉ hàn huyên đôi câu không mặn không nhạt. Việc hẹn cô chỉ suýt chút nữa là “treo biển ở ngoài ngõ môn chờ trầm gặp”.

“Có rảnh hay không đều là tương đối.”

“Nghe khẩu khí bây giờ của em thật sự rất giống người phát ngôn ở bộ ngoại giao.”

“Phải, em không tới bộ ngoại giao làm phát thanh viên là tổn thất lớn của toàn thể nhân loại.” Cô lên hừ một tiếng trong lòng, nếu không chịu dễ dàng người bạn gái như cô là tổn thất lớn của anh đó.

Anh bức mình không muốn nói nhiều. Việc phá lầu chính thức bắt đầu, tiếng nhà cửa sụp đổ đinh tai nhức óc, tiếng náo nhiệt của dòng người ở đằng xa, tiếng gió thổi xào xạc, khắp nơi đều có tiếng động, chỉ có giữa hai người họ có một sự trầm tĩnh chia cắt, anh nhìn cô, cô nhìn anh, cách nhau chỉ một dang tay nhưng lại như cách xa chân trời góc bể.

Cuối cùng vẫn do Trương Dục Chấn mở miệng trước, “Rốt cuộc em muốn quậy gì vậy?”

“Anh không biết? Anh không biết thì đừng có tới đây hỏi em!”

Giọng của anh gằn lại, nắm chặt tay, “Bởi vì Phi Dương nghịch ngợm hôn anh? Chẳng lẽ em không hề có chút lòng tin nào với anh sao?”

“Anh có chỗ nào đáng để em tin tưởng chứ? Cả thế giới đều biết em thích anh, nhưng chính bản thân em cũng không biết anh có thích em thật hay không!”

“Em không biết? Em không biết thì đừng có tới đây hỏi anh!” Anh trả lại câu nói vừa rồi của cô, nhưng nhìn ánh mắt ủy khuất của cô thì anh chỉ có thể đầu hàng, “Rốt cuộc thì em muốn thế nào?”

“Nói anh yêu em. Nói ngay bây giờ, lớn tiếng nói yêu em.”

Anh trừng mắt nhìn cô, im lặng không nói câu nào, chỉ trầm mặc như thế, trầm mặc như đã chết.

Cô cười nhạt sau đó xoay người rời đi. Nghe Trương Dục Chấn ở sau lưng gọi tên cô nhưng cô không dám quay đầu lại, cô sợ khi quay đầu lại thì anh sẽ thấy vầng mắt đầy nước mắt của mình.

Nhưng, sao cô lại khóc?

Ngay khi bắt đầu thì đây chẳng qua chỉ là cuộc tình đơn phương. Anh chưa bao giờ mở miệng nói câu anh yêu em, mọi lúc, mọi câu chữ, đều không có

ba chữ ấy. Anh chỉ cười nói sao nói được chứ?

Nếu như thực sự yêu nhau thì tại sao không nói được?

Ôn Noãn đứng trước cửa trường học, nhắm mắt theo tiếng ca của tiệm đĩa.

Còn điều gì muốn nói nữa đây?

Chiếc cốc cũng đã trống không rồi. Khép đôi mắt lại, cảm giác lạnh buốt như tuyết rơi trong tim.

Phải chăng ái tình đã đến lúc tổng kết, chỉ còn thừa lại hóa đơn thanh toán cô đơn.

Tại sao lúc em mở cửa bước đi, anh ấy không đến giữ em ở lại.

Anh ấy không hiểu, vẫn mãi không hiểu, chia ly chỉ bởi em muốn được níu giữ.

Nếu như mở lời, chỉ là em muốn sự ấm áp.

Anh ấy vẫn không hiểu, mãi mãi cũng không hiểu, chỉ một cái ôm cũng có thể thay thế tất cả.

Tình yêu cũng đủ để làm em rung động tuyệt đối.

Phải dùng cái gì, để làm tan chảy sự im lặng này? Tiếng thở dài trong căn phòng trống lạnh lẽo, hóa thành làn khói trôi đi.

Từng giây trôi qua, trong tim cuộn thành quả cầu tuyết, lo sợ chưa nói lên lời, thì nước mắt đã tuôn rơi.

Không phải vì tình yêu của anh ấy không đủ nhiều, mà là vì không biết em cần điều gì.

Mọi ước nguyện đều đã bỏ qua, đến khi sao băng rơi qua, rồi mới thấy quan trọng.

Yêu quá nhiều, trái tim cũng sẽ có lúc như bị rơi rụng.

Lần đầu tiên gặp hãy trả hết cho em.

(Bài hát này tên là Anh vẫn không hiểu - SHE)

Ông chủ tiệm đĩa thuê dường như rất thích bài hát này, phát một lần rồi một lần, tiếng ca hòa tan vào hàng ngàn sợi gió, chỉ chừa lại nắng chiều tàn lụi lạnh lẽo.

Cô cũng rất thích bài hát đó, mỗi lần đi hát karaoke cô đều hát, tuy nhiên mãi tới hôm nay cô vẫn không hề phát hiện thì ra đó là một ca khúc đau buồn đến như vậy, chỉ nghe thôi cũng khiến trái tim đau đớn phát khóc.

Anh vẫn không hiểu, anh vẫn không hiểu -

Cô nhắm mắt, trực giác mãnh liệt cảm nhận được tồn tại ở đằng sau.

“Ôn Noãn.” Trương Dục Chấn vỗ vai cô, cô nhanh chóng quay đầu lại.

“Anh là ai? Tôi biết anh sao?” Cô cười giả tạo. Vì không muốn gặp anh nên cô đã không học tiết tự chọn, không ngờ anh vẫn không chịu từ bỏ, thật là oan gia ngõ hẹp mà.

“Đừng làm trẻ con nữa.” Anh nhún mày lại.

“Em muốn đi đâu?”

“Ăn cơm, xem phim.”

“Một người thì sao vui? Chúng ta đi chung đi?” Anh liếc mắt mỉm cười, đáng vẻ rất đáng tin, giống như chưa hề xảy ra mâu thuẫn gì khiến cô thấy hơi xấu hổ.

“Ai nói tôi đi một mình? Bỏn cô nương muốn tìm ai đó đi theo tôi ăn cơm chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, hôm nay tôi đi hẹn hò.”

Nét cười trên khuôn mặt của anh rớt cuộc cũng mất.

Cô mất hồi lâu mới tìm được chiếc xe Audi màu đen mà Hành Vân nói trong dòng xe đông đúc, giờ tay hươ hươ ra hiệu hãy lái tới đây.

“Hắn là ai vậy?”

“Không cần anh xía vào.”

“Hắn có tốt với em không?”

“Dù sao cũng tốt hơn anh đối với em.”

“Anh không tốt chỗ nào chứ?”

“Chỗ nào cũng không tốt!”

Nét mặt của anh không còn dịu dàng nữa mà trở nên ác liệt, im lặng trừng mắt, gần như muốn bóp nát cổ tay của cô. Ôn Noãn hất cằm, khiêu khích đón nhận ánh mắt của anh. “Ôn Noãn, anh ~” anh chặt vật mở miệng.

“Anh cái gì?”

Anh giận tái mặt, nhìn chiếc xe từ từ đỗ gần họ. Thần sắc của anh chợt hòa hoãn lại, chán nản nói: “Muốn đi thì đi đi.”

Cô đóng cửa xe một cái thật mạnh, tức giận ngồi ở vị trí phụ lái nhìn anh mỉm cười qua kính chiếu hậu, rất tuần tú, nhưng lòng cô lại đau đớn. Sao anh lại không quan tâm tới cô chứ?

Mãi tới khi rẽ sang cua khác không còn nhìn thấy trường học nữa, Ôn Noãn mới ngồi dậy, lạnh lùng nói với Âu Dương Tuyền ở ghế ngồi lái:

“Hành Vân nhắn với anh hôm nay cậu ấy có tiết tự chọn nên em đi thay cậu ấy hẹn hò với anh. Cho nên anh phải chiều đãi em cho thật tốt, để em cao hứng, nếu không thì em sẽ nói xấu anh trước mặt Hành Vân.”

Âu Dương Tuyền khó tin hỏi: “Em thật sự là bạn tốt của Hành Vân hả?” Vì sao tính tình khác nhau dữ vậy.

“Bộ em không xứng làm bạn của cậu ấy hả?” Chính cô cũng biết giọng điệu của mình xấu lắm nhưng ai bảo gã đưng phải cô ngay lúc tâm trạng của cô xấu như thế chứ.

“Không, em rất đáng yêu.”

Cô yếu ớt mỉm cười, nhìn ra cửa xe buồn rười, không nói thêm gì nữa.

Thực ra cô thích ngồi xe buýt hơn, cửa kính rộng lớn, bánh xe lăn chậm lui tới trên đường, rất có thú vui nhân gian. Nếu hai người cùng ngồi, Trương Dực Chân luôn nhường cô vị trí gần cửa sổ để cô ngắm phong cảnh rồi anh sẽ giơ hai tay quấy rầy trước mặt cô để cô nắm lấy nó. Tuy sẽ có hàng khách vì kẹt xe mà chờ dài nhưng cô sẽ lên cầu nguyện để xe chạy chậm hơn, chậm hơn nữa.

Khi đó, cô cho rằng hạnh phúc không hơn gì như thế, nhưng không ngờ rằng hạnh phúc cho tới nay không phải tất nhiên. Nó giống như bọt biển giữa đại dương, thoáng chốc biến mất.

“Sao hả, giận đối với cậu nọ?” Vừa rồi anh nhìn cổng trường cả buổi, “Anh nghĩ cậu ta thích em” Anh rẽ sang trái, “Đáng tiếc hồi trẻ anh không hiểu chuyện tình yêu.” Bởi vì yêu, nên mới hoài nghi. Con gái một khi đau lòng sẽ dễ dàng để tâm những chuyện vặt vãnh rồi sau đó chất chồng những chuyện không vui về lên nhau.

“Anh cũng không lớn hơn em bao nhiêu.”

“Anh đã 30 rồi, thời buổi bây giờ 10 năm là 1 thế hệ.” Anh quay đầu mỉm cười nhìn cô, vết tích của năm tháng không khắc lên trán mà ghi sâu trong mắt của anh.

“Chỉ gặp anh ta một lần thôi, ngay cả tên cũng không biết thì sao anh biết anh ta có thích em hay không?”

“Cảm giác thôi.” Anh nhún vai.

Ôn Noãn cô đơn nhìn phía trước, “Cảm giác là cái thá gì chứ? Luôn sai.”

Cô từng tin vào cảm giác, nhưng thực tế đã chứng minh, cảm tính của con người không thể quyết định hướng phát triển của sự vật.

Ôn Noãn ra sức ôm lấy bó bông hồng che hết người cô chạy bước nhỏ từ trường học vào, khi rẽ sang hướng khác thì đụng phải một người.

“Ui da -” Cô vượt vượt cái mũi không mấy cao của mình, luống cuống nhìn bó hoa bị đè bẹp trong ngực, có lẽ Hành Vân sẽ không ngại đâu. “Nè, anh có thể chú ý hơn khi đi đường được không?”

Cô hùng hổ chất vấn, sau đó thì im lặng.

Người đụng phải cô là Ngô Đặc, chuyện đó không lạ nhưng lạ là anh ta mang giày da đeo cà ra vát, dáng vẻ rất trầm ổn, tây trang màu đen làm mờ nét sinh động thường xuất hiện trên người anh.

“Hiếm thấy anh ăn mặc lịch sự như vậy nha.”

“Hôm nay lãnh đạo thành phố xuống đây thị sát, viện trưởng quyết định mọi người phải mặc “trang phục long lanh” tới dự họp.” Anh lập tức nhắc tay xin lỗi, “Xin lỗi, xin lỗi, vừa rồi nhìn xa còn tưởng là bông hoa hồng, không để ý nên đụng trúng.” Nói tới nói lui vẫn là cái giọng điệu tùy ý đó.

Nhìn bó hoa hồng màu trắng trong tay cô, Ngô Đặc huyết sắc: “Trương Dục Chấn tặng cho em hả? Chưa tới lễ giáng sinh hay lễ tình nhân mà hai vợ chồng đã làm hòa rồi à?”

“Anh ta? Ngay cả cọng cỏ Trương Dục Chấn cũng không chịu tặng cho em.” Cô hừ giọng mũi, hồi trước cô từng nửa thật nửa giả phàn nàn với Trương Dục Chấn một lần, kết quả anh chỉ cười nhạt nói hoa cũng có sinh mạng, không thể tùy tiện chà đạp. Gì chứ, tặng cho cô là chà đạp nó sao?

“Đây là do bạn trai của Hành Vân tặng -” Cô biết mình lỡ miệng nên nhanh chóng ngậm chặt lại, bất an nhìn Ngô Đặc.

“Xin lỗi, em không có cố ý.”

“Không sao.” Anh muốn cười nhưng đọng lại ở khóe miệng chỉ là sự chua chát, “Đều qua rồi.”

Đều qua rồi.

Nhưng anh không biết cách để quên đoạn tình cảm đó, quên người bạn gái đó.

“Các anh - vì sao lại chia tay vậy?” Ngô Đặc với Hành Vân, một người là chàng trai ưu tú một người là cô gái xinh đẹp, vì sao lại không thể có được kết cục đẹp chứ?

Cầm bó hoa hồng nặng nề trong tay, cô chợt hiểu vì sao Hành Vân không thích hoa hồng.

Mỗi đóa hoa hồng đều có gai, mỗi đoạn tình yêu đều nguy hiểm.

Khi tình yêu bắt đầu thì rất xinh đẹp nhưng kết quả, kết quả đã được định sẵn trong lòng bàn tay của vận mạng, chỉ khác bạn có đoán được kết cuộc hay không thôi.

“Chúng tôi không có duyên phận.” Nguyên nhân chia tay của hai người có rất nhiều, nhưng truy cứu tới cùng thì do không có duyên phận.

“Ài, anh đừng buồn. Anh nhất định sẽ gặp được một cô gái thích anh hơn cả Hành Vân.” Thiệt là, ngày thường cô nói rất nhiều nhưng vì sao vào những lúc mấu chốt ngôn ngữ lại ít ỏi như vậy chứ.

“Có lẽ.” Anh ngửa đầu nhìn trời, chân đá một viên đá nhỏ gần đó. Nhưng anh sẽ không thể thích ai khác hơn Hành Vân nữa.

Ôn Noãn cố gắng làm bầu không khí sinh động hơn, “Nghe nói năm nay anh sẽ trở thành vinh dự của cả ban Vật lý.” “Không thể nào đâu, ít nhất danh hiệu giáo thảo của ban khẳng định không thuộc về anh.”

Nhìn thấy nụ cười đùa cợt của anh, Ôn Noãn thấy yên tâm, tiếp tục lấy lòng: “Hắc mã vương tử vừa anh tuần tiêu sái lại có tài năng lãnh đạo VIP như anh, nhất định có rất nhiều bạn nữ thầm mến. Nếu như em không quen cái tên bại hoại Trương Dục Chấn nọ, em nhất định sẽ đeo đuổi anh.”

“Em tuyệt đối đừng đeo đuổi anh, anh không muốn bị Trương Dục Chấn ngửi mã phanh thây.”

“Anh ấy mới không thèm để ý, nói không chừng còn may mắn vì bớt phiền.”

“Em đừng chiến tranh lạnh với Dục Chấn nữa. Cậu ta thực sự rất thích em. Em biết không, Trương Dục Chấn đã từ chối slot sang Mỹ làm trao đổi sinh.”

“Ai biết anh ấy vì lý do nào mà không đi? Nói không chừng anh ấy sợ mình bị kỳ thị chủng tộc ở Mỹ, hay tiếng Anh quá dở nên không muốn.”

“Có cần anh nói cho em biết thành tích thi phúc khảo của cậu ấy không?” Người dở tiếng Anh là Ôn Noãn cô nương cô mới phải.

“Dù sao em quyết không dễ dàng tha thứ cho anh ấy như vậy.” Cô oán giận.

“Bộ não của con gái mấy em khác với bọn anh.” Ngô Đặc không khuyên cô nổi nữa, chợt thấy một dáng người ngọc thụ lâm phong từ xa bước tới gần, “Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới. Anh không ở đây quấy rầy bọn em nữa.” Ngô Đặc chuẩn nhưng trước đó đã thấp giọng nói mấy câu với Trương Dục Chấn, nhìn anh vẫn giữ nguyên nụ cười mới hải lòng rời khỏi.

Ôn Noãn cúi đầu nhìn chân của mình, “Nghe nói anh không đi Massachusetts làm trao đổi sinh.”

Không phải anh nói sau khi tốt nghiệp ứng dụng toán học đi ra nước ngoài đào tạo sâu thì mới có tiền đồ hay sao? Vì sao lại dễ dàng từ bỏ cơ hội tốt như vậy? Vì cô sao?

“Bởi vì tôi không thích chỗ đó, chờ trường Princeton đến tìm trao đổi sinh tôi sẽ đi.” Trương Dục Chấn lạnh lùng nói.

Tại sao đáp án lại như vậy? Ôn Noãn tức giận, “Trước giờ trường Princeton không có tới trường chúng ta tuyển sinh viên, anh chờ thêm một thế kỉ nữa đi.”

Không đúng, không đúng, chẳng phải muốn mặc kệ anh ta hay sao? Cô kiểm chế cơn giận của mình, cúi đầu nhìn bó hoa trong lòng ngực, “Thấy đẹp không, em có đếm qua, tổng cộng là 99 đóa.”

Anh cũng nên học theo đi, nếu như anh chịu, cho dù chỉ là đóa hoa dại ven đường cô cũng sẽ chăm chú tha thứ.

“Tục không chịu nổi.” Nét mặt của Trương Dực Chấn đơ cứng như vừa lấy ra khỏi tủ lạnh.

Ôn Noãn mặc niệm nên nhìn nên nhìn, nhưng không thể nhìn nổi nữa thì không cần nhìn, nhìn quanh bốn phía không tìm thấy thứ nào cả, cô liền ném bó hoa đó lên người anh.

Hôm đó sắc trời âm u, xám xịt như than. Bây giờ là mùa đông, cảnh vật hoang vu, chỉ có những cánh hoa rơi lộn xộn như mưa, bọn họ cùng xoay người, đi ngược hướng với nhau.

Thì ra sau khi hoa nở đua màu đua sắc xong sẽ tan thành từng đoạn như vậy.

Khi về đến phòng, Như Anh đang mở lòng bàn tay nhờ Hứa Gia xem tướng giùm.

“Chỗ này của cậu có ba đường chỉ, nói rõ sau này cậu sẽ có ba đứa con.”

“Nước ta hiện đang làm tốt kế hoạch hóa gia đình, đến cả mấy bá bá nông dân cũng sinh ít con, tớ kiên quyết không sinh ba đứa.” Như Anh lớn tiếng kháng nghị. Đùa gì vậy, cô không muốn mỗi chiều lại có mấy thím ủy ban tới tuyên truyền giáo dục đâu.

“Cậu cứ như vậy thì tớ không giúp cậu nữa đâu ~”

Ôn Noãn cúi đầu nhìn đường tìm cảm trên lòng bàn tay trắng sạch, trên tay Trương Dực Chấn cũng có đường chỉ tình cảm y hệt như vậy, nhưng mấy đường chỉ này có thể nói lên gì chứ? Tuy đã cầm chặt tay nhau rồi nhưng lại mãi mãi không thể nắm bắt được.

Cô âm thầm thờ dài, đưa bó hoa tới trước mặt Hành Vân, sau đó mở bình thủy, lấy chậu tới gần giường chuẩn bị rửa chân.

“Hôm tay tớ có gặp Ngô Đạt.”

“Hả?” Hành Vân tiếp tục chải tóc, chẳng hề hứng thú nói chuyện.

“Nhìn anh ấy có vẻ rất nhớ cậu, còn cậu, cậu thực sự không nhớ anh ấy chút nào hả?”

“Tớ không bao giờ hối hận chuyện mà bản thân đã làm.” Cô mỉm cười cảm lược gõ gõ vào đầu Ôn Noãn, “Cậu đó, cậu nên nghỉ lại coi bản thân cậu có hối hận thói ruột chưa, đến tốt cùng chuẩn bị chiến tranh lạnh tới bao giờ hả?”

Cô mờ mịt thả chân vào trong chậu, sau đó kêu thảm một tiếng.

“Sao vậy?”

“Tớ quên thêm nước lạnh.”

Ba người còn lại chỉ có thể im lặng hồi trời xanh, sau đó tới lavabo mở nước, lấy khăn ướt trùm lên mắt cá chân bị phỏng đỏ tấy.

“May mà nước không nóng lắm, nếu không thì sưng vù lên rồi.”

Cô ngồi trên giường nhìn Hành Vân giúp mình thoa thuốc, đột nhiên như một đứa trẻ bị ủy khuất dữ lắm mà òa khóc đến khi trời đất u ám.

Sau khi dùng hết nửa hộp khăn giấy, cô rút cuộc cũng sụt sịt mũi, từ từ dùng khăn, khi ngẩng đầu lên thì phát hiện lông mi của Hành Vân rũ xuống, ánh mắt ướt át.

“Sao mắt của cậu cũng đỏ ngầu vậy?” Cô chần chờ nín lấy ống tay áo của Hành Vân.

“Khóc vì cao bạc hà tớ vừa sức cho cậu bị cậu chết hết lên ga giường rồi.”

“Xin lỗi.” Cô cúi đầu nhìn ga giường, chán, mền rồi nùi, chán nản nói: “Cậu xem, cuối cùng thì tớ vẫn khiến mọi thứ trở nên loạn xạ xì ngầu.”

Mái tóc rũ xuống che khuất gương mặt của cô, tuy Hành Vân không nhìn rõ được nét mặt của cô nhưng biết rõ đó chỉ có thể là nét mặt cô đơn.

Cũng giống như mình.

Bạn đang đọc truyện *Ấm Áp Nhất Là Lúc Tuyết Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Chương 9: yêu em, yêu cả thế giới của em

Năm cũ sắp qua đi và sẽ không bao giờ trở lại được.

Ôn Noãn ngồi bên cửa sổ, trên gối để một quyển tiểu thuyết và đút bàn tay sợ lạnh của mình vào trong túi. Trước bàn Hứa Gia là một quyển vở ghi chép bài học tài chính quốc tế cùng chiếc đài radio đang lái nhai các tin dự báo khí hậu, cứ mỗi năm phút thì lại lớn tiếng réo lên.

“Sao lại có nhiều tin dự báo thời tiết như vậy nhỉ.”

----- Chỉ số ô nhiễm trong thành phố hôm nay là 50, chất lượng không khí đạt mức 1, không khí loại ưu. Tiếp theo sau đây là tin tức dự báo thời tiết: nhiệt độ trong đêm 17 đến sáng 18 đã tăng cao, chỉ số thích hợp với cơ thể con người đạt mức 4, buổi trưa ấm áp -

Mỗi lần đến mùa đông thì tay chân của cô lạnh buốt, Trương Dực Chấn thường ghẹo rằng tên của cô hết tác dụng rồi, tên là Ôn Noãn nhưng nhiệt độ cơ thể lại thấp hơn ai hết. Sau đó sẽ dùng tay của mình sưởi ấm cho cô, cùng nắm tay nhau đi dạo như vậy giống như có thể đi đến tận chân trời góc bể. Nắm chặt cánh tay dịu dàng nhưng mạnh mẽ của anh, giống như mọi thứ trên thế gian này đều trọn vẹn hạnh phúc. Cô nghĩ, nếu như có thể mãi mãi nắm chặt đôi tay đó thì tốt biết mấy.

----- Tin dự báo tia phóng xạ cực tím: sáng mai thành phố sẽ có nhiều mây, khí quyển trong lành, chỉ số tia tử ngoại lớn nhất là mức 1, cường độ phóng xạ kém, không có ảnh hưởng nhiều với cơ thể con người, không cần dùng biện pháp phòng hộ -----

“Ôn Noãn, cậu đút tay vào túi quần như vậy thì sao lật sách được?” Không biết khi nào Hứa Gia đã đại công cáo thành với quyển vở ghi chép của mình mà đi tới gần cửa sổ hít thở bầu không khí mới mẻ.

“Gió thổi lật trang nào thì đọc trang đó.”

“Trời lạnh như vậy mà còn hóng gió, tớ thấy cậu điên rồi.” Cô khép cửa sổ lại, “Coi chừng vì tình cảm gió, vì tình cảm lạnh.”

“Nói lung tung gì vậy, bộ tớ là người nhắc lên được không bỏ xuống được hay sao?”

“Dĩ nhiên không phải --- mới lạ.”

- Tin dự báo cho người muốn dạo chơi ngoài thành: sáng 18 gió nam cấp 4 - cấp 5, nhiệt độ tương đối cao, khí tượng ngoại thành đạt mức 3, điều kiện khí hậu thích hợp để ra ngoại thành dạo chơi. -

“Đài radio này phiền quá, sao mỗi ngày đều phát mấy thứ nhàm chán như thế?” Ôn Noãn buồn bực.

“Gần đây đều phát mấy tin như thế, đã hơn mấy tháng rồi, tại sao hôm nay đột nhiên thấy phiền?” Hứa Gia hất cằm.

- Tin tức dự báo cho người luyện công buổi sáng: sáng 18 nhiều mây, gió nam cấp 3 - cấp 4, nhiệt độ chênh lệch khoảng 3°C, thích hợp luyện công ngoài trời -

Ôn Noãn không nói nữa, lần đầu tiên cô nghe tin tức dự báo cận kề của đài cô còn nghe lời ra ngoại thành đi chơi để kết bạn nhưng nghĩ mãi cũng không hiểu vì sao thời tiết lại ảnh hưởng tới việc kết bạn.

Sau này cô hỏi Trương Dực Chấn khiến anh ngây người ra, qua hôm sau ăn sáng khi nhớ lại còn cười lớn.

Mùa đông năm nay có lẽ rất đẹp.

Mùa đông năm trước cô làm gì? Vui mừng vì lần đầu tiên nhìn thấy tuyết? Hay chỉ hận muốn ôm phòng ngủ ấm áp ở nhà về trường sau kỳ nghỉ đông? Có lẽ cô đã mua một gói bắp rang vị táo, vừa đút cho hải âu vừa ăn?

Giờ này năm trước, cô chưa biết ưu thương là gì.

Nhưng tại sao cô lại cảm ơn thượng đế vì mùa đông năm nay không như năm trước.

Cửa phòng bị đẩy mở, một cô gái chui đầu vào, nói vội: “Muốn mua đồ không, ở chỗ em có thiệp Giáng sinh, giấy viết thư Hàn Quốc, còn có đủ loại móc điện thoại, cả đồng hồ tình nhân nữa ~”

Như Anh không nhin nổi mà nói: “Không cần, chúng mình không cần gì cả.” Hừ, đến chào hàng phòng trọ theo học marketing bọn họ quả thật đang múa rìu qua mắt thợ mà.

“Ai nói, tớ muốn.” Ôn Noãn không có bất cứ động tác trả giá nào mà gọn lẹ rút tiền trong bóp ra đưa cho cô bé đó sau đó lấy một hộp đồng hồ.

Cô bé kia hoàn thành xong vụ làm ăn đầu tiên trong ngày, vui vẻ rời khỏi.

“Cậu muốn tặng cho Trương Dực Chấn?” Như Anh há to mồm

“Ai nói, tớ mua để đeo.” Cô mở lớp gói quà ra, “Cậu một cái, tớ một cái.”

“Ha ha, tuy tớ chưa có bạn trai nhưng tớ không có ý định trở thành người đồng tính luyến ái.” Hai nữ sinh dùng đồ tình nhân thì khi ra ngoài còn thể thống gì nữa, mà đó còn là đồ tình nhân giá rẻ mạt nữa!

“Cậu tự mình đưa cho ai đó đi, mùa đông là thời điểm sưởi ấm cho nhau, đừng nên chiến tranh lạnh.”

“Cậu không hiểu.”

“Sao tớ không hiểu, tuy tớ chưa từng yêu đương nhưng chưa dù chưa thấy heo chạy nhưng tốt xấu gì thì tớ cũng ăn qua thịt heo.” Như Anh rất có ý kiến với sự nghi ngờ của cô: “Kể trong cuộc thì mê mang còn người ngoài cuộc thì tỉnh táo!” Ôn Noãn cười nịnh với cô.

“Thật mà.” Cô cầm một quyển sách không biết thuộc thể loại gì rồi leo lên nằm trên giường, tăng hắng làm trong giọng, sau đó bắt đầu đọc truyền cảm:

“Yêu ai đó thì phải hiểu, phải khuyên nhủ, phải biết nói xin lỗi, cũng phải nói cảm ơn; phải nhận sai, cũng phải biết sửa sai; phải chăm sóc, cũng phải biết thông cảm; biết chấp nhận nhưng không thể nhẫn nhịn; biết khoan dung nhưng không thể dung túng; phải ủng hộ chứ không phải ra lệnh; biết an ủi chứ không phải chất vấn; biết bày tỏ nỗi lòng chứ không phải lên án; biết trao đổi với nhau chứ không phải giao hết cho đối phương; có thể lãng mạn nhưng không thể lãng phí; có thể nắm tay nhau mọi lúc nhưng không thể tùy tiện chia tay.”

Ôn Noãn cũng cầm sách của mình lên đọc, uể oải nói: “Tớ với Trương Dực Chấn sẽ không bao giờ đạt tới cảnh giới sâu xa như vậy đâu.”

“Cậu khiến tớ nhớ tới một bộ kinh nổi tiếng.”

“La Chu?” Tham khảo từ Lương Chúc thì đó là tên gọi tắt của [Romeo với Juliet]. Hơn nữa cô hoàn toàn không cho là Romeo là một người si tình, mới đầu hẳn tở tượng nàng Therine đã cự tuyệt hẳn nhưng sau khi thấy Juliet xinh đẹp ôn nhu thì lập tức quên ngay cái tên Therine cùng sự phiền não do cái tên ấy mang lại.

Bạc tình bạc nghĩa tới mức khó tin. “Tuồng bở, là [vô có sinh sự].”

Người bạn Ôn Noãn này luôn không biết phân nặng nhẹ trong việc làm. Cô còn nhớ ngày tựu trường đầu tiên Ôn Noãn còn dùng cạp da làm gối nằm. Rồi chứng kiến cảnh người cha đáng thương đi ngăn dậm tới trường... đưa gối cho con.

Chuông điện thoại của phòng trọ reo vang, Như Anh chỉ chỉ điện thoại, “Nhất định là tìm cậu đó.” Ôn Noãn xếp số điện thoại của Trương Dực Chấn vào sổ đen cho nên anh chỉ có thể gọi điện thoại vào phòng tìm cô.

Nhưng người gọi không phải là anh.

Một cô gái thút thít kể lể trong ống tai: “Cái đồ không có lương tâm, nhiều ngày như vậy rồi mà còn chưa chịu về nhà à?”

Ôn Noãn còn chưa kịp nói bạn gọi lộn số rồi thì cô ta lại nói tiếp: “Anh cứ nhẫn tâm bỏ mặc em như vậy để đi trêu hoa ghẹo nguyệt như thế mãi sao, hu hu hu ~”

Cô nghe xong cũng bắt đầu chua xót, muốn an ủi: “Chị đừng khóc, có lẽ chồng của chị chi ~”

“Có lẽ gì? Còn không phải do đám hồ ly tinh tại đây thấy chồng bà có tiền thì câu dẫn ổng, nói ày biết nếu hôm nay ổng bỏ mặc bà thì cũng sẽ có ngày ổng sẽ bỏ mặc mày.”

Sao lại nhận được cú gọi xui xẻo như vậy chứ? Ôn Noãn không nhịn nổi nữa: “Tôi vốn không biết chồng của chị, chị gọi sai rồi.”

“Tôi biết chứ. Nếu em biết tôi thì sao tôi dám chửi, dám mắng em chứ? Nói thực do tôi ở nhà một mình thấy khó chịu trong lòng nên gọi đại một số để phát tiết, nếu không tôi sẽ điên mất thôi.”

Ôn Noãn cúp điện thoại, người nổi điên là cô mới phải.

Vài giây sau, chuông điện thoại lại reo lên.

Cô tức giận cầm tai nghe, “A lô, chị có thấy phiền không, nếu còn quấy rối nữa thì tôi sẽ gọi 110 báo cảnh sát.”

“Là anh, Ôn Noãn.”

Trời ạ, Trương Dực Chấn.

“Anh có gì muốn nói thì nói, không có thì cúp đây.” Cô ổn định tinh thần, nói giọng bất cần nhưng ngón tay lại không kiềm chế được mà cầm tai nghe thật chặt để lắng nghe giọng nói trầm thấp mạnh mẽ kia, cảm mạnh tới mức lòng bàn tay đã đổ đầy mồ hôi.

“Bây giờ anh đang ở dưới lầu, em có thể ra đây một lúc được không?”

“Được.” Cô đáp ứng bằng giọng nói “vô cùng” miễn cưỡng. “Mặc áo khoát rồi hẵng ra ngoài, trời hôm nay rất lạnh.” Nhiệt độ 22°C ở trong phòng thường khiến cô đoán sai nhiệt độ ngoài trời mà hay mặc áo phông xuống lầu.

Cô còn chưa kịp cảm động thì đã thấy tai nghe truyền tới tiếng tút tút, thật đáng giận, lại dám cúp máy trước cô!

“Sao em lại mặc áo phông ra ngoài rồi?” Anh nhìn cô mặc quần áo mỏng manh, lấy áo khoác trên người mình choàng cho cô.

“VẬY còn anh, không lạnh hả?” Cô nhìn xuống đôi chân thon dài của anh, không dám nhìn vào ánh mắt của anh.

“Anh không sợ lạnh.”

Cô không nhịn được mà nở nụ cười, nhớ lại khi bọn họ mới quen nhau thì thời tiết rất nóng, lúc đi chơi leo núi chỉ còn một bình nước lạnh, anh cũng nói bằng giọng lạnh nhạt như thế, “Anh không sợ nóng.”

Chỉ một câu nói lơ đãng như thế cũng khiến cô luôn thấy ảm lòng, nhưng Trương Dực Chấn thì sao? Chắc anh luôn xem lời cô nói như gió thoảng qua tai.

“Vừa không sợ nóng cũng không sợ lạnh, quả thật là một quái vật. Không biết rốt cuộc anh sợ gì nữa?” Cô lăm bằm.

“Anh sợ em.”

“Em thì có gì đáng sợ? Em là yêu thú ba đầu hay ma nữ tóc rắn?” Cô lấy quyển tiểu thuyết cầm trong tay đánh anh.

“Cuối tuần là thi lên cấp bốn rồi, em còn có tâm trạng đọc tiểu thuyết?” Anh nhìn thấy rõ bìa sách.

Cô trừng mắt nhìn anh, “Em lăm nguy không sợ.”

“Lăm nguy không sợ? Em cho rằng phòng thi là đoạn đầu dài tùy thời chém em một nhát hả?”

“Yên tâm, em nhất định sẽ thi được điểm cao, anh cứ được rồi đó.”

“Không được, anh phải đốc thúc em mỗi ngày mới được. Bắt đầu từ tối hôm nay, chúng ta đi tới lớp tự học ban đêm. Đương nhiên, nếu em sợ học môn tiếng Anh thì không đi cũng được.” “Em mới không sợ, tự học thì tự học.” Đừng nghĩ em sẽ cho anh đặc ý nhé, “Được rồi, anh tìm em có gì không? Em phải về.”

“Còn nữa, nghe nói chân của em bị nước nóng làm phỏng?”

“Không phải chuyện gì lớn lao, không chết được, ai cần anh đồng tình!” Cô phàn nàn, “Em biết quen anh thì sẽ không gặp may mắn mà, đến chân cũng gặp tao ương.”

“Người không biết thương tiếc cho cơ thể của chính mình giống như em thì không đáng để đồng tình!” Rửa chân mà lại dùng nước nóng, chuyện ngu xuẩn như vậy mà cô cũng làm ra được.

“Anh tới nói cho em biết, đừng tưởng bị phỏng chút xíu thì có thể lười biếng. Còn nữa...” Anh lấy ra một lọ thuốc bột trong túi áo khoác, “Đây là mẹ gửi anh mang tới cho em, nghe nói rất hữu hiệu.”

Nhìn đi, mẹ của Trương Dực Chấn thật tốt, chỉ cần ai liên quan tới Trương Dực Chấn đều quan tâm.

“Nè, trả áo khoác lại cho anh.” Cô cởi áo khoác trên người trả lại cho Trương Dực Chấn nhưng vừa cởi đã thấy hối hận, sao không dứt khoát để anh chết cóng luôn cho rồi, ai bảo đối xử lãnh khốc vô tình với mình như vậy. Cô chạy lên lầu bằng tốc độ nhanh nhất.

Một sợi tóc mềm mại nằm yên trên đám lông ở phần cổ áo khoác, anh cảm nhẹ lên, đoán biết nó là của Ôn Noãn.

Nụ cười của cô, giọng nói của cô, ánh mắt trong veo hồn nhiên của cô, nét mặt luôn phong phú hơn người khác của cô ~

Anh ngược đầu, không ngoài dự đoán đã thấy Ôn Noãn đang len lén nhìn qua cửa sổ xem anh đã đi hay chưa, khi bị phát hiện do bất cẩn thì lập tức thẹn quá hóa giận kéo màn lại.

Rất lâu trước đây, cô từng chỉ lên tấm màn đó nói: “Đó chính là phòng của em, rất dễ nhớ đúng không, số phòng là 521, là hài âm của wo ai ni.”

Anh rất sợ em, sợ em đau lòng, sợ em đau đớn, sợ em chỉ cần quay đầu lại thôi đã đưa anh lên thiên đường.

Phải, anh yêu em, anh yêu em

“Đây là trà Phở Nhị ngài gọi. Nhân viên phục vụ châm trà vào chén sứ trắng.

Diệp Phi Dương suy nghĩ nhìn chén trà phía trước, “Trương Dực Chấn cũng thích uống trà Phở Nhị.”

“Chuyện này không liên quan tới anh ta.” Ôn Noãn thả mạnh chén sứ xuống khiến vài giọt nhảy ra mặt bàn.

“Được, vậy chị nói ngắn gọn, chị mời em tới đây để làm sáng tỏ một sự thật. Ngày đó chị hôn Trương Dực Chấn chỉ là một trò đùa dai mà thôi, không có bất cứ ý nghĩa nào cả.”

“Em biết.” Ôn Noãn không có tinh thần quán khăn chải bàn, “Người tốt như chị sao lại vừa ý tên đáng ghét như Trương Dực Chấn chứ.”

“Vậy tại sao lại các em cãi nhau?”

“Anh ta chẳng thèm giải thích với em gì cả, anh ta khinh thường giải thích với em đó mà! Giống như em là người chẳng hề quan trọng nên có hiểu lầm thì cũng râu ria, không có vấn gì hết!” Như vậy, cô ở trong lòng của anh là gì chứ? Ai cũng nói anh thích cô nhưng điều đó có ý nghĩa gì? Điều cô muốn nghe nhất chính là đích thân anh nói yêu cô.

“Em quá đáng rồi đó.”

“Hả?” Ôn Noãn mở to mắt.

“Em cho rằng ai cũng có thể tự nhiên bày tỏ tình cảm như mình sao? Đại đa số người chỉ chôn cất tình yêu của mình ở trong đáy lòng. Tình yêu không phải như em đã tưởng đâu.” Có rất nhiều chuyện, chưa hẳn không phải là không có lối thoát.

“Em phải học cách quý trọng, anh ta thích em, là anh ta xin chị tới đây làm sáng tỏ sự thật. Là cầu xin đó!”

Cô đưa tay lên không trung, làm ra kiểu dáng khoa trương, “Chị quen anh ta nhiều năm rồi nhưng đây là lần đầu tiên anh ta dùng hai chữ cầu xin đó với chị.” Con người Trương Dực Chấn nhìn thì khiêm tốn nhã nhặn nhưng thực ra rất có ngạo khí.

“Đừng nhắc tới anh ấy nữa, nghe nói chị Diệp muốn sang Mỹ, oa, sau này về sẽ là rùa biển rồi.”

“Chị sợ rùa biển trở thành rong biển mất.” Diệp Phi Dương lắc đầu.

“Rong biển?” là sao?

“Rùa biển về nước nhưng vẫn là nhân sĩ thất nghiệp.”

Ôn Noãn cười, “Học kỳ này sắp hết rồi, chị có thể tới tiễn em ra xe lửa được không.”

“Chị mới không thèm làm bóng đèn cao áp cắm trên vớ kịch chia tay ướt át đâu. Hơn nữa chị cũng không có nhiều thời gian như vậy, mấy ngày tới chị muốn đi núi Bích La Tuyết.”

“Núi Bích La Tuyết? Ở đâu vậy?” Tên rất dễ nghe, có hơi quen nhưng không nhớ ra ở đâu cả.

“Núi Bích La Tuyết là một đoạn núi trong những mạch núi quan trọng, đông giáp sông Lan Thương, tây hướng Nộ giang, được tách ra từ núi Cổ Lạp, kéo dài tới tỉnh Vân Nam.”

“Vậy có phải nguy hiểm lắm không?” Bây giờ đang là mùa đông, lạnh lắm.” Núi tuyết cũng giống như con đường trường chinh. “Lỡ xảy ra tuyết lở thì sao?”

“Mùa hè mới dễ xảy ra tuyết lở.”

“Vì sao chị lại muốn đi đột ngột như vậy.” Ôn Noãn rất khó hiểu.

“Bởi vì núi nằm ở đó.”

“Em biết, đây là câu của Marlowe.” Ôn Noãn hưng phấn hươ tay, cô cũng được đồn ép một ít kiến thức cơ bản nên từng nghe qua nhà thám hiểm nước Anh tiếng tăm lừng lẫy này.p>

“Phải. Núi nằm ở đó, bất cứ lúc nào cũng có thể đi tìm nó, không giống con người sẽ thay đổi.” Tiếp cận một người còn khó hơn leo một ngọn núi.

Ôn Noãn nhìn ánh mắt của cô chợt lóe sự thương cảm, chợt nói, “Mấy hôm trước em có xem một quyển sách, tên là [chỉ một mình bạn thì sao ầm áp].”

“Thì sao?”

“Chị Diệp, vì sao chị không yêu đương?” Cô hỏi khẽ, “Một mình đương nhiên vui nhưng chỉ có một mình thì không hạnh phúc.”

Nữ từ độc thân giỏi giang dũng cảm tiêu sái như gió sao lại có trái tim mềm mại mãi cảm được chứ?

Nhưng độc lập quá độ thực chất chỉ là sợ hãi. Cô không ý lại bất cứ ai là bởi vì e ngại nếu như mất rồi thì sẽ bị tổn thương.

“Sao chị phải yêu đương? Đây không phải là thời đại phải vác cuốc ra đồng, muốn gì thì đến siêu thị lấy là có ngay, chị không cho rằng có thêm sức lao động của đàn ông sẽ có ích gì với chị?”

“Chị, có lẽ tình yêu không tốt đẹp như ta đã nghĩ. Nhưng cũng không nhất định giống như chị đã nghĩ. Thực ra thích một ai đó là một điều rất đẹp đẽ.”

Diệp Phi Dương đột nhiên hỏi, “Em ngồi đu quay đúng chưa?” Kỳ thực tình yêu cũng như trò đu quay đứng, khi tình yêu của hai người lên đỉnh điểm thì có ai để ý tới khoang xe của những hàng khách khác nghiêng vẹo.

“Hả?” Ôn Noãn khó hiểu.

Diệp Phi Dương nhìn hai chén trà thơm ngát trên bàn, “Nếu như chị thích Trương Dực Chấn, em có còn suy nghĩ như thế không?”

Cô nghiêng đầu nghĩ rồi mới trả lời, “Em sẽ.”

“Em giống thiên sứ quá đấy. Mà bây giờ chị rút cuộc cũng hiểu tại sao Trương Dực Chấn thích em đến như vậy rồi.” Phi Dương nhìn cô nhoèn một nụ cười xinh đẹp, “Thế nhưng ánh mắt của chị không kém như thế đâu, nam sinh xứng với chị vẫn chưa được sinh ra.”

Vậy chẳng lẽ muốn có mối tình chị em, hơn nữa tuổi tác kém nhau rất xa.

Ôn Noãn nháy mắt vài cái rồi lấy ra một cái hộp trong túi xách, “Đây là cây đèn pin thám hiểm, em vốn định tặng cho Trương Dực Chấn nhưng ai mà biết anh ta đáng ghét như thế! Thôi thì tặng cho chị vậy. Chị nhất định phải trở lại thăm bọn em nhé? Đừng mất một sợi tóc nào đấy.”

“Cây đèn pin này không cần lắp pin mà chỉ cần lắc nhẹ thôi thì có thể sinh ra đủ năng lượng để phát sáng. Để em biểu diễn cho chị xem.” Ôn Noãn vừa nói vừa lắc rung đèn pin trong không trung, quả nhiên mấy giây sau thì một đường sáng chọt phát sáng.

Diệp Phi Dương nhìn, khóe mắt nhỏ lệ.

“Sao vậy?” Ôn Noãn hơi sợ.

“Không sao, tia sáng quá chói thôi.” Cô nhanh chóng lau nước mắt.

“Thực xin lỗi.” Ôn Noãn tắt ngay, “Em chỉ muốn biểu diễn tác dụng của nó.”

“Ừm, chị sẽ quý trọng nó.” Diệp Phi Dương ôn nhu cười, nhận lấy rồi cẩn thận bỏ vào trong túi da.

Cô sùng bái nhìn Diệp Phi Dương, “Chị Diệp, chị thực dũng cảm, em không dám leo núi.” “Không, chị cảm thấy em dũng cảm hơn.” Tình yêu của em sinh động và mạnh mẽ như tia chớp, cho dù bị thương thì cũng đáng.

Còn tình yêu của cô... từ lâu rồi nó chỉ còn là tro tàn.

“Tự học xong rồi, anh còn đi theo em làm gì?” Ôn Noãn vung vẩy hai tay đi nhanh trên con đường đêm.

“Đây không phải là đường của em, không có quy định nào không cho phép anh đi cả.” Trương Dực Chấn trả lời hết sức có lý.

Cô biết cãi không lại nên không coi ai ra gì mà lớn tiếng ca.

“Em hát sai lời rồi.”

“Câu nào?” Người không hay nghe “nhạc ăn liền” như Trương Dực Chấn cũng nhận ra cô hát sai? Nhất định do anh làm rối để cô không được yên đây.

Anh hát lại đúng lời câu đó.

“Anh hát rất hay!” Cô hơi ngạc nhiên bởi vì trước giờ cô chưa từng nghe anh mở miệng hát nên còn tưởng âm vực của anh không hay nên không chịu hát.

“Hát thêm vài câu được không?”

“Anh không phải người hát rong. Em tưởng em muốn là anh hát sao.”

“Anh ---” Cô tức giận tiến lên phía trước, hừ, cả đời cô sẽ không tha thứ cho cái tên ghê tởm này.

“Em biết hôm nay là ngày gì không?”

“Là ngày trước ngày thi cuối học kỳ. Sáng mai thi xong thì không cần bồi dưỡng tiếng Anh nữa, nhiệm vụ của anh cũng xong, cho nên bây giờ anh có thể

cút.”

Cô giận dỗi đi trước, còn anh thì theo sát phía sau.

“Hôm nay là đông chí.”

“Vậy thì sao?”

“Không định đi ăn mừng, thuận tiện phát huy tinh thần văn hóa dân tộc?” Hấn hỏi khẽ, muốn tâm trạng của Ôn Noãn tốt thì phương pháp tốt nhất chính là mời cô đi ăn, khi cô nhìn thấy thức ăn ngon thì sẽ như nhìn thấy người thân trong nhà.

“Giờ cơm tối qua lâu rồi.” Nghe là biết chẳng có thành ý mời cô.

“Vậy có muốn ăn bữa khuya không, nghe nói gần đây em rất thích ăn bắp rang.”

Cô cười ngọt ngào, “Em hiện tại muốn nhai nát như ai đó tên Trương Dực Chấn.”

“Được thôi, vậy em muốn ăn mùi gì, hương quế rữ hay ngọt ngào như dâu tây?” Cô bật cười ~ nhưng lập tức nghiêm mặt. Từ lúc cha sanh mẹ đẻ cho tới giờ cô chưa từng giận ai lâu như vậy, thực sự rất khó kiên trì. “Hôm nay mẹ của anh gọi điện cho em, bà vốn chẳng biết chuyện em bị phỏng chân. Có phải hộp thuốc đó là anh mua cho em đúng không?”

“Vậy còn em? Người hôm đó đi ăn cơm, xem phim với em có phải là bạn trai của Tống Hành Vân hay không?”

“Sao anh biết?”

“T2796.” Anh đọc một dãy số, “Anh chỉ cần nhìn qua thôi đã nhớ biển số xe của hấn.”

Bạn đang đọc truyện *Ấm Áp Nhất Là Lúc Tuyết Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Phải rồi, Trương Dực Chấn học toán nên có trí nhớ rất tốt với những con số.p>

“Chiều mai em muốn đi Carrefour mua đồ, anh có muốn đi theo làm khuôn vác hay không?”

“Không được, anh có việc.” Anh suy nghĩ một lát rồi trả lời.

“Ngày mai anh không phải thi thì bận gì chứ?” Hơn nữa có chuyện gì lại quan trọng hơn việc dỗ dành cô chứ? Cô nghiêng rặng, ột bậc thang lớn như vậy rồi mà anh còn không chịu bước xuống. Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục?

“Không nói cho em biết.” Anh cười nhơn nhơ tự đắc.

Cô bùng nổ, ngay khi đang tập trung suy nghĩ nên dùng thuốc độc nào mới tốt thì một vài tiếng chó sủa nho nhỏ đã cứu Trương Dực Chấn một mạng.

Con chó lông vàng lang thang đang tội nghiệp nhìn cô chảy nước miếng.

“A, thật xin lỗi.” Ôn Noãn lục cả người mà chỉ kiếm được một viên kẹo cao su, chắc chó không sợ sâu răng đâu nhỉ?

“Tỷ tỷ không có thức ăn.”

“Nói nhiều như vậy, em cho rằng nó nghe hiểu hả?”

“Em thích nói đó, anh quản được à? Anh cút đi!”

Không thấy được lòng tốt của anh, anh nhún vai quay người đi.

Ôn Noãn ngạc nhiên nhìn bóng dáng mạnh mẽ của anh... anh ta thực sự đi rồi.

Đi cũng hay, khỏi phải phiền lòng.

Con chó lông vàng như nghe hiểu được lời của cô, ánh mắt thất vọng trĩu xuống khiến cô cảm thấy cô vừa làm một chuyện rất nhẫn tâm. Ôn Noãn tan nát cõi lòng ngồi xồm xuống sờ đầu của nó, sau đó một khúc gừng bông đột ngột xuất hiện trong tầm mắt.

Cô ngẩng đầu nhìn thấy Trương Dực Chấn, sau đó nhận giãm bông cho chó con ăn.

“Mua ở cửa hàng tiện lợi gần đây.” Anh chỉ sang ven đường.

“Anh có lòng thương người khi nào vậy?”

“Bởi vì anh nhìn thấy con chó nhỏ này thì nghĩ đến em.”

Một cảm giác vui vẻ dâng lên trong đáy lòng, “Tại sao?”

“Bởi vì mặt em giống nó.”

Cô đứng dậy muốn đi nhưng lại bị anh ở đằng sau ôm chặt lấy.

“Anh buông tay ra, chúng ta còn đang chiến tranh lạnh.”

Anh cố chấp ôm chặt lấy cô không buông tay, giống như muốn ôm lấy cả thế giới. Bởi vì Ôn Noãn nên anh đã yêu cái thế giới này, đến cả đóa hoa ven đường lẫn chó lang thang anh đều thấy đau lòng muốn bảo vệ.

Cô chỉ vùng vẫy vài cái cho có rồi sau đó đứng im cho Trương Dực Chấn ôm. Cánh tay của anh rất có lực, lồng ngực của anh rất đáng tin cậy, nhiệt độ cơ thể của anh khiến cho chút xú giận đối còn sót lại đã tan thành mây khói.

Cô tìm thấy một tư thế thoải mái hơn rồi chôn mình dưới chiếc áo khoát của anh, nghe anh nhẹ nhàng cất tiếng hát.

Ở một tinh cầu xa xôi có một quả khí cầu,

đó là do tôi đặt nó ở nơi đó,

để khi mỗi đêm nó sẽ tỏa sáng lấp lờ,

và ánh sáng đó luôn nhắc nhở tôi rằng,

tuy nó chỉ là một quả khí cầu, nhưng trong tôi nó là một vì sao chân thật,

hư ảo sẽ có ngày trở thành hiện thực,

hãy tin và nói ra suy nghĩ của mình.

Hơi thở của tôi,

Lời nói của tôi - là của em. Tôi từ bỏ sự cố gắng của tôi

để có thể từng bước tôi đi - là vì em.

Ở ranh giới mà em hằng mơ ước,

luôn có một chỗ dành riêng cho em.

Tôi không có gì cả,

bởi vì tất cả của tôi - là của em.

Tôi được hay mất - là vì em.

Có lẽ em không hiểu,

tình yêu của tôi đã vượt quá giới hạn mà tôi cho phép,

quả khí cầu ở hành tinh xa xôi đó,

luôn chiếu sáng nhắc nhở tôi,

hãy nhớ cầu nguyện để em được ngủ ngon.

Điều quan trọng nhất của anh,

là nụ cười và sự ồn ào mà em dành cho anh.

Chương 10: kiếp sau, kiếp sau rồi lại kiếp sau.

Lúc đang ở quầy thanh toán Carrefour , Ôn Noãn nhận được một tin nhắn.

“Hồi sáng anh để một ít đồ trong két, lấy về giúp anh có được không? Tủ mười một két số bốn, mật mã là 365287262.”

“Coi em là bốc vác sao.” Cô tức giận khế càu với cái người gửi tin nhắn có tên Trương Dực Chấn trong danh bạ và nhận lấy sự lạnh nhạt của nhân viên thu ngân, “Mời tiểu thư nhanh chóng thanh toán.” Không nhìn thấy một hàng dài xếp ở phía sau ư? Thật không biết thời vụ.

Cô vội cười làm lành rồi trả tiền, sau đó đi tới ngân hàng giữ đồ lấy đồ mà Trương Dực Chấn để quên.

Tốt nhất là thiệt nhiều tiền mặt để mình có thể chiếm làm của riêng thay cho phí dịch vụ. Cô suy nghĩ tựa lư ư ý xấu.

Nhưng bên trong chỉ có một túi nilon.

Có ai tặng quà mà ngay cả hộp gói quà cũng chẳng có. Mấy thứ linh tinh trong đó toàn là những thứ cô thích như thuốc nhỏ mắt có nhãn hiệu cô thích dùng, chocolate Ferrero Rocher cô hay ăn, Multi-Vitamin, còn có một tấm thiệp hình tình nhân ----

Bên trong cùng, là một chiếc lắc chân.

Anh còn nhớ tới? Cô từng nói rằng lắc chân có ý nghĩa là hẹn gặp lại ở kiếp sau.

Cô đứng trước két giữ đồ ôm chặt túi đồ đó, vừa muốn khóc cũng vừa muốn cười.

Cô không quay trở về phòng trọ ngay mà túi lớn túi nhỏ cá viên; sủi cào tôm; nắm kim châm đi vào trường, vừa vịn chạm mặt Trương Dực Chấn đang bước ra khỏi tiệm sách. Anh chưa kịp phòng bị thì đã bị ôm chặt lấy.

“Cám ơn quà của anh.”

“Quà gì, à, sáng hôm đó do không cẩn thận nên anh đã mua rất nhiều.”

“Anh --- cái miệng không thể ngọt hơn được sao? Ghét muốn chết!”

Cô giẫm mạnh một cái lên chiếc dây da sáng bóng của Trương Dực Chấn rồi nổi trận lôi đình đi về phía ký túc xá, còn anh thì chỉ mỉm cười nhìn bóng lưng thướt tha của cô.

“Khoan đi.”

“Anh muốn giẫm trả đũa hay sao?”

Anh bắt đầu đi lắc đầu, ngồi xổm xuống buộc giúp cô dây giày trái đã lỏng. Ôn Noãn kinh ngạc nhìn mái tóc đen nhánh dày mượt trên đầu anh, không nói tiếng nào.

“Em đã nhận quà của anh thì có phải nên có qua có lại không? Hình như anh nghe nói có người nào đó đang dệt áo len.” Anh đứng dậy.

“Sao anh biết?” Vì muốn anh ngạc nhiên nên cô luôn nín nhịn không để lộ tin này.

“Không phải chỉ có mỗi mình em biết chiêu nội ứng ngoại hợp đâu, anh cũng có thể mua chuộc mấy cô bạn khuê mật của em đấy.”

Cô hoang mang cười giả lả, “Mấy hôm trước tâm trạng của em không tốt nên đã --- nên đã hủy nó trong lúc tức giận rồi.” Cô giờ tay phải lên thề thốt, “Em nhất định sẽ dệt lại thật đẹp.”

“Anh đề nghị em nên dệt size lớn nhất.”

“Tại sao?”

“Đợi em dệt xong thì có lẽ anh đã phát mập ở tuổi trung niên 40 - 50 rồi.”

“Anh ---” Rõ ràng muốn cười nhạo tốc độ của cô đây mà, tuy nhiên cô thực sự dệt rất chậm, “Không cho phép anh mập.”

“Đồng ý luôn, vì để mặc áo len của em, anh sẽ cố gắng hết sức để giữ dáng.” Trương Dực Chấn thề, “Chiều nay em có bận gì không? Anh muốn dẫn em đi tới một nơi.”

“Bọn em đã bàn trước tối nay sẽ nấu lẩu trong phòng trọ mừng sinh nhật Gia Gia.”

Anh cười tiếu nuối, “Vậy thì lần sau vậy.”

“Có thể nói cho em biết anh muốn dẫn em tới chỗ nào không?”

“Tới rồi sẽ biết.”

Lòng hiếu kỳ của cô táy máy, nhìn lướt xung quanh sau đó vui mừng phát hiện xe của Âu Dương Tuyền mà hình như Hành Vân đang nói chuyện với anh ta qua cửa xe.

Cô cầm túi lớn túi nhỏ chạy tới rồi đặt hết lên trên cô, sau đó năn nỉ: “Hành Vân ơi Hành Vân à, giúp tớ mang mấy thứ này lên phòng được không, tớ muốn ra ngoài với Trương Dực Chấn một lát, có lẽ không kịp ăn lẩu, mấy cậu chưa inh một miếng bánh sinh nhật là được. Nhắn với Gia Gia rằng ngày mai tớ đãi nó ăn cơm chúc mừng sinh nhật bù.”

“Sao nói đi là đi rồi.” Hành Vân nhủ mảy nhìn lướt qua hai bóng người đang đi xa, sau đó bất đắc dĩ khẽ giọng oán trách với Âu Dương Tuyền, “Anh xem nó kia, anh xem nó kia, tiêu chuẩn thấy sắc quên bạn là đây mà!”

“Anh lại hi vọng em giống cô ấy.”

“Thấy sắc quên bạn giống nó ư?”

“Vui vẻ, giống cô ấy.”

“Tôi không có không vui.” Cô yêu kiều nở một nụ cười.

“Ánh mắt của em không cười.”

Cô sững sờ, sau đó phản bác: “Âu Dương tiên sinh, yêu cầu của ngài cao quá rồi đó nghe, chỉ bằng ngài cười bằng mắt cho tôi xem đi.”

Anh không cười mà chỉ nhìn cô thật sâu, ánh mắt sắc bén như muốn xuyên thủng linh hồn của cô, cái nhìn đó khiến cho cô tâm hoảng ý loạn đến cả hô hấp cũng không đều. Gió lạnh như cắt thổi vào mặt, đáng cười mà cô gượng giữ lại biến mất, trong bầu không khí lạnh như băng hóa thành tiếng than ngắn thờ dài.

Hai cánh tay của cô co rúm lại trong lòng ngực của Âu Dương Tuyền, đưa cảm giác lên vai của anh, không muốn để anh nhìn thấy nét mặt đau lòng của mình. Cái ôm đó rất chặt nhưng không hiểu sao lại thấy trống rỗng.

Âu Dương Tuyền không hỏi thêm gì nữa mà chỉ thương tiếc vỗ nhẹ lên tấm lưng mảnh mai của cô, ai mà chẳng có một bóng mờ trong lòng? Chuyện đã qua rồi thì không cần nhắc tới.

Qua lâu sau cô mới bình tĩnh lại, “Xin lỗi, vừa rồi tôi đã thất lễ.”

“Hoan nghênh em thất lễ nhiều thêm. Khi tủi thân thì khóc, khi vui vẻ thì cười, chẳng có gì đáng sợ cả.”

Cô tránh cái nhìn chu đáo, cúi đầu nhìn những túi đồ lớn nhỏ, “Tôi phải lên lầu.”

“Anh mang lên đó giúp em.”

“Biết danh ngôn của bà di dưới lầu bọn tôi là gì không? Phòng trọ của nữ, đàn ông cùng chó không được vào. Tính nguyên tắc của di rất mạnh nên trừ phi anh già gái còn không e rằng không thể trà trộn vào đó đâu.” Cô nhẹ giọng chê nhạo.

Anh cười cười, lấy bó hoa hồng ở phía sau đưa cho cô.

Cô dỗi mắt nhìn anh lái xe rồi đi rồi nhìn một đồng hồ cần phải xách cả hai tay mới hết, sau đó nhẹ nhàng cắm bó hoa vào lọ đất mùn dưới mặt cô.

Trương Dực Chấn dắt cô tới một lâm viên.

Khi đi qua Hilton ở trung lộ Hongkong, Ôn Noãn níu tay áo của Trương Dực Chấn bảo anh nhìn, “Ngày đó Âu Dương Tuyền mời em tới đây ăn cơm.”

“Cảm giác vào Hilton ăn cơm Tây ra sao?”

“Nghệp chương nặng nề.” Cô làm bộ thờ dài, “Anh ấy vốn muốn mời Hành Vân đi ăn cho nên mới chọn bữa tối ánh nến cao cấp như thế, kết quả người tới là em, cho nên chẳng có chút không khí gì.”

“Em không thấy hâm mộ hả? Ít nhất mấy năm tới nữa anh cũng chẳng có tiền mời em tới đây ăn.”

“Anh chỉ cần mời em ăn bắp rang là được.” Sự phục vụ của nhân viên chu đáo tới mức quá đáng, vừa bước vào cửa thì có hai nhân viên phục vụ đi theo sau lưng cô và Âu Dương Tuyền giúp treo áo khoác, kéo ghế, gấp khăn ăn, đồ rượu vang khiến cô trừ việc dùng bữa bỏ thức ăn vào miệng thì không thể làm gì được nữa. Hơn nữa mỗi động tác đều bị người ta nhìn chăm chăm khiến việc nói chuyện cũng khó khăn.

“Hơn nữa tài nấu ăn của đầu bếp rất bình thường, thức ăn chỉ có vẻ ngoài xinh đẹp thôi, em làm ăn ngon hơn nhiều.”

Trương Dực Chấn nở nụ cười bất đắc dĩ, nhớ tới chuyện cô là tay làm mướn Tô Châu có nghề, “Anh sẽ cố gắng kiếm tiền để mời em đi khách sạn ăn cơm.”

“Tại sao lại tới đây?” Cô nhìn quanh rừng cây rậm rạp trong lâm viên, “Chẳng lẽ anh muốn nhân lúc hoàn cảnh nơi đây hẻo lánh mà muốn giết em diệt khẩu?”

“Em có tiền, có sắc để anh bày mưu *** hại không?” Anh trừng mắt.

Ôn Noãn níu tay áo của anh, cũng chẳng từ chối việc bị dẫn vào đó.

Bởi do mùa đông tiết trời trở lạnh nên lâm viên rất yên tĩnh, thỉnh thoảng sẽ có một con chim nhỏ không biết tên bay qua, thế giới giống như chỉ còn lại hai người là cô cùng Trương Dực Chấn, cả hai nắm tay nhau đi trong gió lạnh đầu hiu mà không hề thấy lạnh hay buồn chán.

“Tới rồi.” Tới bờ hồ xanh biếc ở trung tâm, anh dừng chân lại.

Cô lại nhìn quanh bốn phía, bởi vì trời lạnh nên trên mặt hồ có vài lớp băng mỏng càng khiến cho cái hồ trông trải và lạnh lẽo hơn, “Anh thấy em đi thi quá cực nên muốn dẫn em tới đây hít bầu không khí mới mẻ, tiếp thêm năng lượng hả?” Ngoài việc đó thì cô không nghĩ ra lý do nào để tới lâm viên mà đến cây cũng chẳng có cọng lá nào.

Trương Dực Chấn ôm chặt bả vai của cô xoay cô nhìn cái cây ở bên kia hồ.

Là cây ngân hạnh mà cô từng khắc chữ, nó được ghép tới đây.

Cô gần như nín thở nhìn dòng chữ mờ nhạt mà cô từng khắc --- tôi yêu Trương Dực Chấn.

Bên cạnh còn có một,

Tôi yêu Ôn Noãn.

Là chữ viết cứng cáp có lực của anh.

Trong lâm viên yên tĩnh trông trải hoang vu, cô phảng phất như nghe thấy cả thế giới đầy tiếng nộ hoa hé nở.

“Hai người kia đứng im không nhúc nhích.” Tiếng gầm giận dữ bỗng vang lên ở nơi cách đó không xa, chỉ thấy một vài nhân viên trong lâm viên xúm lại, người cầm đầu chỉ vào Trương Dực Chấn lớn tiếng nói: “Rất cuộc cũng bị ta bắt tại trận. Xem mấy cô cậu còn là học sinh nhưng sao lại không biết bảo vệ môi trường? Phạt mười đồng.”

Ôn Noãn không nhin nổi mà bật cười.

Anh tức giận trừng mắt, ra dấu cô không được cười nhạo anh nữa, sau khi bị ép buộc lắng nghe rừng rậm là tài nguyên quý giá của nhân loại gần nửa giờ thì bọn họ mới chịu thả người.

“Thì ra anh cũng có lúc bị phạt tiền nữa?”

“Còn nói? Chẳng phải em là đầu sỏ gây ra hay sao?”

Ôn Noãn làm mặt quỷ, sau đó cầm tay anh rồi nhìn thẳng vào anh, trịnh trọng nói: “Dực Chấn, em rất cảm động. Nhưng thực ra anh không cần phải miễn cưỡng mình để làm em vui đâu.”

Thật sự đó. Cô chẳng cần được bày tỏ, chẳng cần được dỗ ngọt, chẳng cần lời thề son hẹn biển. Cô tin Trương Dực Chấn nhất định cũng yêu cô như tình yêu của cô.

“Nhưng anh không miễn cưỡng. Làm em vui thì anh cũng thấy vui.” Thì ra thích một người là như vậy, sẽ làm những chuyện mà trước đây không muốn làm.

Cô ngạc nhiên nhìn anh, phía sau là một rừng cây hoang vu trong ngày đông rét lạnh.

Mưa giờ tháng năm, gió ngày tháng tám, lúc trời nhuộm sắc hồng buổi hoàng hôn, cùng dắt tay những đứa trẻ ra ngoại thành chơi, lần đầu tiên làm thức ăn được khen ngợi, nửa đêm rời giường uống nước chợt thấy hoa thủy tiên hé nở, nhận được giấy thông báo trúng tuyển đại học -- cuộc đời có nhiều giây phút tươi đẹp như thế, tuy không theo kịp nhưng bên mỗi anh lúc này là một hơi thở nhẹ nhàng.

Mấy hôm ngắn ngủi của kỳ thi cuối học kỳ nhanh chóng trôi qua, đầu tháng tới sẽ là thời gian nghỉ đông.

Khi Trương Dực Chấn đến ký túc xá giúp Ôn Noãn chuyển hành lý thì phát hiện căn phòng trống không, chỉ còn lại một mình cô.

“Bọn họ đi hết rồi hả?”

“Hừ, mấy đứa nó nóng lòng muốn về nhà nên đã dọn hành lý để bên ngoài phòng thi, sau khi thi xong môn cuối cùng thì về luôn rồi.” Hiển nhiên cô cũng

rất nhớ nhà nhưng không nỡ rời khỏi sớm như vậy.

“Núi Thiên Sơn một mình ta đi đừ, không tiền không đư.” Cô tiêu sái phất tay cầm va li đi tới cửa, nhưng không thấy anh đuổi theo nên không nén được mà quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Trương Dực Chấn dù gấp nhưng vẫn ung dung ngồi trên ghế của cô, giữa hai ngón tay kẹp một tờ giấy mỏng màu đỏ nhạt --- là vé xe lửa mà cô để quên trên bàn!

“Á.” Sao lại quên thứ quan trọng nhất chứ, cô ảo não gặm chân.

“Bây giờ em còn muốn kiên trì đi Thiên Sơn mà không cần đư không cần tiền nữa không?”

“Nếu anh có thành ý như vậy thì em tạm cho anh một cơ hội biểu hiện.”

Há há, Trương Dực Chấn cũng có ngày làm cu li cho cô.

Cô đư tay muốn nắm lấy tay nhưng lại chạm phải bàn tay mà Trương Dực Chấn đang giờ sang, ăn gu nhau quá nhỏ.

Sắc trời mờ tối, tầng tầng lớp lớp mây râm đang nuôi dưỡng bông tuyết mờ nhạt. Trên đài ngắm trăng, người tới kẻ đi, ai cũng như ai.

“Hiện tại là thời điểm xuân vận, hay em đặt vé máy bay đi.”

“Không cần, dù sao thì cũng nằm trên ghế nằm ngủ một giấc tới sáng là đến nơi. Em đã cá cược với Như Anh, chờ khi về trường em sẽ bảo nó thanh toán vé xe lửa cho em. Hơn nữa trên xe lửa người đông náo nhiệt, muốn tám lúc nào cũng được.” Ngồi máy bay thì phiền hơn nhiều, khi qua cửa kiểm tra còn phải cởi giày. “Hơn nữa bọn nó còn chuẩn bị cho em một quyển tiểu thuyết, nghe nói rất hay, rất hợp để xem trên xe lửa.

Ôn Noãn mở va li lấy nó ra, là [Vụ án mưu sát trên chuyến tàu phương Đông] của Agasha Kristy.

Có chủ đích muốn khảo nghiệm lòng dũng cảm của cô đây mà.

“Lên xe em nhớ cẩn thận, không được uống nước mà người khác đư cho và bla bla --- trên xe rất nhiều lừa đảo, đừng nói chuyện với người lạ mặt.” Anh răn đe.

“Vậy có được nhìn lên người lạ mặt hay không?” Ôn Noãn lờ lợc nháy mắt mấy cái, học theo mấy mỹ nữ trong phim.

“Tùy.” Trương Dực Chấn tức giận trả lời một câu. Đại khái chắc chỉ có anh là nhìn ra Ôn Noãn đang quăng ánh mắt quyến rũ, đổi lại người khác e rằng sẽ cho là mắt của cô bé này bị rút gân.

“Yên tâm, em sẽ không nói chuyện với người có ngoại hình hung dữ đâu.”

“Vậy mới ngoan, chờ hết kỳ nghỉ đông thì sẽ đến xuân, chúng ta có thể đi thả diều, ngắm anh đào.”

“Tại sao lại đối xử tốt với em đột ngột đến vậy, em thụ sủng nhược kinh, không thích ứng kịp.”p>

“Anh đối xử tốt với em là chuyện nên làm.” Anh dừng một chút, “Giống như em cãi nhau với anh cũng là việc nên làm.”

“Em mới không làm như vậy. Em cảm thấy yêu rồi thì sẽ trưởng thành hơn một chút.” Cô phát huy trí nhớ thuộc lâu của mình, “Yêu ai đó thì phải hiểu, phải khuyên nhủ, phải biết nói xin lỗi, cũng phải nói cảm ơn; phải nhận sai, cũng phải biết sửa sai; phải chăm sóc, cũng phải biết thông cảm; biết chấp nhận nhưng không thể nhẫn nhịn; biết khoan dung nhưng không thể đùng tưng; phải ủng hộ chứ không phải ra lệnh; biết an ủi chứ không phải chất vấn; biết bày tỏ nỗi lòng chứ không phải lên án; biết trao đổi với nhau chứ không phải giao hết cho đối phương; có thể lãng mạn nhưng không thể lãng phí; có thể nắm tay nhau mọi lúc nhưng không thể tùy tiện chia tay.”

“Đó vốn không phải là yêu đương. Nếu làm được như vậy thì có thể làm thần tiên rồi.”

Hoàn mỹ cùng lý trí như vậy thì sao yêu đương được chứ. Nếu như thật sự thích một ai đó thì sẽ khó tránh khỏi việc tranh chấp với nhau. Chỉ có đối với người không có bất cứ quan hệ nào thì mới không có bất cứ yêu cầu nào.

“Vậy anh muốn nói chúng ta có thể thường xuyên cãi nhau hả? Ài, chiến tranh lạnh một lần đã khó chịu lắm rồi, vậy nếu như chúng ta thực sự chia tay thì biết làm sao?”

Trải qua tình yêu ngắn ngủi như sương sớm, cô cảm thấy, tình cảm nên dài lâu thì mới tốt.

“Sẽ không.”

Nếu như yêu nhau sâu đậm thì duyên phận sẽ không ngắn.

Cô nhìn đồng hồ, chỉ còn 10 phút nữa thì xe sẽ chạy, vì vậy cố gắng tạo dựng bầu không khí chia tay trong đau khổ.

“Anh nhớ gọi điện cho em!”

“Mỗi ngày đều gọi.”

“Phải nhớ em!”

“Mỗi ngày đều nhớ.”

“Phải mơ thấy em.”

“Mỗi ngày đều mơ, thế nhưng đó nhất định là ác mộng.”

“Nếu lưu luyến anh như vậy thì có muốn đóng gói anh mang theo về nhà không?”

“Anh không sợ ba mẹ em không thích anh, đuổi anh ra khỏi cửa hay sao?”

“Em cho rằng sẽ có khả năng đó sao?”

Trương Đức Chân đã trải qua ISO 9000 cấp bằng chứng nhân con rể tương lai cấp quốc tế.

“Nếu anh có lòng tin như vậy thì đợi em đi rồi thì hãy đi tìm em. Chẳng phải em có vẽ cho anh bản đồ tới nhà em rồi sao, anh còn giữ chứ?”

“Tất nhiên là... vứt lâu lắm rồi.”

Cô mím môi, oán trách nhìn anh, “Không sau, đợi sau này trở lại em sẽ vẽ lại cho anh một miếng.”

Anh sờ sờ túi tiền, anh sẽ cho em một điều bất ngờ, Ôn Noãn ạ.

Tuy chỉ tạm chia tay nhau mà cô đã thấy lưu luyến quá chừng, tuy nhiên không hề lo lắng hay sợ hãi. Hạnh phúc sẽ biến tình yêu của hai người thành niềm tin, cô nhớ anh, cô tin anh, cho dù cách nhau rất xa nhưng cũng có cảm giác vô cùng an toàn.

Tiếng loa phát thanh truyền tới: “Đoàn tàu 2106 sẽ khởi hành muộn 20 phút, mong hành khách thứ lỗi.”

Bọn họ ngạc nhiên rồi sau đó nhìn nhau cười.

“Tại sao chúng ta đang trong hoàn cảnh réo rất thảm thương mà lại như vậy?” Cô cười cả buổi cuối cùng cũng dừng lại, “Anh nói, có phải chúng ta mãi mãi không thể lãng mạn được hay không?”

“Bây giờ chúng ta có thể lãng mạn.”

“Hà?” Ôn Noãn ngửa mặt lên hỏi, một bông tuyết rơi khẽ lên môi cô, một giây sau, bông tuyết hóa thành bột nước, một giây sau, là môi của anh nhẹ nhàng đặt lên môi cô.

Bông tuyết mỏng manh từ trên trời rơi lên cơ thể của hai người, trong sắc trắng xinh đẹp ấy là sự dịu dàng vô hạn.

Trong cái thành phố bon chen này, có mấy lần gặp gỡ nhau, trong biển người mênh mông ấy, bạn hi vọng muốn ở cùng ai, sưởi ấm cho nhau?

-End-

Bạn đang đọc truyện *Ám Áp Nhất Là Lúc Tuyết Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.